AVONTUREN VAN TOM POES

de bezige bij
het stripschap

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 17 605-672

Het geheim van het Noorderlicht

AVONTUREN VAN TOM POES

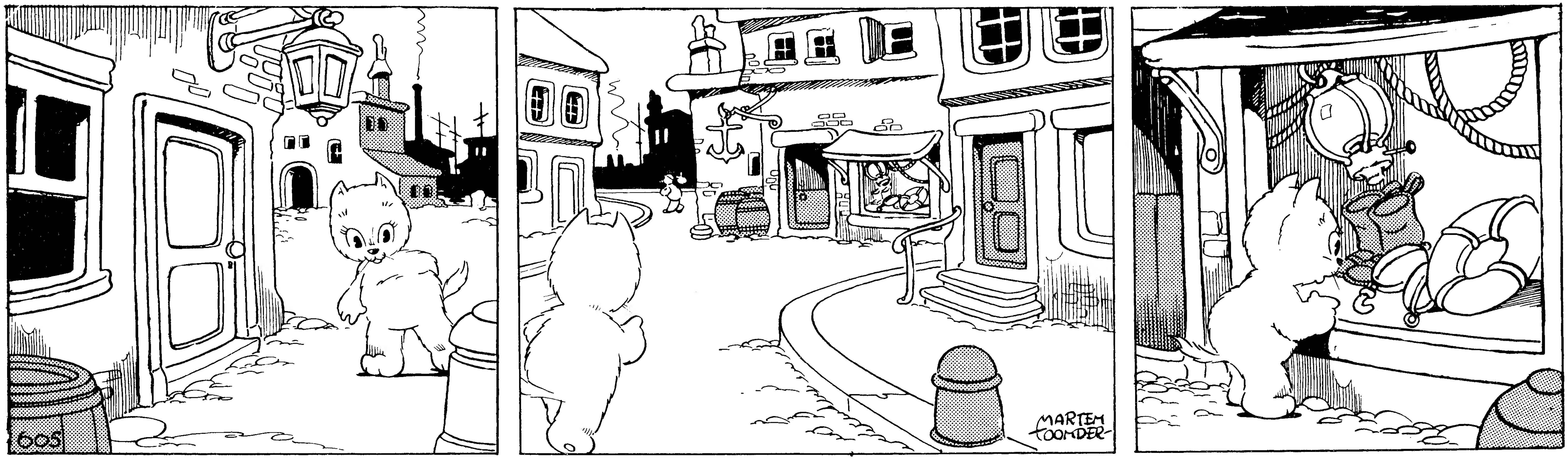
DOOR

MARTEN TOONDER

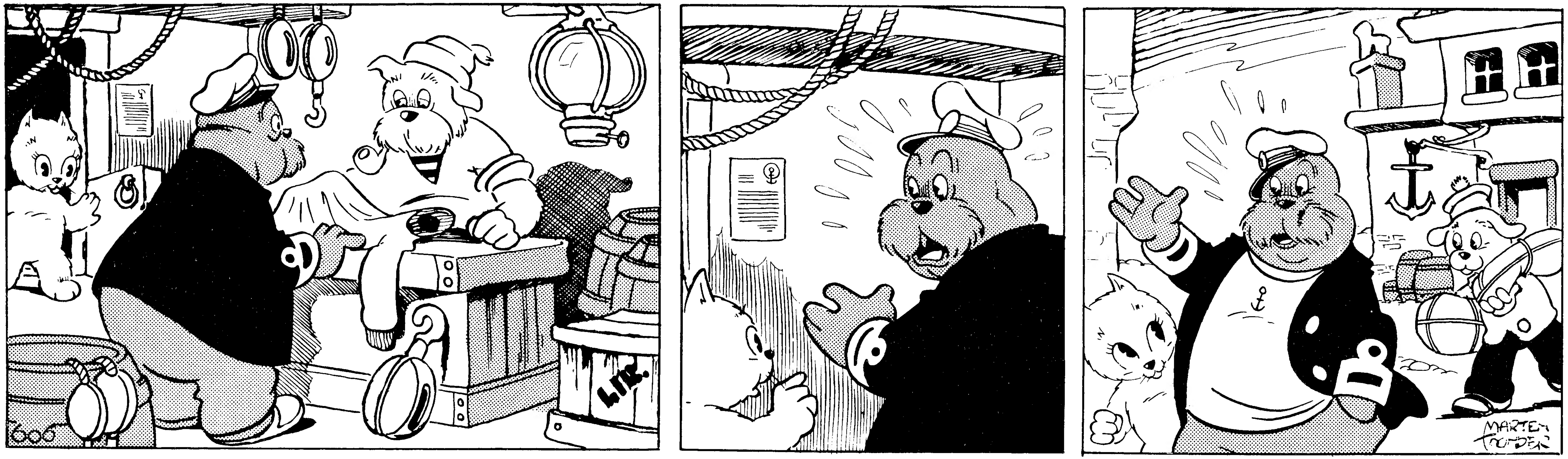
MV **17**	605–672	Het geheim van het Noorderlicht

1975 De Bezige Bij Amsterdam

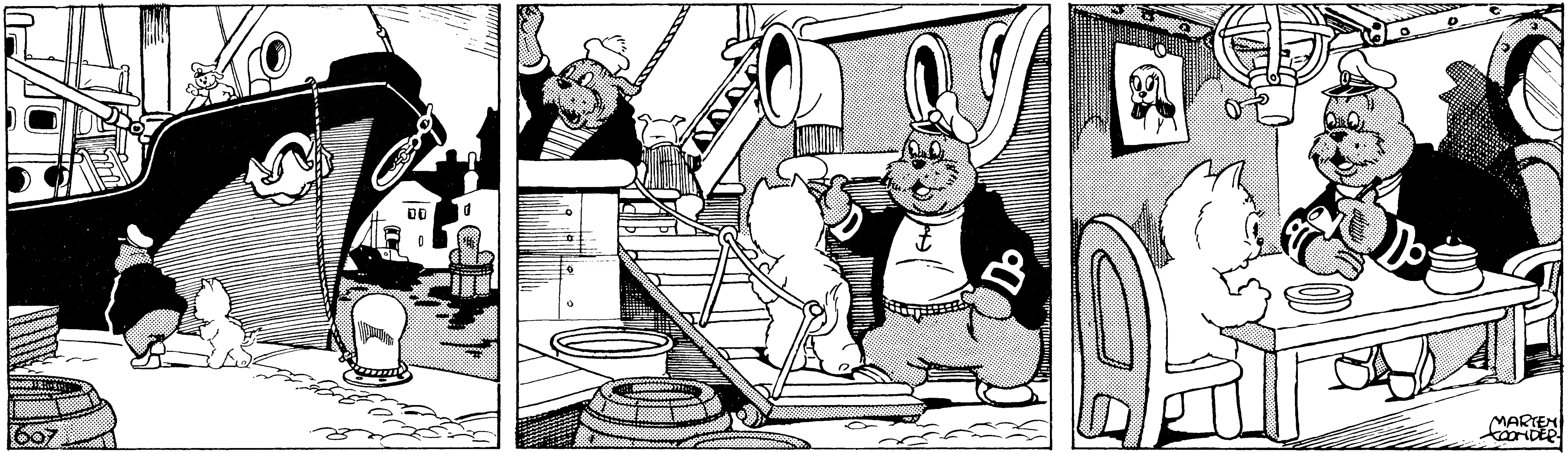
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht.
ISBN 90 234 5168 6
Delen 6 en 17 ISBN 90 234 5171 6

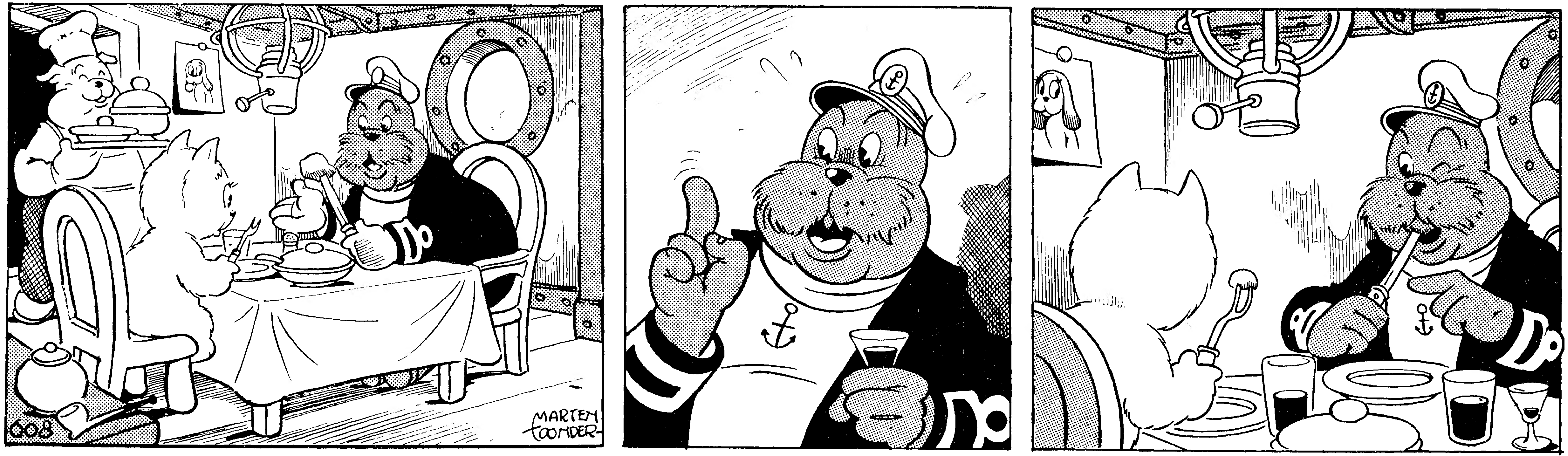
Het liep tegen de zomer, en het begon aardig warm te worden. ‘Kom,’ had Tom Poes zo tegen zichzelf gezegd, ‘ik ga naar Rommeldam om een hengel en een snoer en een dobber te kopen en dan ga ik een beetje vissen in de rivier. Dat lijkt me prettig, daar is het koel, ik zie er schepen varen, en bovendien zit ik er bij het water, dat zijn drie dingen, waar ik van houd!’
Zo gezegd, zo gedaan! Tom Poes ging naar Rommeldam, en zocht in de havenbuurt een winkel in scheepsuitrustingen op. ‘Ik weet niet of ze hier hengels zullen verkopen!’ dacht hij. ‘Ik geloof niet dat je op schepen hengels kunt gebruiken, maar dit winkeltje ziet er gezellig uit, en het ruikt er lekker naar teer en touw. Ik zal in ieder geval maar eens naar binnen gaan en een praatje gaan maken.’ Op dat moment klonk er een luide stem uit de winkel, die Tom Poes erg bekend voorkwam. ‘Iets warms, meneer!’ brulde de stem, ‘ik moet iets hebben dat warm is! Bah! Dit is een kinderhansop! Ik ben een eerlijk zeeman, die het koud gaat krijgen meneer, en geen zuigeling!’

Tom Poes stapte het winkeltje binnen en zag dat de luide stem, die hij gehoord had, toebehoorde aan kapitein Wal Rus! 'Kijk es hier, meneer!' riep Wal Rus tegen den winkelier, 'je schijnt niet te begrijpen, dat het aan de Noordpool koud is! Niet zoals hier in de winter, maar koud meneer! Overgehaald koud! Als je praat komen je woorden bevroren uit je mond! En nu wil jij me die trui verkopen, om daar aan te trekken! Dat is misdadig, meneer!' 'Dag kap'tein!' zei Tom Poes, 'gaat u zo ver weg?' 'Eh, umph... Wel!!! Dat is Tom Poes!!' riep Wal Rus, 'hoe gaat het??!! Wel drommels, dat is een verrassing! Het is weer een maand of wat geleden, dat ik je voor het laatst zag, niet? Wel, dat doet me plezier! Kom mee, naar de oude 'Albatros', meneer, daar kun je een schotel bruine bonen met spek krijgen! Ja, ja, ik ga een heel eind weg, dit keer!' Nu, dat liet Tom Poes zich geen twee keer zeggen, hij wachtte, tot Wal Rus zijn inkopen had gedaan en liep toen met hem mee naar de havenkant, terwijl een scheepsjongen met de bagage achteraan kwam...

'U vaart nog altijd op de oude 'Albatros', zie ik!', zei Tom Poes, toen ze bij het schip aankwamen. 'Ja,' zei Wal Rus, 'dat doe ik, maar hij heeft zijn beste tijd gehad, als er maar een beetje zee staat, kraakt en piept hij als een overgehaalde windmolen!! Na deze reis ga ik hem verkopen. En toch spijt het me, meneer! Je went aan zo'n schuit, ja, ja! Maar hier zijn we er! Kom aan boord, en let niet op de rommel. We zijn net aan het laden, en we moeten morgen varen, dus je voelt wel, dat er haast bij is!' Al pratend had Wal Rus Tom Poes naar zijn hut gebracht, en daar zonk hij in een armstoel neer. 'Dit keer gaan we verder van huis!', zei hij, terwijl hij een pijp begon te stoppen. 'Naar het Noorden, meneer! Naar de Pegeleilanden met een lading bananen voor de Eskimo's. Dat is een paar graden Zuidelijker dan de Noordpool, meneer! Dat is geen kleinigheid! Een moeilijke reis voor een eenvoudig zeeman! Vol mist en ijsbergen!' 'Dat lijkt me interessant!', zei Tom Poes, 'in die buurt ben ik nog nooit geweest...'

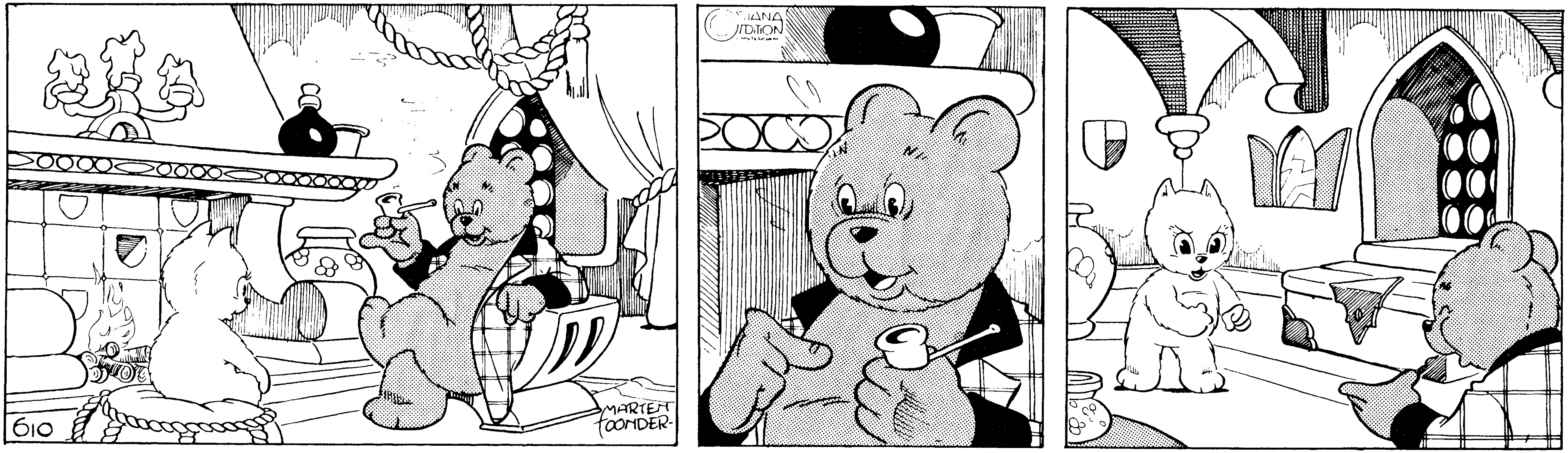

Intussen had de kok de bruine bonen met spek binnengebracht, en omdat Tom Poes honger had, liet hij het zich goed smaken. 'Waarom hebt u eigenlijk zo'n haast om uit te varen, kap'tein?', vroeg hij. 'Omdat het aan de Noordpool kort zomer is, meneer!', legde Wal Rus uit. 'Nu schijnt de zon er nog en zijn er niet zoveel ijsbergen, maar over een maandje begint het er al weer donker te worden! Ja, meneer! Zo donker als in mijn broekzak, en de zon is er de hele winter niet meer te zien. Als het Noorderlicht er niet was, was het er niet te harden!'

'Noorderlicht!', zei Tom Poes, 'dat klinkt goed! Dat zou ik wel eens willen zien! Ik heb best zin, om dit reisje met u mee te gaan! Zou dat mogen, kap'tein?' 'Mm!', zei Wal Rus, terwijl hij een oog dichtkneep, 'meegaan? Jij kleine overgehaalde landhaai? Maar je bent een goed ventje, meneer, daar gaat niets van af! Ik mag jou wel, omdat je zo'n drommelse eigenwijze kwaje aap bent! Ik vind het goed, ga jij maar mee. Maar geen kinderachtigheid, als het koud wordt, denk er aan...'

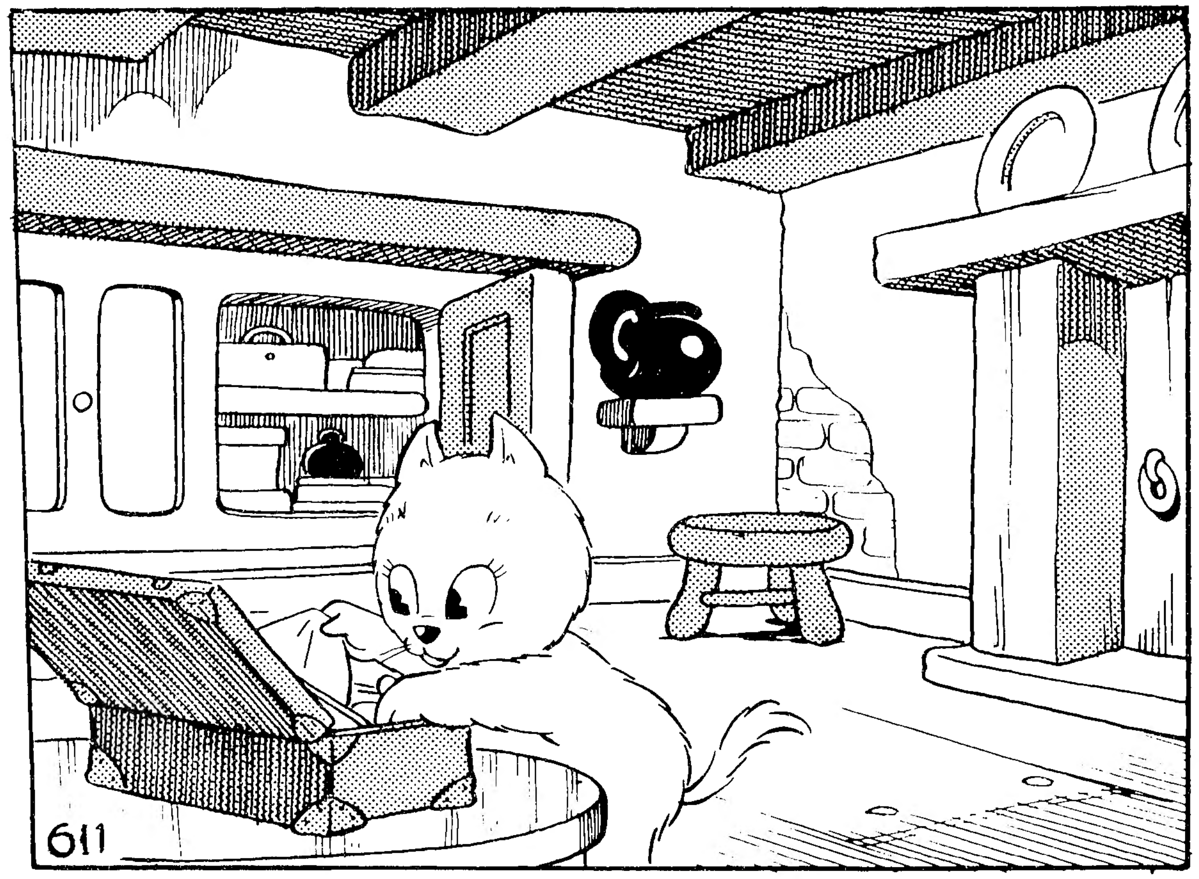

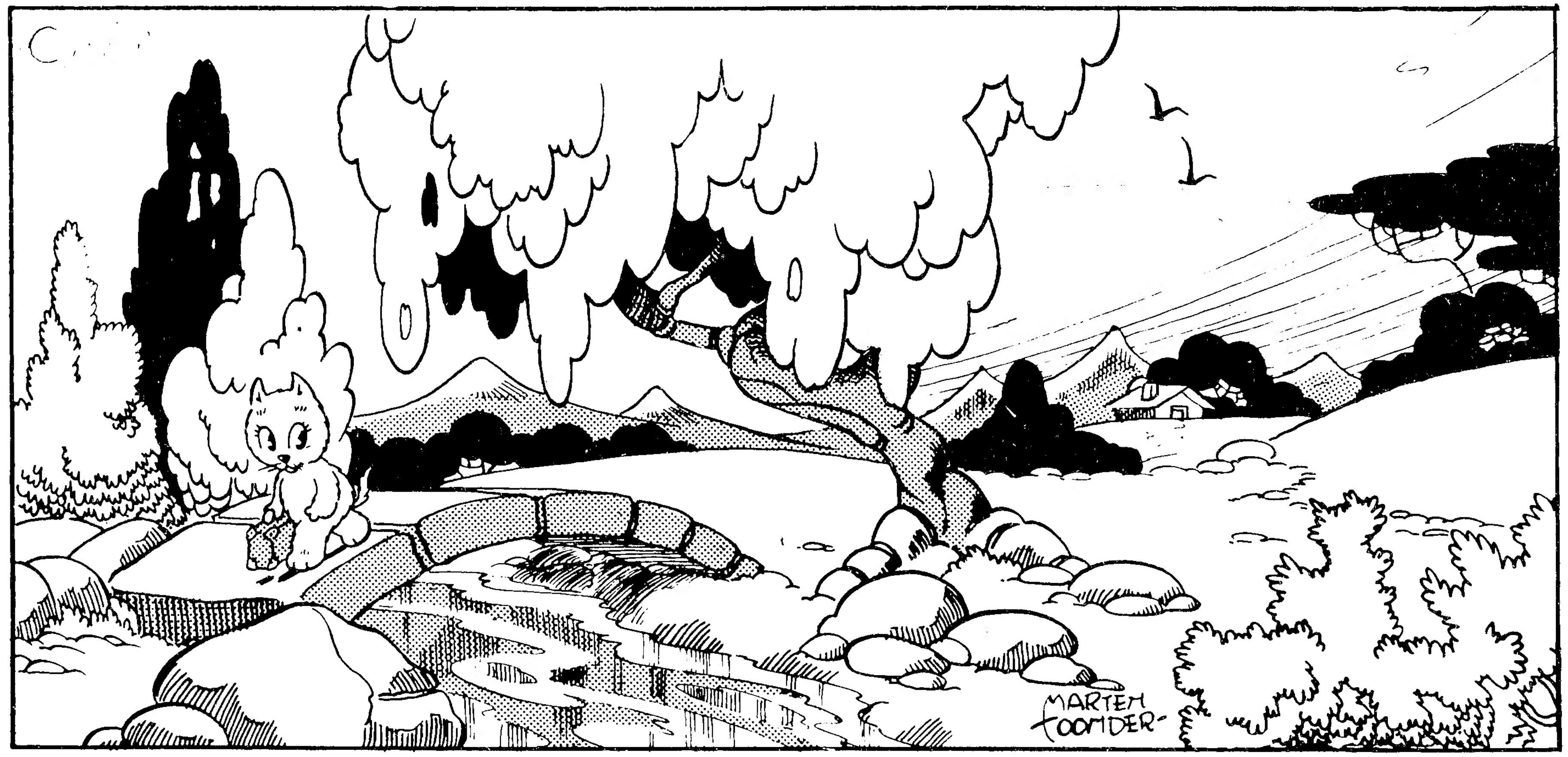
'Dat is dus afgesproken,' zei Wal Rus, toen Tom Poes zijn bruine bonen op had en ze afscheid namen. 'Jij gaat met me mee naar de Pegeleilanden! Maar ik zou je aanraden iets warms mee te nemen, het kan daar overgehaald koud zijn! En denk er om: morgen om 6 uur varen we! Zorg aan boord te zijn tegen die tijd, want we wachten niet! Tot ziens meneer!'
'Tjonge,' dacht Tom Poes, toen hij later weer op straat liep, 'dat kan een interessant reisje worden! Ik heb zo'n voorgevoel, dat er daar bij de Noordpool iets te beleven zal zijn! Weet je wat, ik zal heer Bommel vragen, of hij meegaat, dat is wel gezellig. Hij is zo nu en dan wel erg dom, en opscheppen doet hij ook wel een beetje, maar ik mag hem toch wel! Ik zal de bus naar Bommelstein nemen, en het hem voorstellen!'
Zo gezegd, zo gedaan, Tom Poes nam de autobus en reed even later door de straten van Rommeldam in de richting van slot Bommelstein.
'Ik ben het meest benieuwd, wat nu eigenlijk dat Noorderlicht is!!' dacht hij intussen.

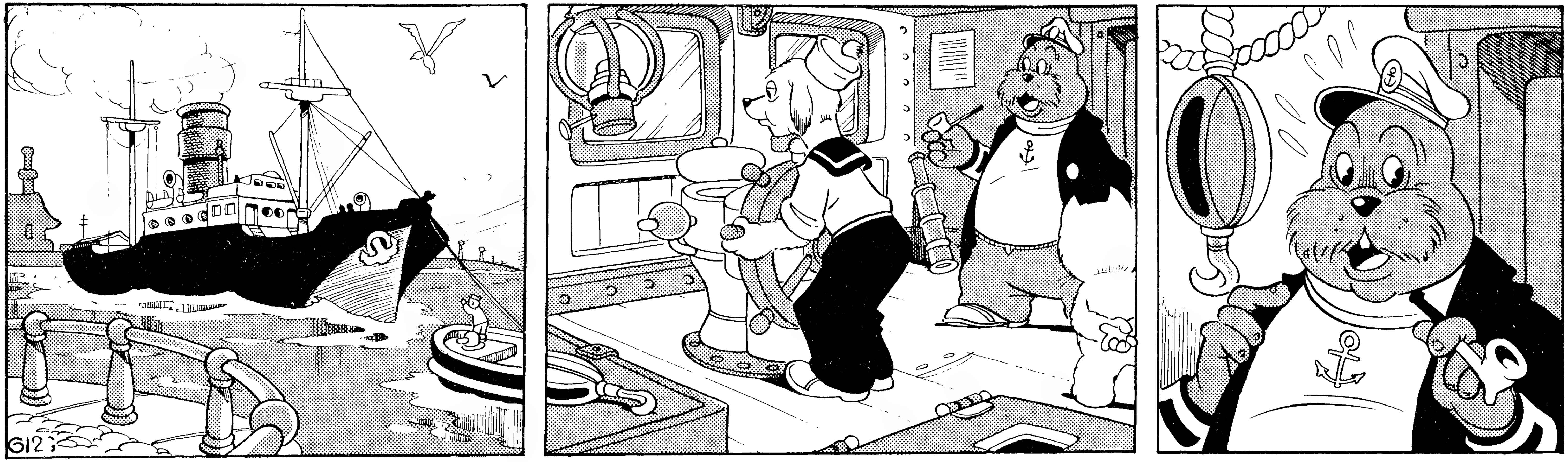
Tom Poes trof heer Bommel gelukkig thuis en vertelde hem over de reis van kapitein Wal Rus naar de Pegeleilanden. 'Dat lijkt me pas een avontuur, heer Ollie!' zei hij. 'Daar in het Noorden zijn we nog nooit geweest, en het moet er een erg raar land zijn, met Noorderlicht en zo! Morgenavond vertrekt de 'Albatros'. Hebt U zin, om met me mee te gaan?' 'Mm, hm!' sprak heer Ollie, 'Pegeleilanden, zei je? Noordpool, zei je? Is het daar niet vreselijk koud? Ik ben blij, dat het eindelijk zomer wordt, zie je! Een heer van mijn leeftijd houdt van de warmte, en bovendien zou ik graag een poosje uitrusten, hm ja! Niet, dat ik niet van avonturen houd, Tom Poes, dat weet je wel! Ik heb je al heel vaak uit de narigheid geholpen en we hebben samen al heel wat beleefd, maar in de Noordpool heb ik geen zin...'

'U moet het zelf weten!' zei Tom Poes een beetje boos, 'U valt me tegen, heer Ollie! Maar graag of niet, dan ga ik alleen! De kou kan me niet schelen, en een avontuur is een avontuur, vooral als er Noorderlicht bij komt!' 'Gelijk heb je!' zei heer Bommel vriendelijk, 'veel plezier, Tom Poes!'

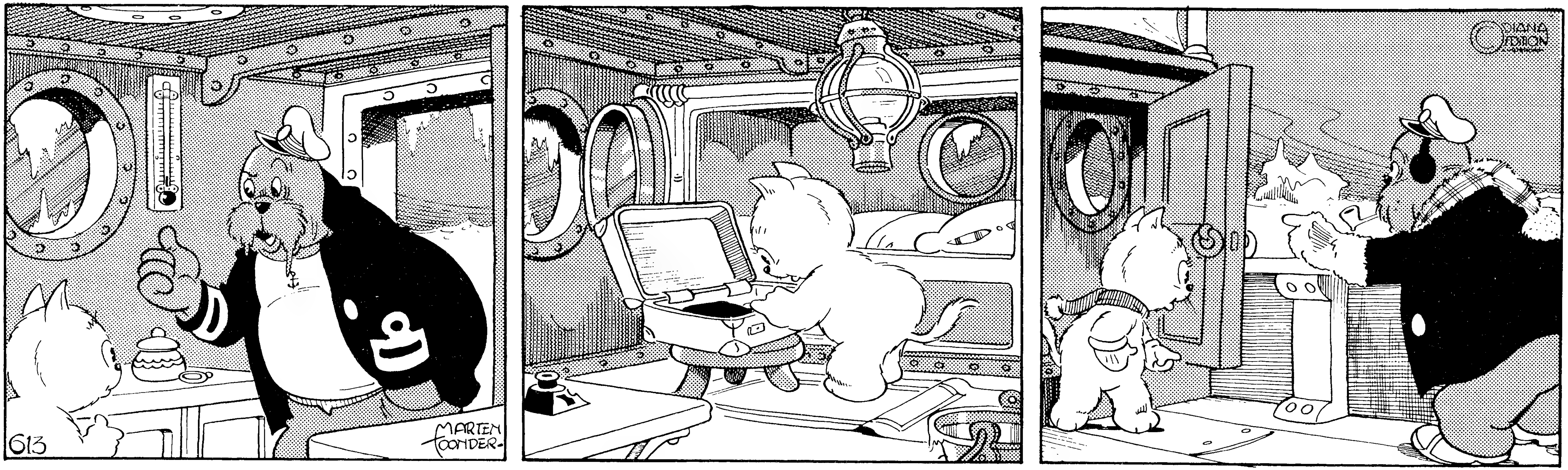

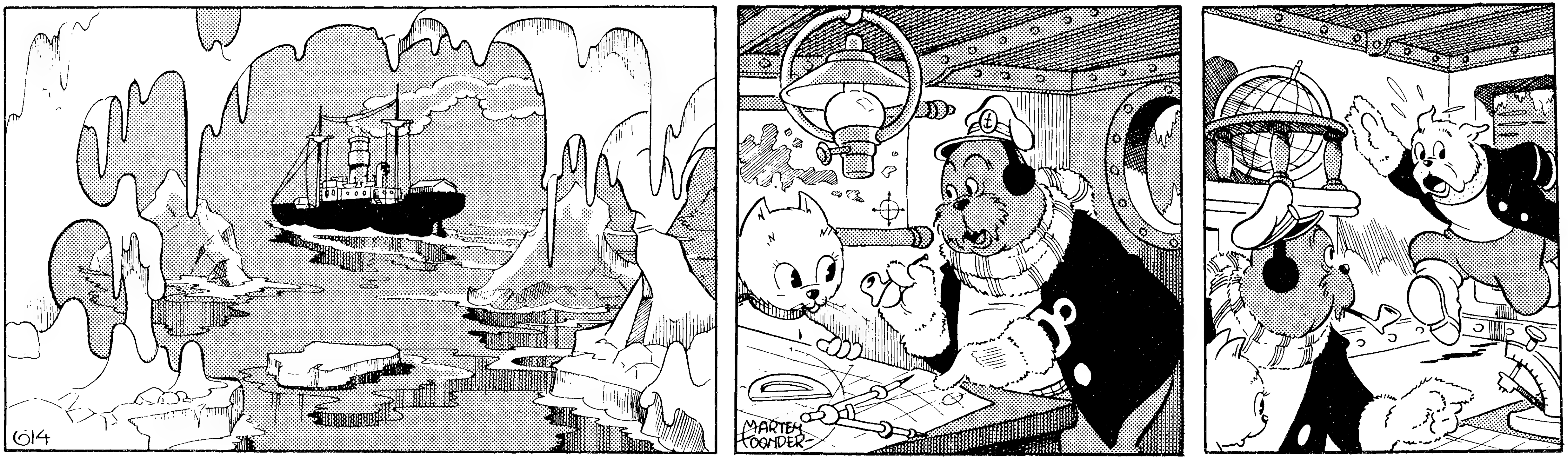
Zo kwam het dus, dat Tom Poes zich alleen gereed maakte voor de reis naar de Pegeleilanden. Bij heer Bommel had hij niet verder aangedrongen, en hij was, een beetje uit zijn humeur, naar huis gelopen, om zijn koffer te pakken. 'Graag of niet,' mompelde Tom Poes tegen zichzelf, terwijl hij bezig was. 'Ten slotte kan ik het net zo goed zonder hem doen, ik heb meer last dan plezier van hem, want hij doet nogal vaak iets verkeerd. Zou hij soms oud worden? Als je oud wordt, heb je niet meer zo'n zin in avonturen, heb ik altijd gehoord. Het is jammer, want het was toch wel gezellig, zo samen, en aan kapitein Wal Rus heb ik niet zoveel, die is altijd op de brug. Maar dit zal toch wel een goed avontuur worden, daar ben ik niet bang voor... een beetje koud misschien... maar dat is niet erg, daar heb ik wel een warme das voor en een paar handschoenen... Ziezo, mijn koffer is gepakt, ik ga naar de stad.' Zo ging dus Tom Poes op stap met zijn koffer en tegen de avond kwam hij op de 'Albatros', die al onder stoom lag...

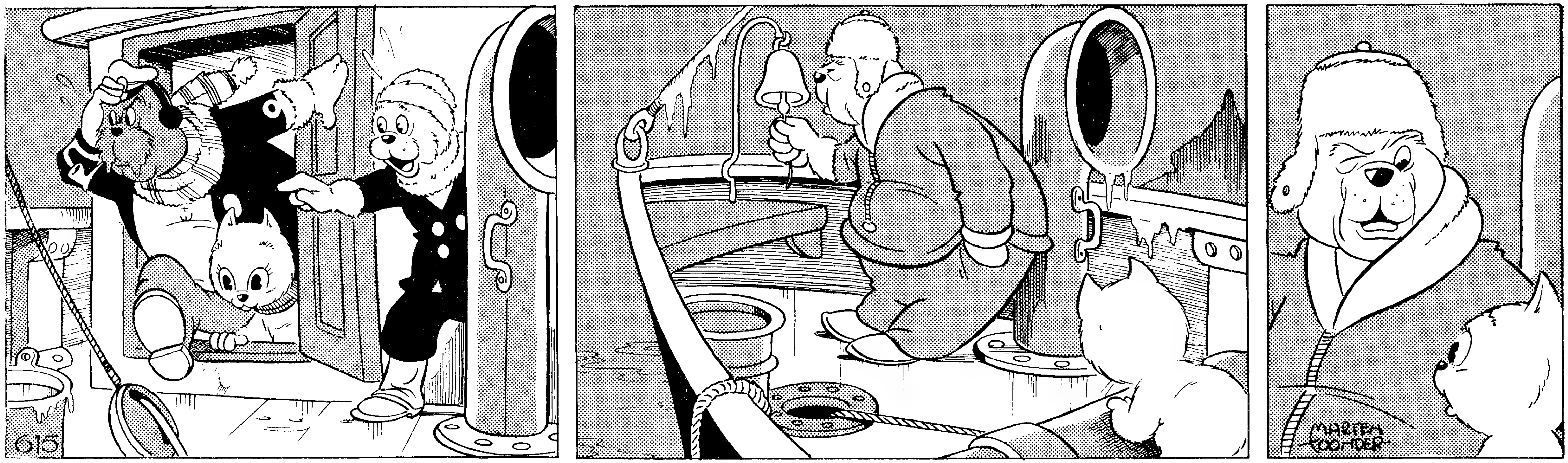
Op de vastgestelde tijd werd de ‘Albatros’ door een sleepboot van de kant getrokken en naar het midden van de rivier gebracht. En toen begon de reis naar de Pegeleilanden met een lading bananen voor de Eskimo’s aan boord.
‘Nu kun je niet meer terug, meneer,’ zei Wal Rus, terwijl hij de telegraaf op ‘volle kracht’ zette. ‘Ons tochtje is begonnen! Over een dag of wat kun je de eerste ijsbergen tegemoet zien. Ik hoop, dat je een warm vestje hebt meegenomen, want het gaat koud worden.’
‘Voor kou ben ik niet bang!’ zei Tom Poes, ‘ik ben ten slotte jong en sterk en flink en ik...’
‘Een beetje bakboord je roer!’ riep Wal Rus tegen den roerganger, ‘kijk een beetje uit, kerel! De rivier is geen overgehaalde wastobbe!! Ik ga nu meteen naar beneden, Tom Poes! Ik moet mijn hoofd bij mijn werk houden! Ik heb geen tijd voor leuterpraatjes, meneer! Anders zitten we op een zandbank, voordat de reis begonnen is!’

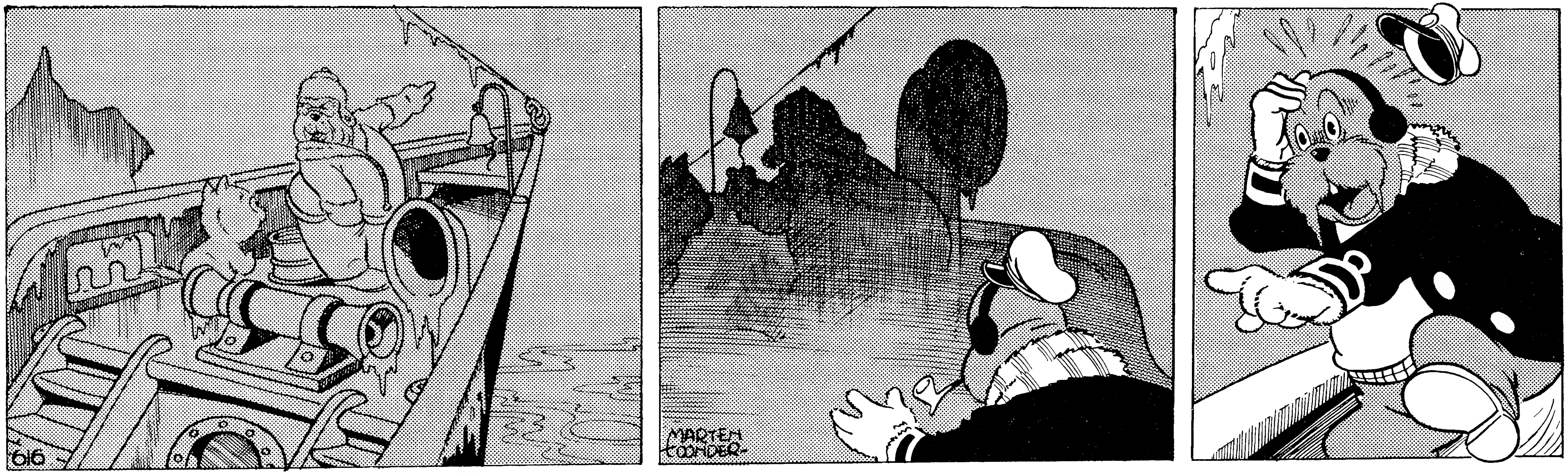
Nu, over het eerste gedeelte van de reis is niet veel te vertellen; alles ging erg voorspoedig en behalve, dat de kok kiespijn kreeg, gebeurde er niets. Maar kouder werd het wel, elke dag daalde de thermometer een stukje, totdat hij ten slotte onder nul zakte. 'We zijn vandaag over de Poolcirkel gevaren, meneer!' zei Wal Rus, 'en ik zou je aanraden iets warms aan te trekken! Niet iedereen kan de kou verdragen, en de meeste landhaaien worden er ziek van. Ik voor mij voel me het prettigst, als de ijspegels aan mijn snor hangen, maar dat mag ik van jou niet verwachten, ik ben ten slotte in de buurt geboren en jij niet!' Tom Poes ging dus naar zijn hut en zocht een warme das en een paar handschoenen uit zijn koffer. 'De kapitein heeft gelijk,' dacht hij, 'ik ben wel flink en sterk, maar het vriest, dat het kraakt en ik heb geen zin...' Op dat moment bonkte er iemand op zijn deur en de stem van Wal Rus riep: 'Kom er uit meneer! De eerste ijsbergen zijn in zicht, dat moet je eens bekijken!'

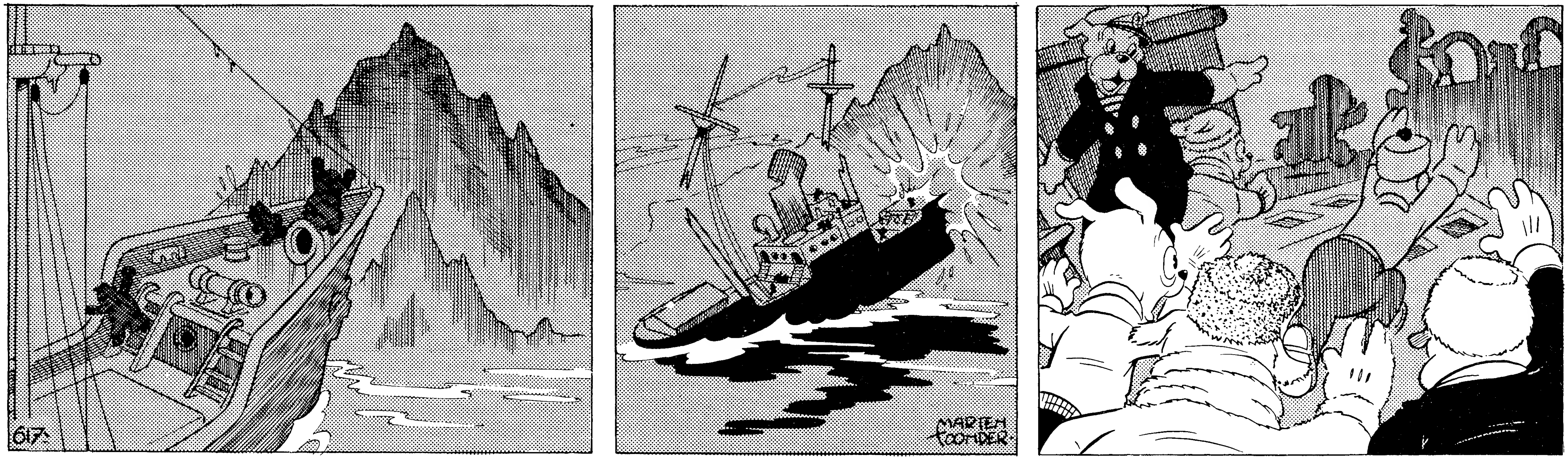
Ja, de 'Albatros' voer nu tussen de ijsbergen door en in het begin was dat een prachtig gezicht. Tom Poes keek zijn ogen uit en kon er niet genoeg van krijgen. 'Ik wist niet, dat het hier zo mooi was!' zei hij tegen Wal Rus, die in de kaartenkamer bezig was uit te rekenen waar ze waren. 'Dit is het mooiste, dat ik ooit heb gezien, allemaal grotten, zuilen en...' 'Allemaal narigheid, meneer!' zei Wal Rus. 'Dat lijkt nu wel aardig, maar mij verveelt het al lang. Ik vind er niets aan. Gevaarlijk spul, dat ijs. Je weet nooit hoever het onder water naar voren steekt en je vaart er tegen op, voor je het weet. En dan mogen we nog van geluk spreken, dat het zicht goed is. Want als er mist komt...' Op hetzelfde ogenblik holde de stuurman naar binnen: 'Het gaat misten, kapitein!' hijgde hij. 'Uit het Noorden komt er een geweldige wolkbank aan en over een kwartiertje zitten we er midden in!'

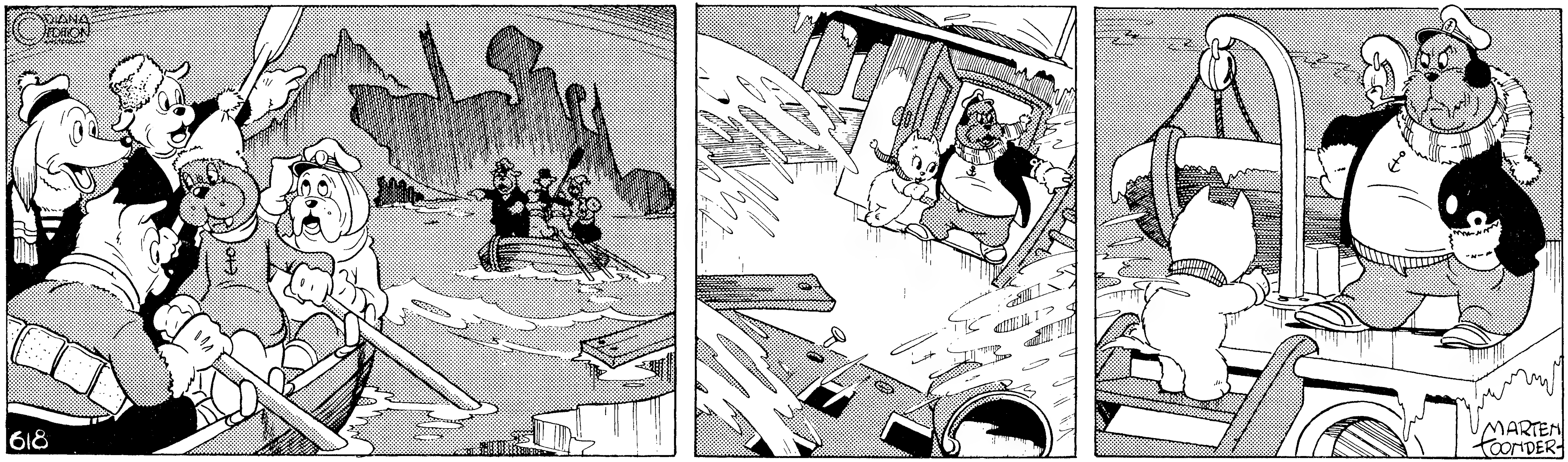
'Wel!!? Alle hagelstenen!!' riep Wal Rus, 'mist, zeg je?? Mist!!?' en hij sprong de deur uit en het dek op. Nu, de stuurman had gelijk: Vanuit de zee drongen dikke wolken over het schip heen en voordat je tot tien had kunnen tellen was de hele 'Albatros' bedekt door een dikke wolkbank. Ja, het was zo erg, dat je vanaf de brug van het schip de bak niet meer kon zien. 'Mist!!!' loeide kapitein Wal Rus. 'Stop de machines, stuurman! Verdubbel de uitkijk! Steek de zoeklichten aan!' Het werd een herrie van belang aan boord, dat begrijp je wel en Tom Poes, die niet in de weg wilde lopen, ging naar voren. Voorop, op de bak, stond een dikke matroos met een pelsmuts op uitkijk, die zo nu en dan begon te bellen. 'Waarom doe je dat?' vroeg Tom Poes. 'IJsbergen, hm!' legde de matroos uit, 'moet opletten, dat we niet tegen de schotsen varen, hm! Is geen spat te zien met die mist; zitten er bovenop voor we het weten, hm! Kunnen niet varen, maar Wal Rus schijnt het er op te wagen, de machine draait halve kracht! Gevaarlijk werk, heerschap!'

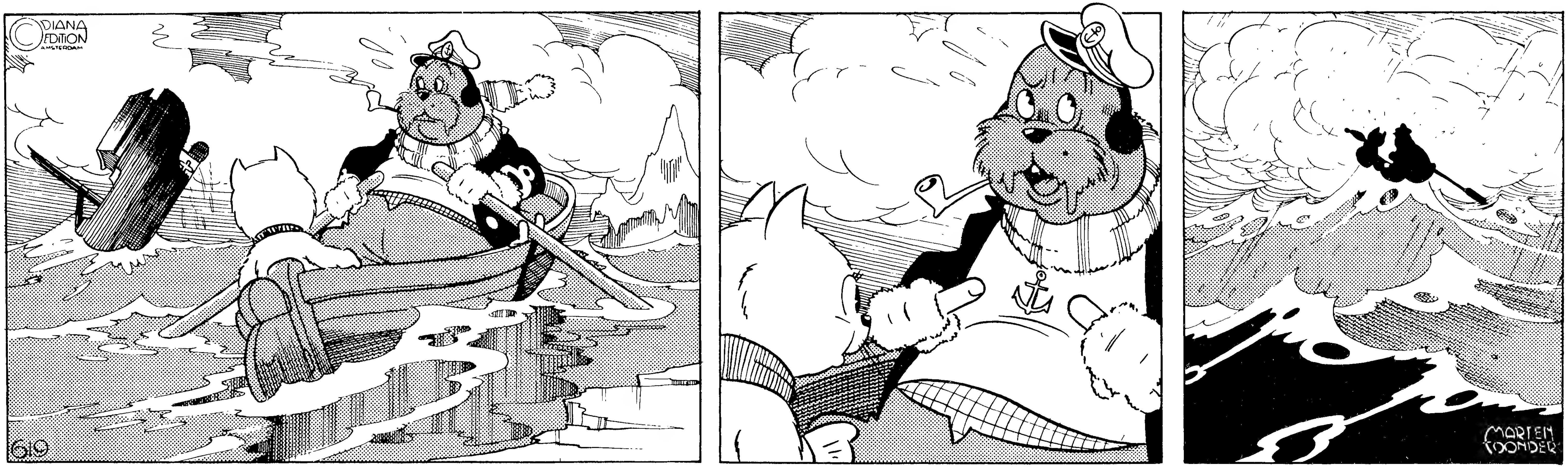
'Gevaarlijk lijkt het me hier zeker!' zei Tom Poes, 'de hele zee drijft vol ijs, en er is niets meer te zien! Als we geen geluk hebben...'
'Zo is het, hm!' zei de matroos, 'als we geen geluk hebben lopen we op een ijsberg, en dan kan je wel gedag zeggen, hm! IJs is hard, heerschap! Harder dan het schip!!'
Wal Rus, die nergens rust had en overal tegelijk was, kwam het trapje opgeklauterd en zag daar de uitkijk met Tom Poes praten. 'Wat is dat!' brulde hij, 'kijk uit, kerel! Dit is geen naaikransje! Je staat hier, om naar ijsbergen te kijken! En jij moet dien kerel niet van zijn werk houden, Tom Poes! Ga naar je hut, meneer, dat overgehaalde geklets bevalt me niet!!'
'Ik houd hem niet van zijn werk!' zei Tom Poes, 'twee zien meer dan één en...'
'Howw!!!' loeide de kapitein, 'kijk uit! Een ijsberg, recht vooruit!!!!!!'

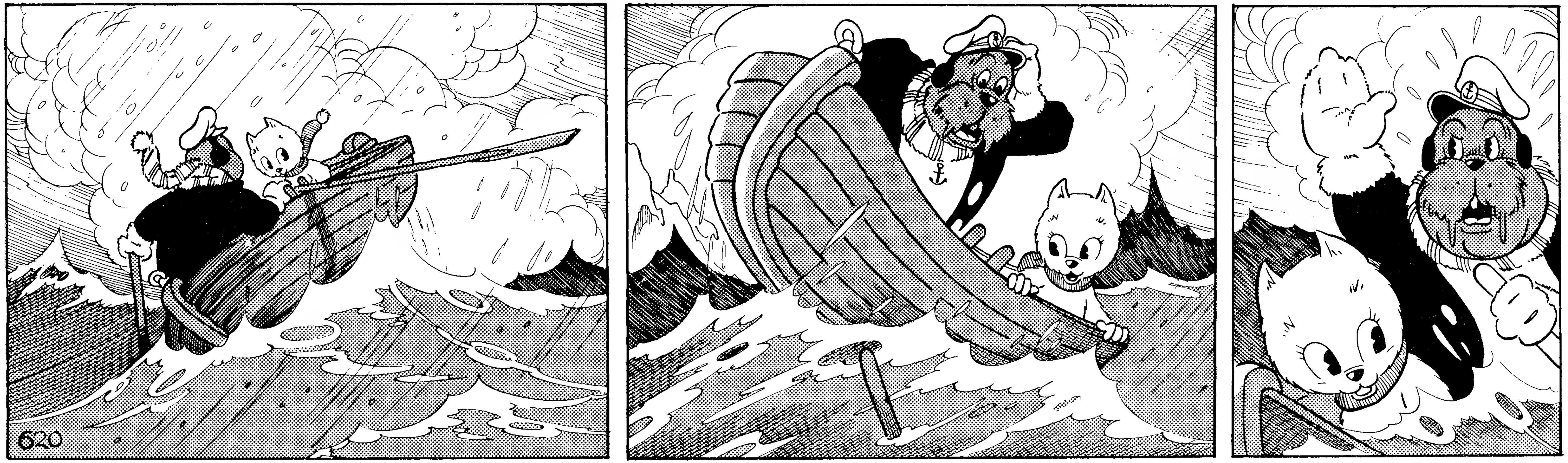
Wal Rus had gelijk; toen Tom Poes zich met een ruk omdraaide en naar voren keek, zag hij daar in de mist, de geweldige vorm van een ijsberg opdoemen. De 'Albatros' voer op halve kracht recht op het gevaarte af, en al was dat dan ook niet zo erg vlug, je moet bedenken, dat zo'n schip groot en zwaar is en een ijsberg erg hard.
Wal Rus was met één sprong op het dek en brulde: 'Alle hens aan dek!! in de boten!' Nu, op hetzelfde ogenblik liep de 'Albatros' op de ijsmassa's met zo'n daverende schok, dat de masten braken en overboord vielen en dat de schoorsteen in tweeën knikte. Dat gaf een ontzettende verwarring! De bemanning stormde overal vandaan, de stokers uit de machinekamer, de kok uit de kombuis, de stuurman en de roerganger van de brug en iedereen holde naar het sloependek. 'In de sloepen!' riep de tweede stuurman. 'We zinken!'

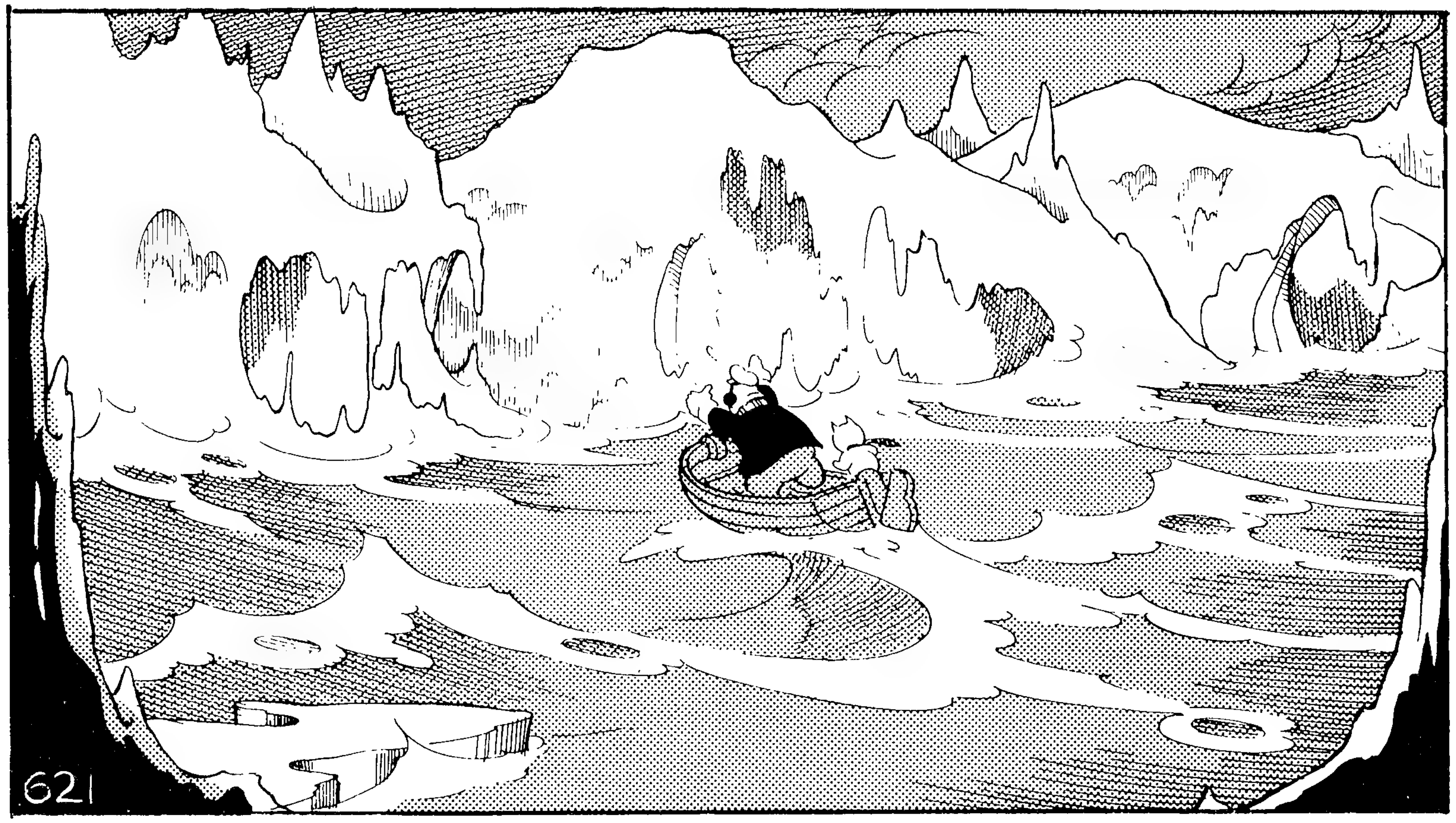
Het was mis met de 'Albatros'. Zoals je weet, was ze niet zo erg jong meer en ze had haar beste tijd gehad, zodat de botsing met de ijsberg te veel voor haar was. Vijf minuten na de aanvaring zakte ze al op zij en begon vlug te zinken. Gelukkig was de bemanning er in geslaagd om alle sloepen buiten boord te brengen en de een na de ander zakte ratelend omlaag en voer zo gauw mogelijk weg. Maar niemand dacht aan Wal Rus en Tom Poes, die op het moment van de botsing op het voordek waren geweest. 'Ze hebben ons in de steek gelaten, kapitein!' zei Tom Poes. 'Daar varen de sloepen en wij zijn de enigen, die nog aan boord zijn. Wat moeten we doen? Zullen we met die ladder overboord springen?' 'Hoeft niet!' zei Wal Rus. 'Niet nodig, meneer! Daar op het achterdek hangt nog een kleine sloep, ga daar maar in zitten, dan laat ik je wel zakken.' 'En u dan?' vroeg Tom Poes. 'Gaat u dan niet...' 'Een eerlijk schipper gaat het laatst van boord!' zei Wal Rus. 'Schiet op, meneer en klets niet!'

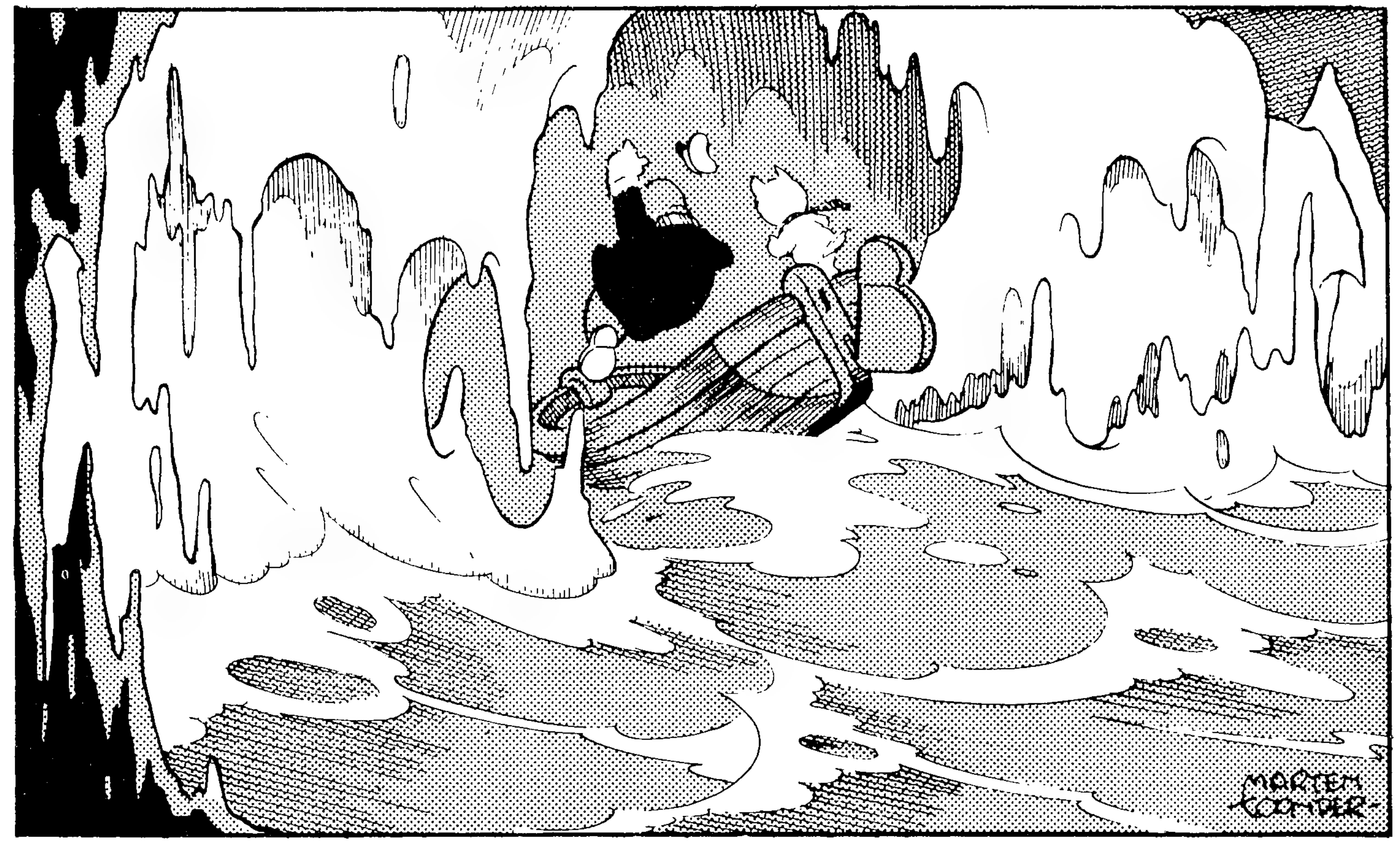

Nu, Tom Poes kwam heelhuids in de sloep beneden en toen die in het water lag, sprong Wal Rus naast hem en greep de riemen. 'We moeten maken dat we weg komen!' zei hij. 'Anders worden we meegesleept als het schip zinkt.' En hij begon te roeien zo hard hij kon. Op hetzelfde ogenblik stak de wind op en blies de mist even vlug weer weg als hij gekomen was. 'Het is toch jammer van de 'Albatros'!' zei Wal Rus. 'Ze was wel oud, maar toch was ik aan haar gehecht, meneer. Het spijt me, dat ik haar hier in de Poolzee achter moet laten! Bah! Foei! Die overgehaalde ijsbergen bederven mijn humeur. Heb je trouwens in de gaten, dat er storm op til is? We kunnen het nog koud krijgen in dit bootje!' Wal Rus had gelijk. De wind begon op te steken, de zee werd met de minuut onrustiger en er begon een ijskoude regen, vermengd met sneeuw, te vallen...

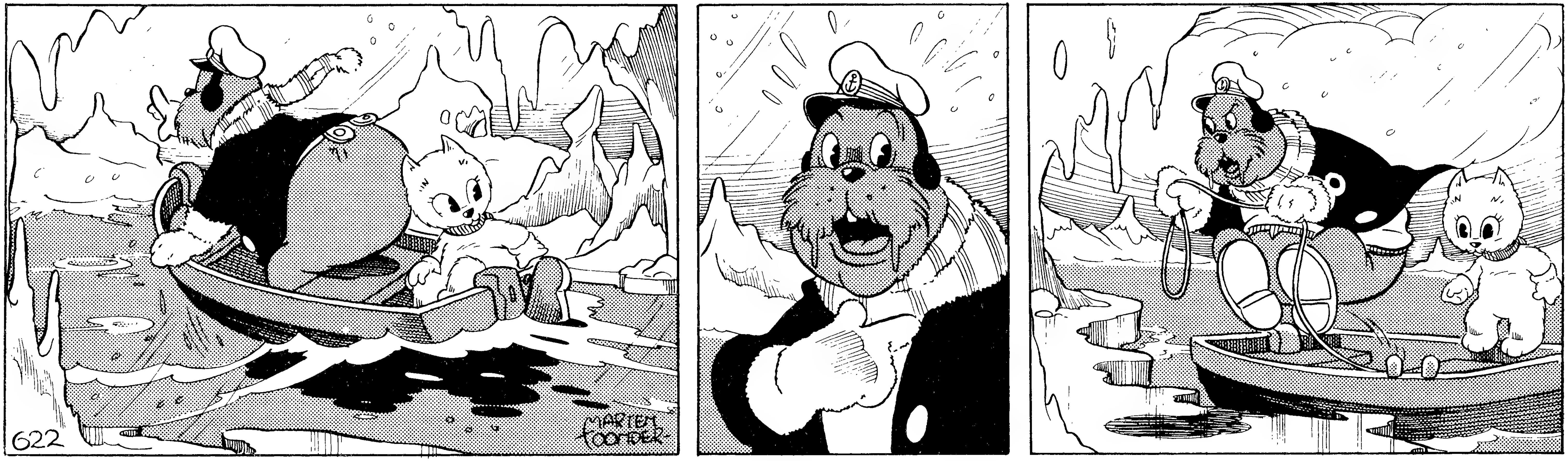
Het was een behoorlijke storm, dat verzeker ik je! Het ergste was trouwens, dat de wind pal uit het Oosten kwam en ontzettend koud was. De kleine sloep, waarin Wal Rus en Tom Poes zaten, dobberde op de golven als een kurk en omdat ze zo klein was schepte ze telkens water, ijskoud water.
'We mogen van geluk spreken, als we niet op het ijs te pletter worden geslagen!' zei Wal Rus, terwijl hij alle moeite deed om het scheepje met de riemen recht op de golven te houden. 'Een vervelend baantje heb ik hier, meneer! Ik hengel nog liever in de kroosslootjes van Rommeldam! Is me dat een zee! De stroom loopt hier door elkaar als een draaimolen en dat water is zo koud, dat ik er morgen de vliegende scheuten van in m'n knie zal krijgen. Niks an, meneer, ik vind d'r...'
Op dat moment werd de sloep onverwacht door een geweldige golf opgetild en neergesmakt, Wal Rus viel opzij, en door de schok verloor hij een roeispaan! 'Alle zeesprinkhanen!' brulde Wal Rus, 'nu zijn we er bij, meneer! Met één riem is deze sloep niet bestuurbaar meer, je kunt je laatste kadetje wel gaan eten!'

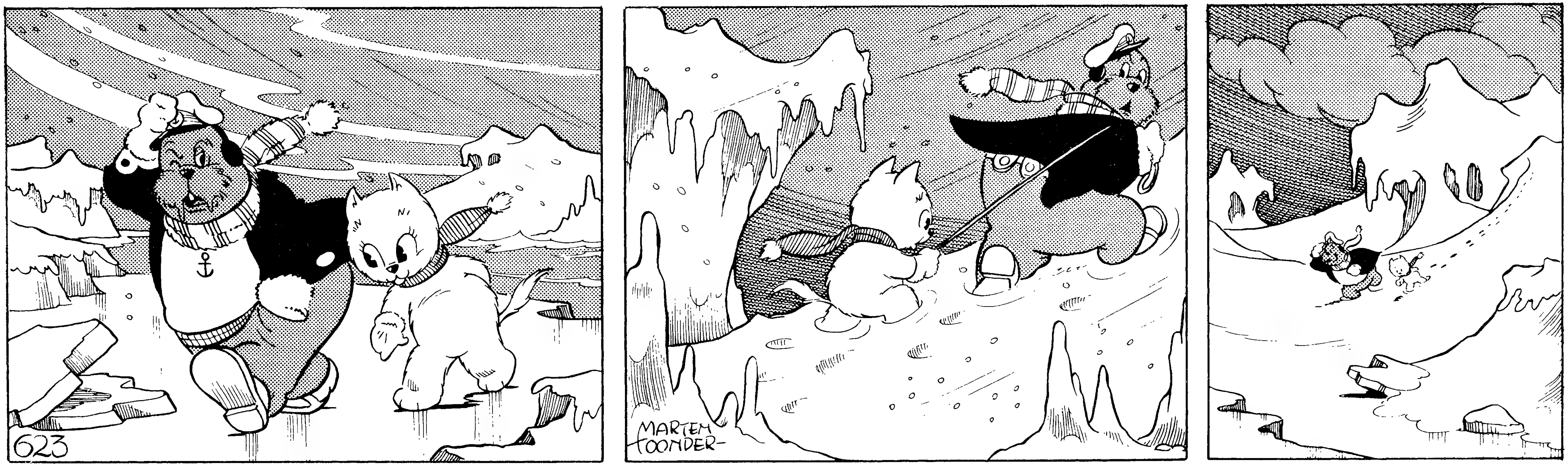

De sloep, die nu haast helemaal stuurloos was, werd als een kaatsebal over de zee geslingerd. Urenlang dobberden Tom Poes en Wal Rus in de gierende storm over het ijskoude water zonder iets te zien, dat kans op redding gaf, en het was een wonder, dat ze nog niet gezonken waren. 'Ik zie land, kapitein!', zei Tom Poes opeens, 'recht vooruit, we worden er regelrecht naar toe gedreven!' 'Land?!!', loeide Wal Rus, 'noem je dat land??! Het lijkt er niet op, meneer!! Dat is een ijsmuur!! Daar gaan we tegen te pletter! Houd je vast, want dat zal een schok worden!! Een overgehaalde ijsmuur, meneer!!'

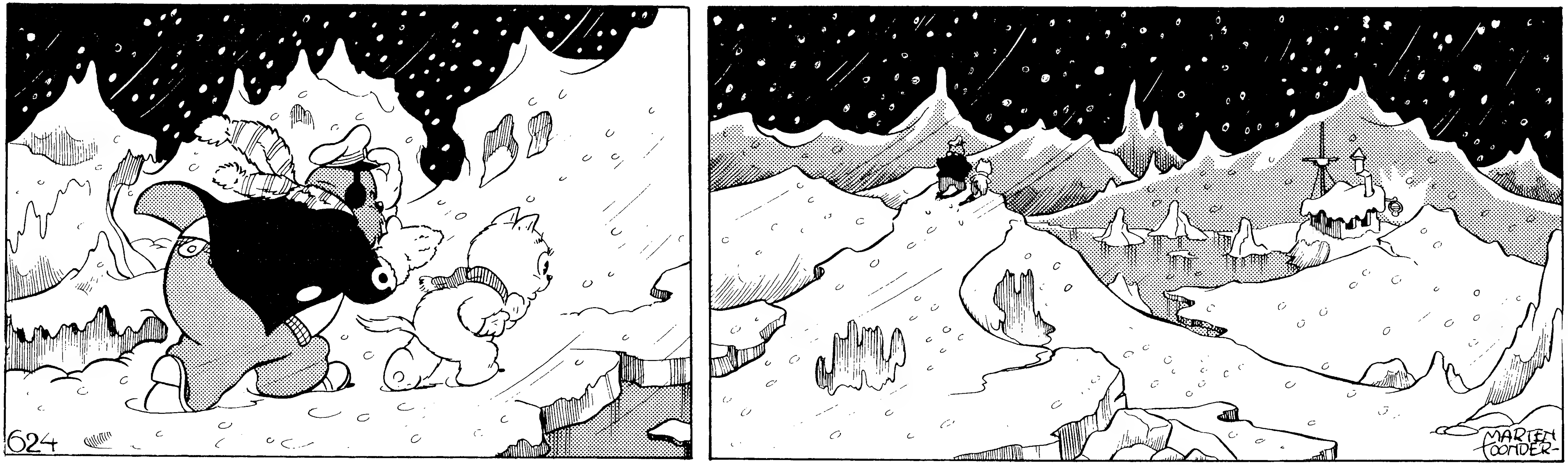
Nu, toen ze dichtbij kwamen, zag Tom Poes, dat Wal Rus gelijk had. De sloep werd in de richting van een hoge woeste ijsmassa geslagen en er scheen geen kans te zijn, dat ze er heelhuids afkwamen. 'Ga achter in de boot zitten en houd je goed vast!' brulde de kapitein, 'dan blijf je misschien drijven!!' Tom Poes deed wat hem gezegd werd, hij omklemde de rand en kneep zijn ogen dicht. Een geweldige golf tilde de sloep op en gooide hem in de richting van de ijsmuur, maar in plaats van er tegen aan te vliegen, werd hij door een nauwe spleet tussen de wanden door gedreven...

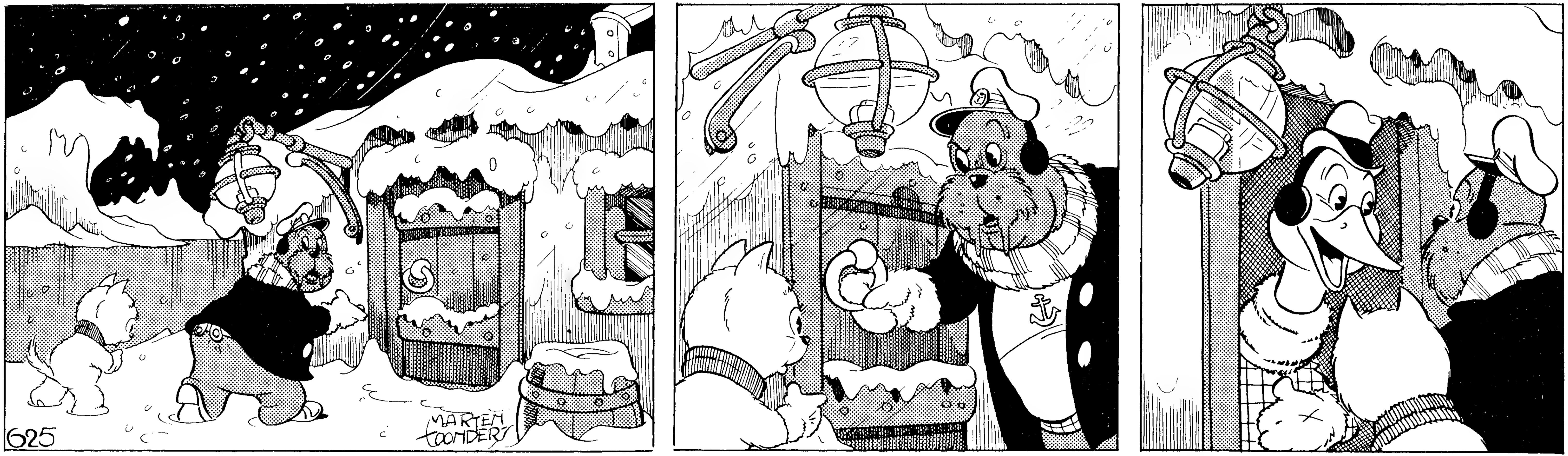
Tom Poes en Wal Rus hadden, wat je noemt, geluk gehad. In plaats van door de storm tegen de ijsmuur te pletter geslagen te zijn, waren ze door een grote golf precies in een soort kloof gedreven. Met een razende snelheid schoten ze vlak langs de hoge ijswanden door de geweldige muur heen en werden toen, tot hun grote verbazing in een groot meer gespoeld.
‘Een binnenzee!!’ riep Wal Rus, ‘hoe is het mogelijk!!!? We hebben geluk, meneer! Dat is voor het eerst in mijn lange leven als eerlijk zeeman, dat ik door een spleet in een ijsmuur in een binnenzee gespoeld ben! Gefeliciteerd, meneer! Wel bekome het je! Nu is het een andere kwestie, hoe we hier uit moeten komen!! We moesten maar zorgen, hier ergens vaste grond onder de voeten te krijgen en dan eens op zoek gaan. Het is overgehaald jammer, dat ik geen kompas bij me heb; ik heb er nu geen idee van, waar we ergens zijn!’ Op dat moment schuurde het bootje langs de ijsschotsen en de kapitein sprong aan wal, met een flink stuk touw, om de sloep vast te leggen.

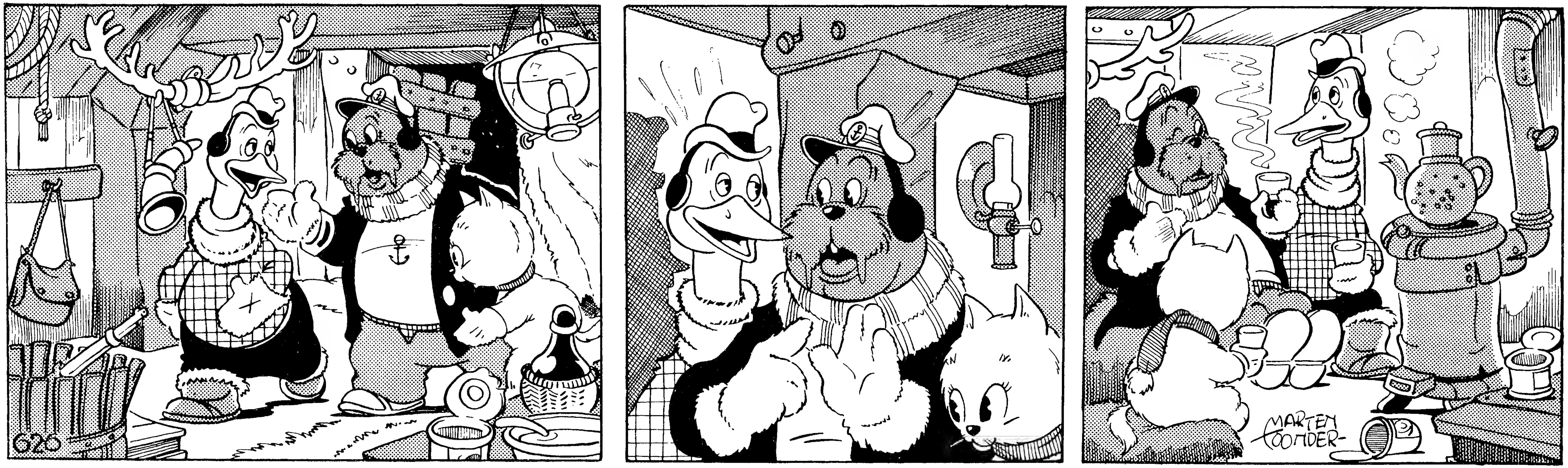
De storm, die een tijdje geluwd was, begon nu weer met verdubbelde kracht op te steken, en Tom Poes en Wal Rus liepen al gauw midden in een sneeuwstorm door het onbekende Poolland. 'Het is koud, kap-'tein!' zei Tom Poes, 'ik heb zo het idee, dat we moeten zorgen gauw een onderdak te vinden, want we raken verdwaald!' 'Gelijk heb je meneer!' zei Wal Rus, 'er is niets zo gevaarlijk als verdwaald raken in een overgehaald Poollandschap! Maar welke stomme landrot zou het in zijn hoofd halen, om hier een huis te bouwen? Nee, dat zie ik somber in, meneer! Een onderdak vinden we hier niet. Ik stel voor om deze heuvel te beklimmen, en eens rond te kijken naar een geschikte schuilplaats. Misschien lukt het om een ijshut te bouwen, zoals de Eskimo's hier in deze streek doen. En als dat niet lukt... Tja, dan weet ik het niet, meneer! Maar houd je taai, meneer! Hier, pak dat touw, het ijs is glad en de wind nogal sterk.' 'Goed,' zei Tom Poes, 'ik ben nu wel flink en sterk, maar dit houd ik toch niet lang vol...'

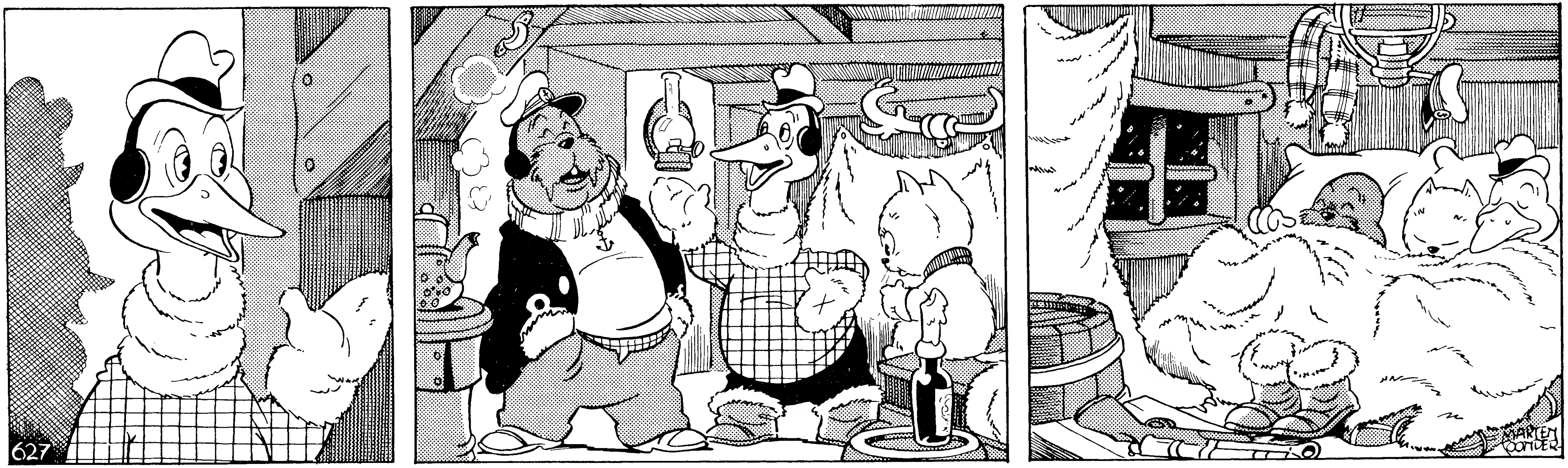
De storm scheen heviger te worden en Wal Rus en Tom Poes moesten zich zo nu en dan aan een ijsrots vasthouden om niet weg te waaien. Daar kwam nog bij, dat de sneeuw steeds hoger werd, zodat het lopen steeds moeilijker ging. 'Ik voorspel je één ding,' zei Wal Rus, 'als we binnen een uur geen hut of nederzetting vinden, veranderen we in lopende ijspegels en dan maken we het niet erg lang meer! Die overgehaalde storm gaat me knap vervelen, meneer! Een eerlijk zeeman moest met dit weer een dek onder de voeten hebben, en geen ijs met sneeuw! We zullen deze heuvel tot het einde toe beklimmen, maar als we dan nog niets zien...'
'Wacht eens even!' zei Tom Poes, 'ik zie licht branden! Daar in de verte staat een hut, kap'tein!!' 'Drommels,' bromde Wal Rus, 'wie bouwt er in deze ijswoestijn een hut???!'

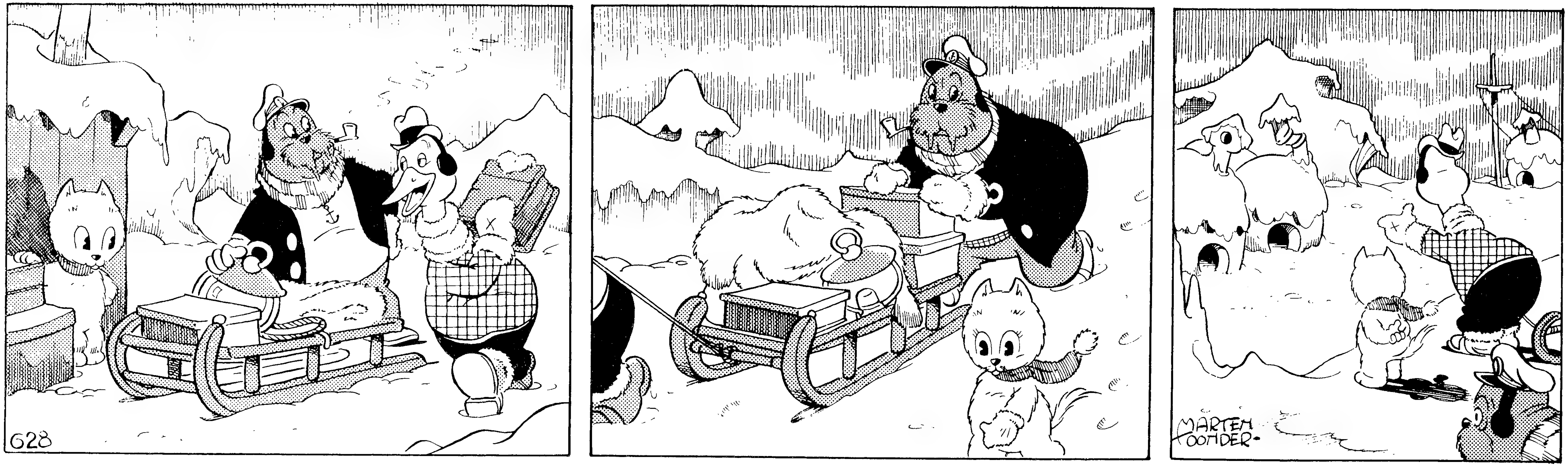
'Kom!' zei Tom Poes, 'ten slotte kan het ons niet schelen, wie er in die hut woont, als het maar iemand is, die de kachel heeft aangemaakt en die iets te eten heeft! Kom mee, kap'tein!'
Wal Rus maakte geen tegenwerpingen; ik denk, dat hij het ook koud begon te krijgen, en even later daalden ze aan de andere kant de heuvel af. Hoe dichter ze bij het licht kwamen, hoe vlugger ze begonnen te lopen en na een half uur stonden ze voor de deur van de hut. Een mooi gebouw was het niet; het schudde in de wind krakend heen en weer en de wind blies door de reten en kieren naar binnen.
'Het moet een rare kerel zijn, die hier woont!', zei Wal Rus, 'om je de waarheid te zeggen, vertrouw ik het niet helemaal. Hm, kom, ik zal eens kloppen, dan zien we het vanzelf!' Zo gezegd, zo gedaan; Wal Rus bonkte op de deur en even later werd die krakend en piepend geopend. 'Vandaag niet nodig, melkboer!' zei een kwakende stem...

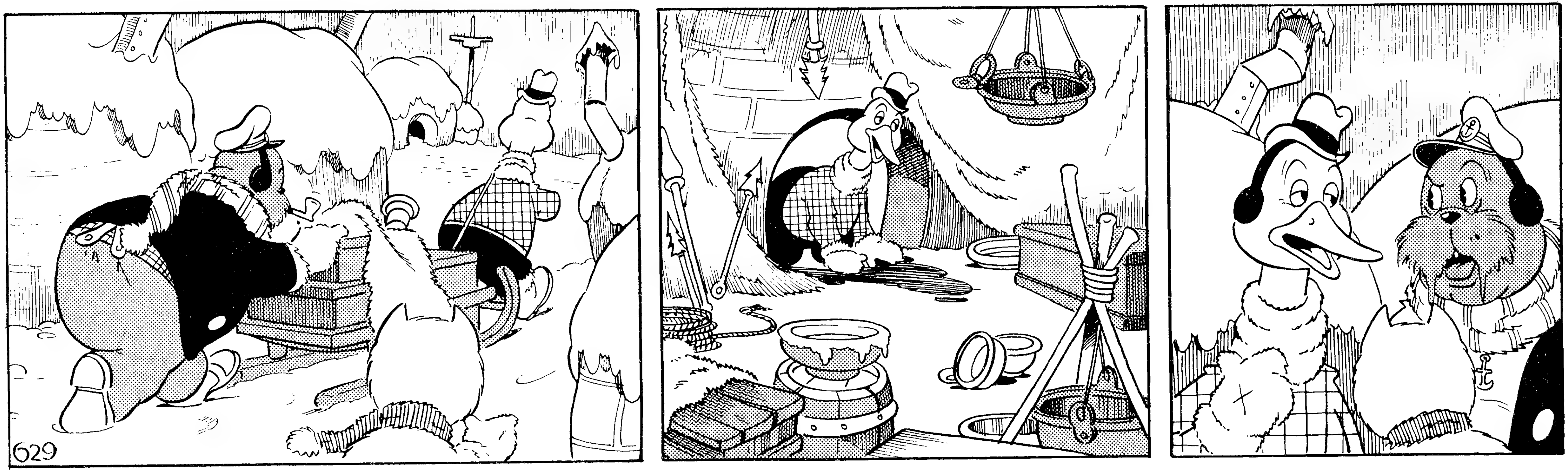
'Wel alle vliegende walvissen!' bromde Wal Rus, 'als dat Wammes Waggel niet is!!!' 'Het is Wammes Waggel!' zei Tom Poes, 'kom mee naar binnen, kapitein, het is buiten te koud om verder te praten.' 'Ja, kom binnen, dat is een goed idee!', zei Wammes Waggel vriendelijk. 'Hoe gaat het, hoe gaat het? Let niet op de rommel, ik zit net in de grote schoonmaak. Wat mag ik jullie aanbieden? Hebben jullie trek in een ijswafel?' 'Wàt?!!!' brulde Wal Rus, 'een ijswafel?!!! Nee meneer, ik ben een eerlijk zeeman, die in de kou heeft gelopen. Geef mij maar een warme groc!' 'Hoe kom je eigenlijk hier te wonen?', vroeg Tom Poes. 'Ik had nooit gedacht jou hier in deze streken aan te treffen. Wat doe je hier eigenlijk?' 'Dat is een heel verhaal!' zei Wammes Waggel, toen ze allemaal om de warme kachel zaten. 'Ik zal het jullie vertellen, maar drink eerst eens. Hihihi! Wat gezellig, dat jullie me eens komen opzoeken!'

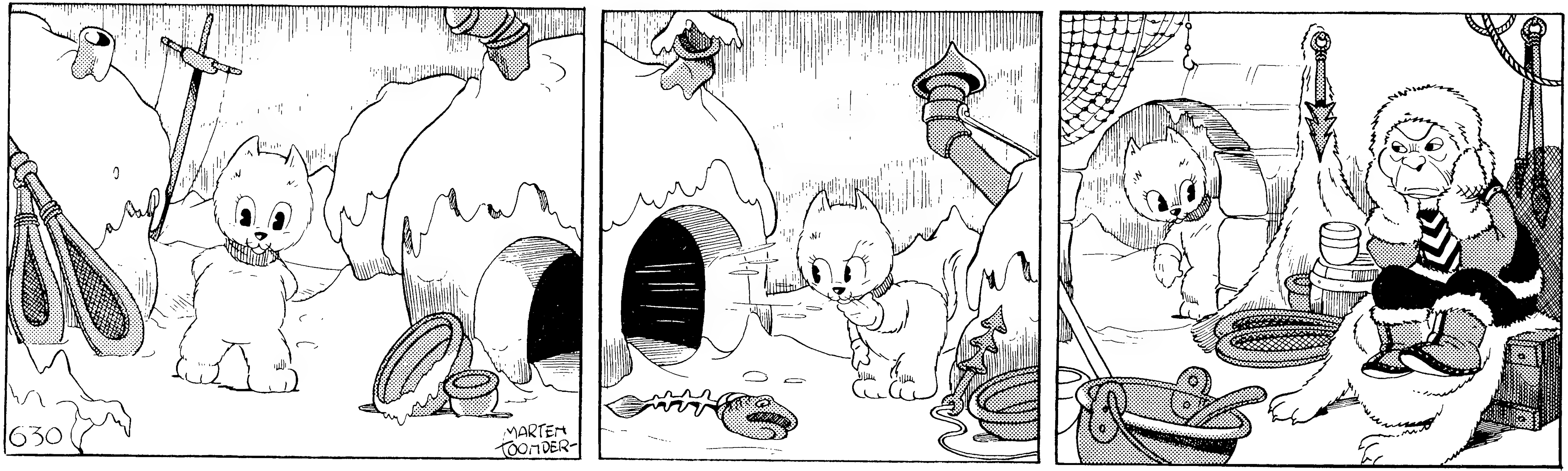
'Ik zal jullie vertellen, wat ik hier doe!' zei Wammes Waggel. 'Zoals jullie weten, had ik een veerdienst in het Donkere Bomenbos. Maar de laatste tijd had ik niet veel klanten meer, en kwam er hoogstens één in de drie maanden. Nou, toen heb ik een kaartje gekocht naar de Noordpool en toen heb ik hier een hut gebouwd. Ik had een erg goed idee, zie je. Ik dacht: ik ga ijswafels verkopen aan de Eskimo's, dat zal vast een goed beroep zijn, want niemand anders doet het. Maar dat viel tegen! De lui lusten het niet! Nou, toen heb ik in plaats van ijswafels alleen maar wafels verkocht en dat ging beter. Nu ga ik, als het mooi weer is, naar het Eskimodorp hier vlak bij en ruil ijsberenhuiden tegen wafeltjes, zo is het! En zullen we nu gaan slapen?' 'Dat is goed!' zei Tom Poes, 'daar voel ik wel iets voor. Maar dit is het gekste verhaal, dat ik ooit gehoord heb, Wammes!'
Wal Rus zei niets, hij bromde iets over overgehaalde landrotten, trok zijn jas uit en kroop onder de ijsberenhuid en even later sliepen ze alle drie.

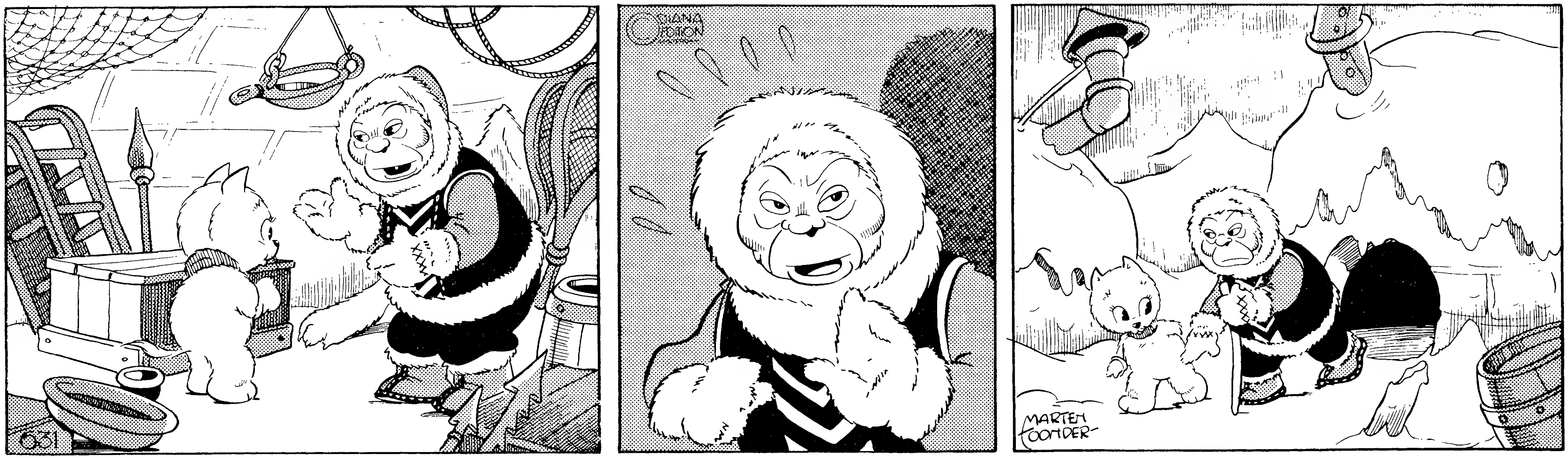
De volgende morgen was de storm gaan liggen en vroor het buiten dat het kraakte. 'Dat is een mooie dag om naar de Eskimo's te gaan!' zei Wammes Waggel, terwijl hij dozen en bussen naar buiten begon te dragen. 'Hebben jullie zin om mee te gaan? Dan mogen jullie helpen mijn slee te duwen!' 'In orde!' zei Wal Rus, 'we zitten nu eenmaal in het schuitje en moeten meevaren. Zolang ik geen schip onder mijn voeten heb, zal ik proberen me hier verdienstelijk te maken, meneer! Kom mee, Tom Poes! We gaan die Wammes helpen, het is een rare knul, maar hij kan het ook niet helpen!' Zo liepen ze even later achter de slee van Wammes Waggel door het woeste Poollandschap, terwijl het Noorderlicht boven hun hoofden scheen. 'Kijk!' zei Wammes na een uurtje, 'daar ligt het Eskimo-dorp... maar wat is het er stil vandaag...'

Ja, het was erg stil in het Eskimo-dorp, er was geen mens te zien, en het zag er allemaal even verlaten uit. 'Saaie boel!' bromde Wal Rus, 'het zal niet meevallen, om hier wafeltjes te slijten, meneer! We kunnen net zo goed rechtsomkeert maken en thuis een warme groc gaan drinken!' 'Hi hi!' zei Wammes, 'dat is een goed idee! Maar ik wil toch eerst eens even kijken, of er werkelijk niemand thuis is, wacht hier maar even! Op handen en voeten kroop hij een hut in, terwijl hij 'volk' riep, maar even later kwam hij er enigszins verbaasd weer uit. 'Dat is vreemd!' zei hij, 'het ziet er daar binnen uit, of ze zo maar zijn weggelopen! De levertraanpap staat bevroren in de schaal, en dat is niets voor Eskimo's. Er moet hier iets gebeurd zijn!!!...'

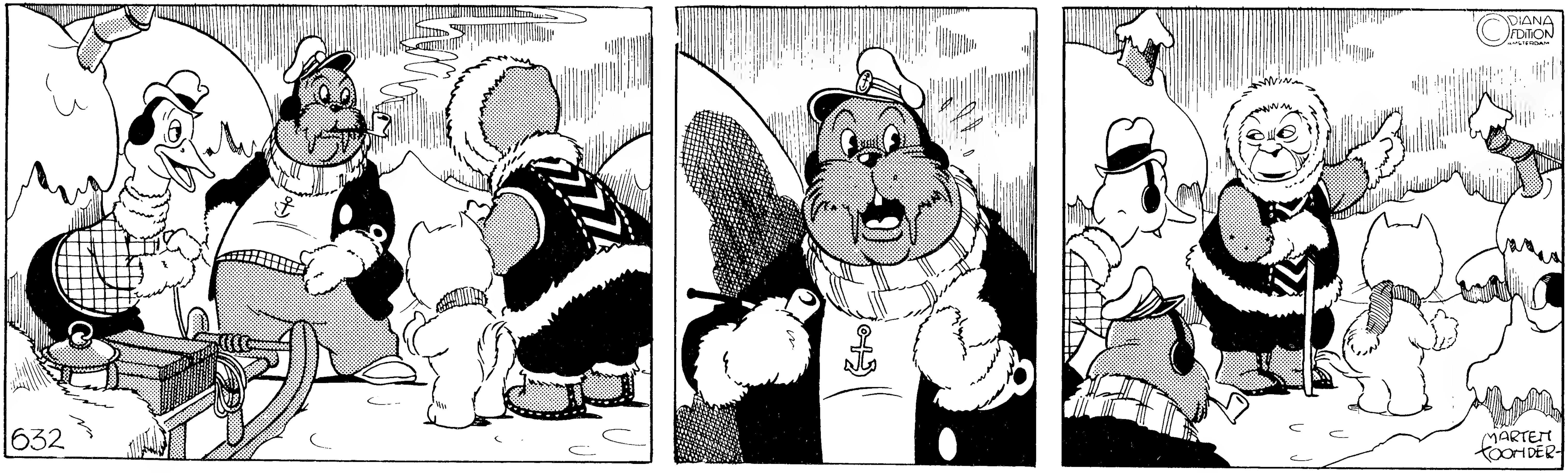
'Daar moet ik het mijne van hebben,' dacht Tom Poes. 'Zouden de Eskimo's werkelijk zo maar ineens vertrokken zijn? Dan moet er iets ergs gebeurd zijn, anders hadden ze hun huisraad wel meegenomen! Ik ga dit dorp eens bekijken, misschien vind ik wel iets waaraan ik kan zien, wat er aan de hand is!'
Tom Poes stapte dus het dorp in, en liep er zoekend tussen de hutten rond zonder iets te vinden, dat hem op een idee bracht. Maar opeens bleef hij stilstaan. Uit een van de hutten hoorde hij een geluid, het was alsof iemand zachtjes zat te praten, en op zijn tenen sloop hij naar binnen. Daar zat een oude Eskimo met de handen onder het hoofd droevig in zichzelf te mompelen.
'Uk, uk,' zei de Eskimo, 'Sloomuk is te oud! Te oud! Sloomuk! Ik! Te oud om mee te gaan naar de Pool! Uk, uk!!!...'

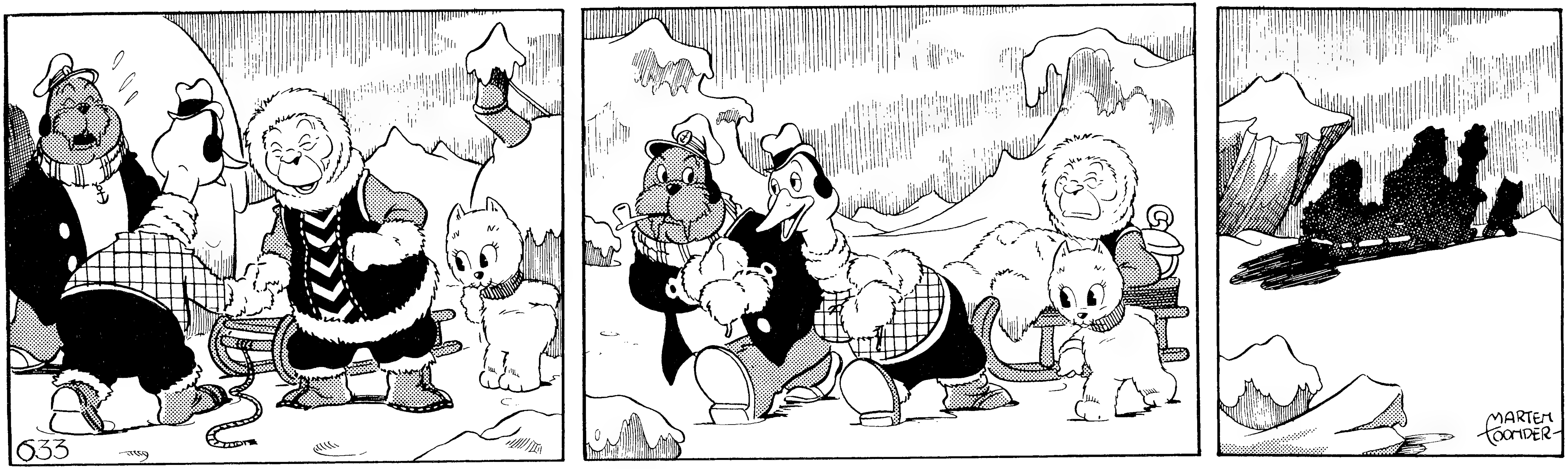
Tom Poes was ongemerkt binnengekomen en hoorde wat de oude Sloomuk tegen zichzelf zei. ‘Waarvoor bent u te oud?’ vroeg Tom Poes. ‘Neem me niet kwalijk, dat ik zo maar uw huis binnenkom, maar ik hoorde u tegen u zelf praten, en toen dacht ik, dat ik u misschien kon helpen...’

‘Welkom, vreemdeling!’ zei Sloomuk gastvrij, ‘U heel vriendelijk, u Sloomuk wilt helpen, maar zal wel niet gaan! Sloomuk is te oud! Kan andere Eskimomannen niet helpen met redden van Noorderlicht! Sloomuk kan zo ver niet lopen! Benen zijn te wiebel en te stijf, zal niet gaan!’

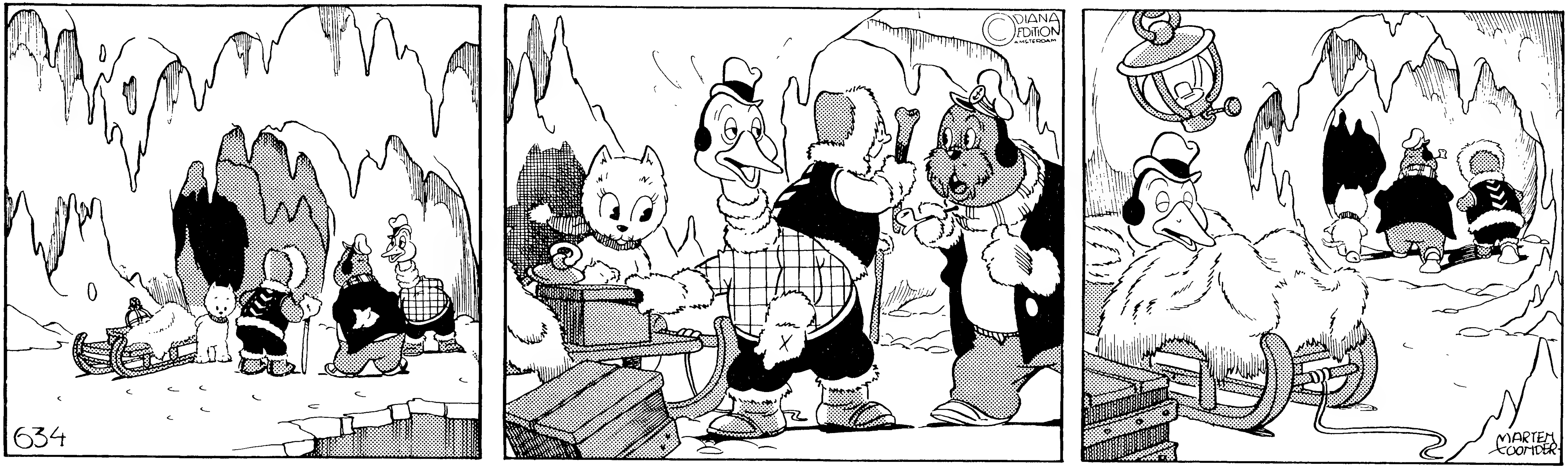
‘Redden van het Noorderlicht zei u?’ vroeg Tom Poes verrast. ‘Is dat dan in gevaar? Wat is Noorderlicht eigenlijk? Maar komt u mee naar mijn vrienden, dan kunnen we op ons gemak praten...’

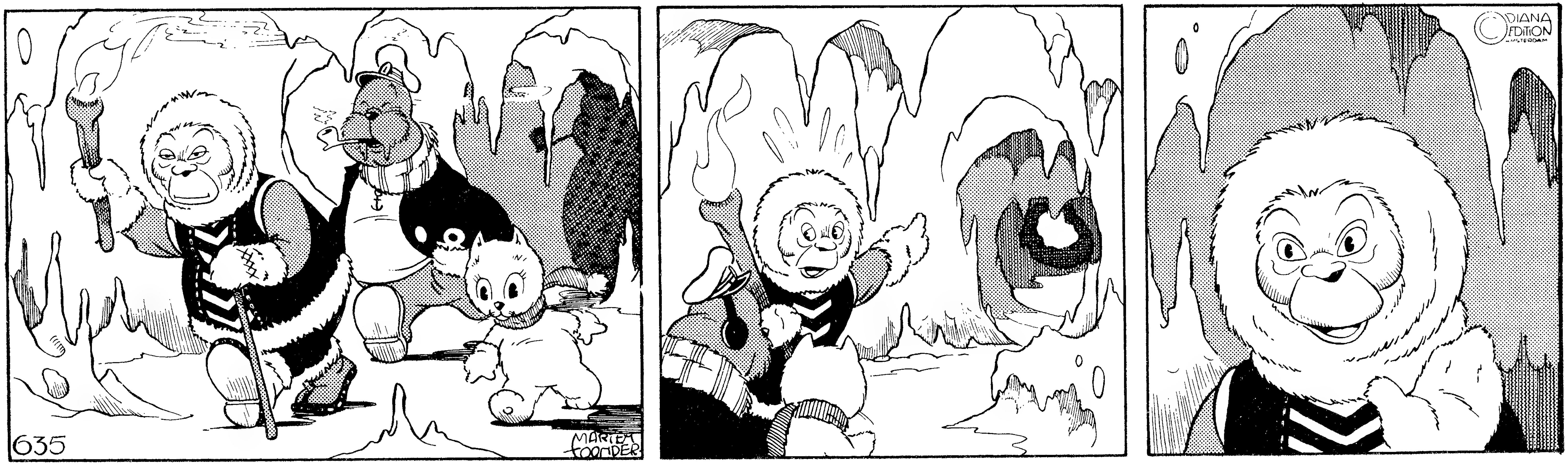
'Dit is een oude Eskimo, die Sloomuk heet!' zei Tom Poes toen ze bij Wal Rus en Wammes Waggel waren aangekomen. 'Hij was te oud om mee te gaan naar de Noordpool om het Noorderlicht te redden. Ik begrijp er niet veel van, kap'tein, misschien hebt u meer verstand van Noorderlicht dan ik.'
'Noorderlicht?' vroeg Wal Rus, 'dat is... eh... Noorderlicht is licht uit het Noorden, dat schijnt zo maar in de lucht, meneer! Het is een overgehaald vreemd licht, dat is zeker! Het hangt hier om ons heen, en geen mens weet hoe het ontstaat! Uche!'
'Noorderlicht wordt gemaakt aan Noordpool!' legde Sloomuk uit. 'Grote steen van Noorderlicht geeft stralen af, anders kunnen arme Eskimo's niet zien als zon niet schijnt! Heel grote steen van diamant op Noordpool in ijspaleis van Aino Kaino!!'
'Daar begrijp ik niets van!' dacht Tom Poes.

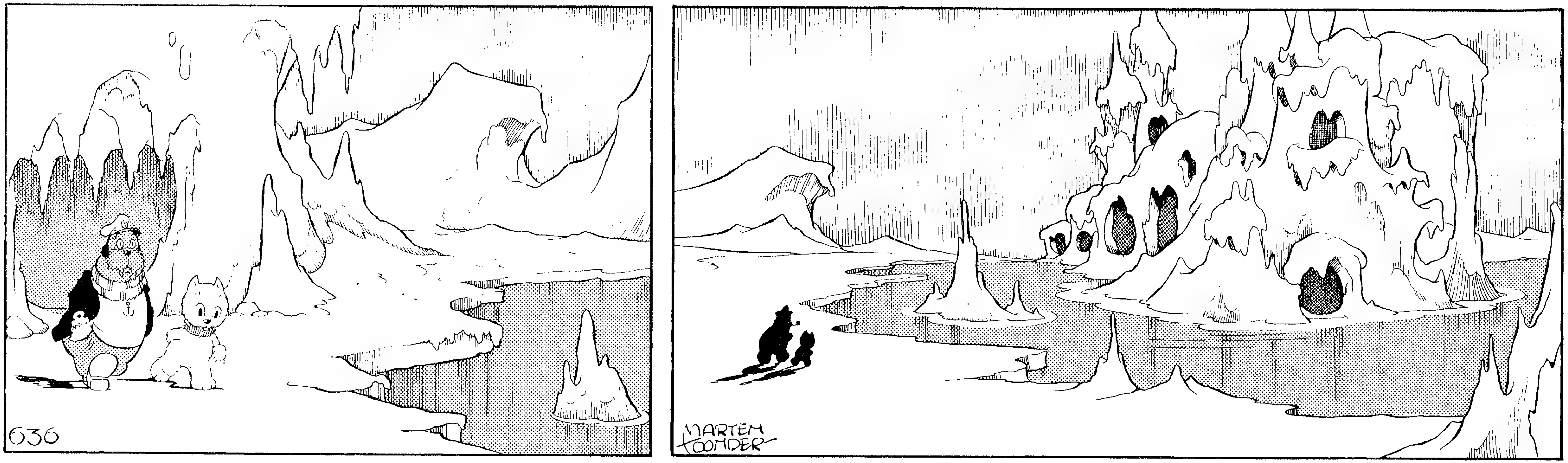
'Noorderlicht komt uit grote diamant!' legde Sloomuk uit. 'Diamant wordt bewaakt door Eskimo-opperhoofd Aino Kaino! Aino Kaino wel tweehonderd jaar oud!! En nu zijn boze Eskimo's uit Zuiden gekomen en willen steen weghalen. Steen heel veel geld waard bij witte mannen uit het Zuiden! Alle Eskimomannen uit Noorden weggetrokken, om Aino Kaino te helpen!'
'Hihihi!' riep Wammes Waggel. 'Dat is grappig! Wat een gedoe om een steen! Maar als u naar de Noordpool wilt en te oud bent om te lopen, kunnen we u wel trekken in mijn slee! Stap maar in, voor een ijsbeerhuid breng ik u naar de Pool!'
Nu, daar had Sloomuk wel zin in. Hij ging gemakkelijk onder een huid liggen en viel al gauw in slaap. 'Ik heb wel zin, om die Eskimo's te helpen!' zei Tom Poes. 'Doet u mee, kap'tein?'

Wal Rus en Wammes Waggel trokken de slee en Tom Poes liep er naast. Zo liepen ze de hele dag door en tegen de avond kwamen ze bij een hoge ijsmuur aan. 'Hier grens van de Noordpool!' zei Sloomuk. 'Is maar één ingang naar ijspaleis van Aino Kaino en dat is die grot daar! Hier gaat Sloomuk naar binnen om Eskimo-mannen te helpen bij redden van Noorderlicht-diamant!'
'Hé, wacht even, oude heer!' zei Wal Rus, 'ik en Tom Poes gaan met je mee om te helpen. Ga je ook mee, Wammes?'
'Oh, hihihihi!' zei Wammes Waggel, 'het is al negen uur, kap'tein! En om negen uur ga ik altijd naar bed. Dat is het gezondste heb ik gelezen! Ik ga hier slapen, maar als U wafels of zoiets nodig hebt, roept U me maar! Zo gingen dus Sloomuk met Wal Rus en Tom Poes de ijsgrot binnen, terwijl Wammes Waggel op zijn slee in slaap viel...'

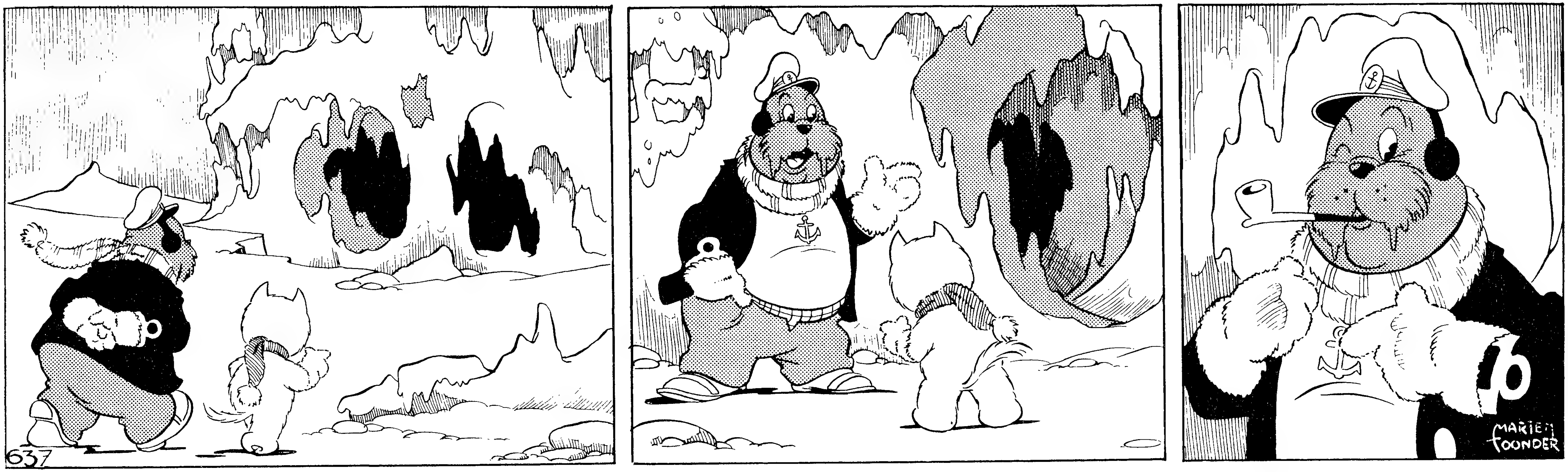

De oude Sloomuk stak een fakkel aan en liep voorop de ijsgrot in. Het licht weerkaatste tegen de ijspegels, en wierp lange schaduwen.
'Aan de andere zijde van deze grot is dus de Noordpool!' zei Tom Poes. 'En als ik het goed begrepen heb, staat daar het ijspaleis van Aino Kaino, het Eskimo-opperhoofd!'
'Juist!' zei Sloomuk, 'daar is uitgang van grot, daar is ijspaleis! En daar zijn groot veel Eskimomannen, om diamant te verdedigen! Sloomuk blijft hier om te wachten op boze Eskimo's uit het Zuiden! Ik vechten, en allemaal wegslaan! Uk! Uk!'
'Goed zo!' zei Wal Rus, 'dat is een flinke jongen, Tom Poes. Maar ik voel er iets voor, om dat ijspaleis eens wat dichterbij te bekijken. Laten we dien Sloomuk maar hier achterlaten en zelf verder gaan! Goeie wacht, meneer!'

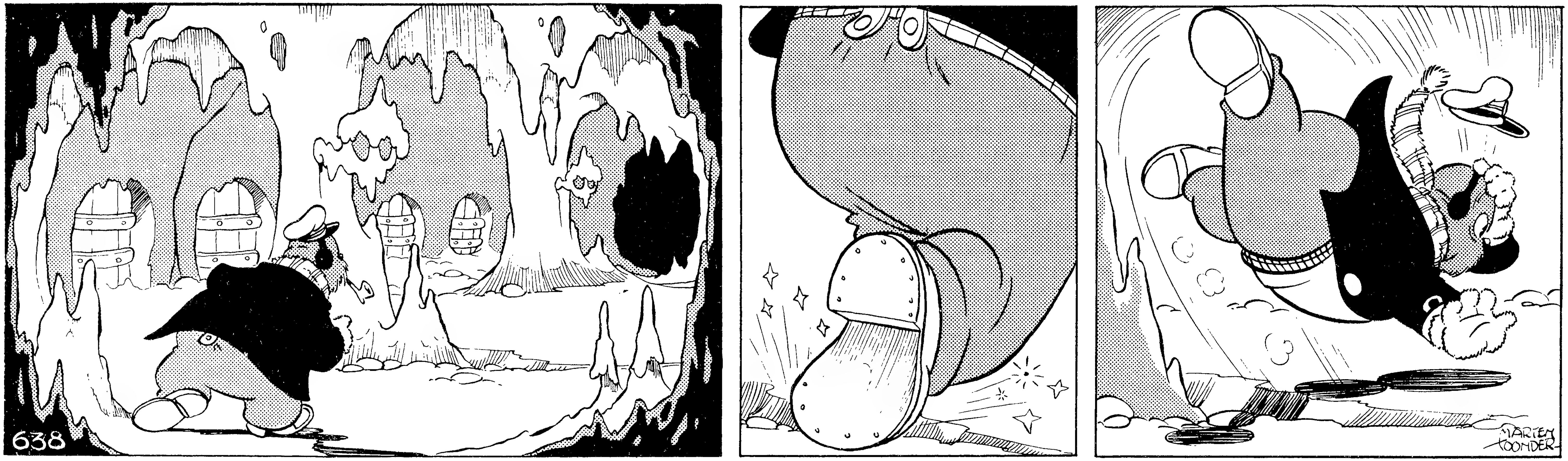

Zo waren dan Tom Poes en Wal Rus ten slotte alleen overgebleven, en met hun tweeën liepen ze nu de ijsgrot uit, en kwamen op een grote binnenvlakte. De ijsmuren liepen door tot ver achter de horizon en het landschap zag er uit, alsof er nog nooit een mens geweest was.
'Dit is dus de Noordpool!' zei Tom Poes. 'Ik had niet gedacht, dat hier nog iets te beleven zou zijn, kap'tein! Maar het ziet er naar uit, dat dit nog een goed avontuur zal worden!'

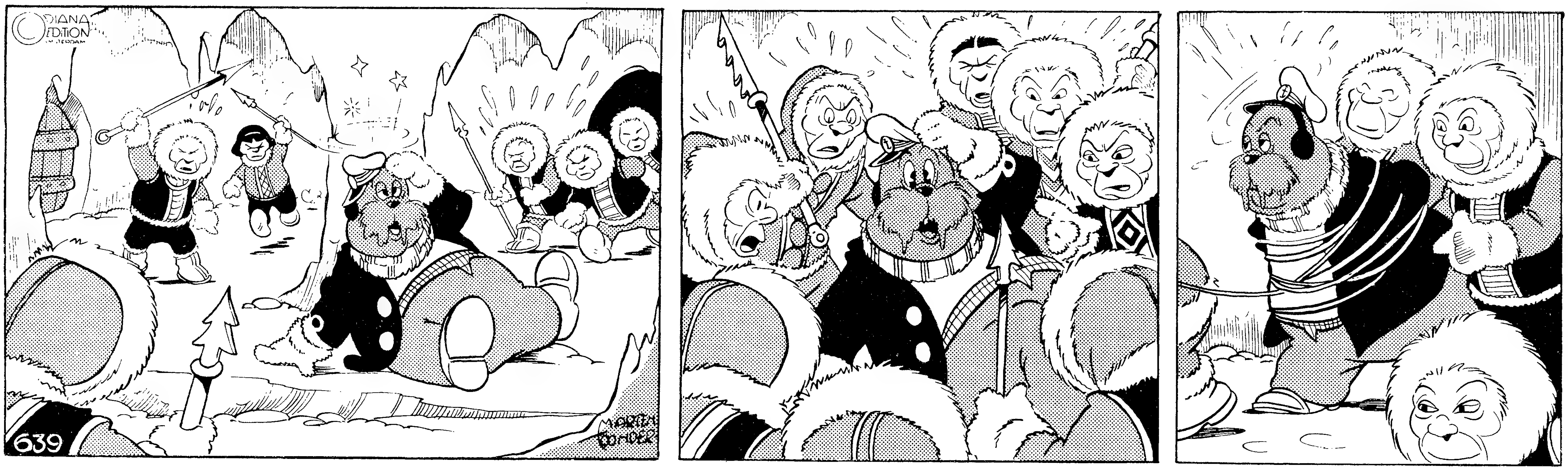
'Uche, tja!' zei Wal Rus, 'zo is het, meneer! Maar een kale boel is het wel! Ik vraag me af, waar al die Eskimo's gebleven zijn! Die meneer Slook Slum had het over heel veel Eskimomannen, die hier de diamant van het Noorderlicht gingen verdedigen! Ik zie er niet één!'
'Wacht eens!' zei Tom Poes, 'daar is het ijspaleis al, kap'tein! Daar binnen zijn ze natuurlijk! Nu moeten we voorzichtig zijn, want anders denken ze, dat we ook vijanden zijn!...'

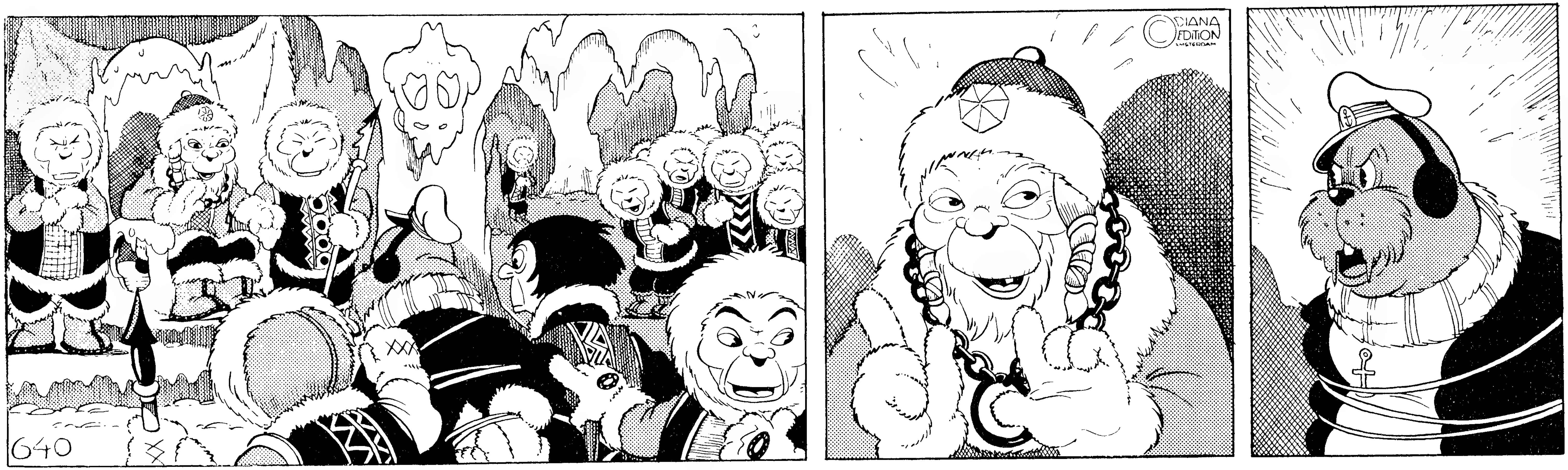
'Nu moeten we een plan opmaken, meneer!' zei Wal Rus, terwijl hij met Tom Poes op het ijspaleis toeliep. 'Heb je soms al een idee? Meestal ben je nogal goed in het verzinnen van die dingen.' 'Tja,' zei Tom Poes, 'hm, dat is te zeggen... een goed plan heb ik nog niet, kap'tein! We moeten eerst weten, waar al die Eskimo's zijn, die de Noorderlichtdiamant willen verdedigen! Ik denk zo, dat ze binnen zitten te wachten totdat de andere Eskimo's komen, die hem willen stelen. Daarom zal het het beste zijn, dat één van ons naar binnen gaat en hun vertelt, dat we vrienden zijn en hen willen helpen, zou het niet?' 'Afgesproken!' riep Wal Rus. 'Ik ga dus dit ijspaleis in en maak een praatje met die kerels...' 'Dat is gevaarlijk!' zei Tom Poes, 'als ze denken, dat u een spion bent, is het te laat!' 'Nonsens!' zei Wal Rus, 'ik weet wel, hoe ik met lastige landhaaien om moet gaan! Blijf jij maar buiten om te helpen, als er iets scheef gaat...'

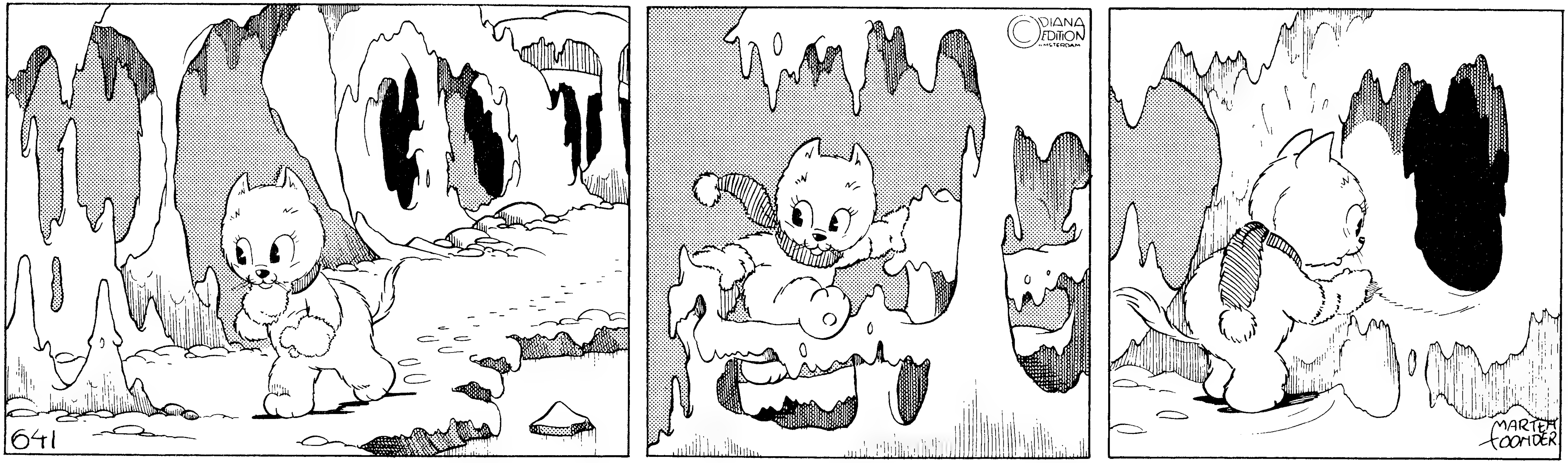
Wal Rus liep dus voorzichtig het ijspaleis in en kwam in een lange gang terecht, waarop verschillende deuren uitkwamen.
'Een stille boel is het hier!' bromde hij. 'Het zijn in ieder geval stomme kerels! Ze moesten hun boeltje beter bewaken! Iedere overgehaalde ezel kan zo maar naar binnen wandelen! Enfin, dat is gemakkelijk voor mij. Ik kan op mijn dooie gemakje hier wat rondslenteren en eens poolshoogte nemen. Ik moet trouwens ook eens nadenken, hoe ik vriendschap kan sluiten met die Poolkerels! Voorzichtigheid is het eerste, en vriendelijkheid het tweede, ik zal...' Maar verder kwam Wal Rus niet, want op dat moment struikelde hij over een drempeltje, gleed uit over de gladde vloer, en maakte een tuimeling door de lucht. Hij kwam op de grond terecht met een dreun, die door de ijsgangen weerkaatst werd als een donderslag...

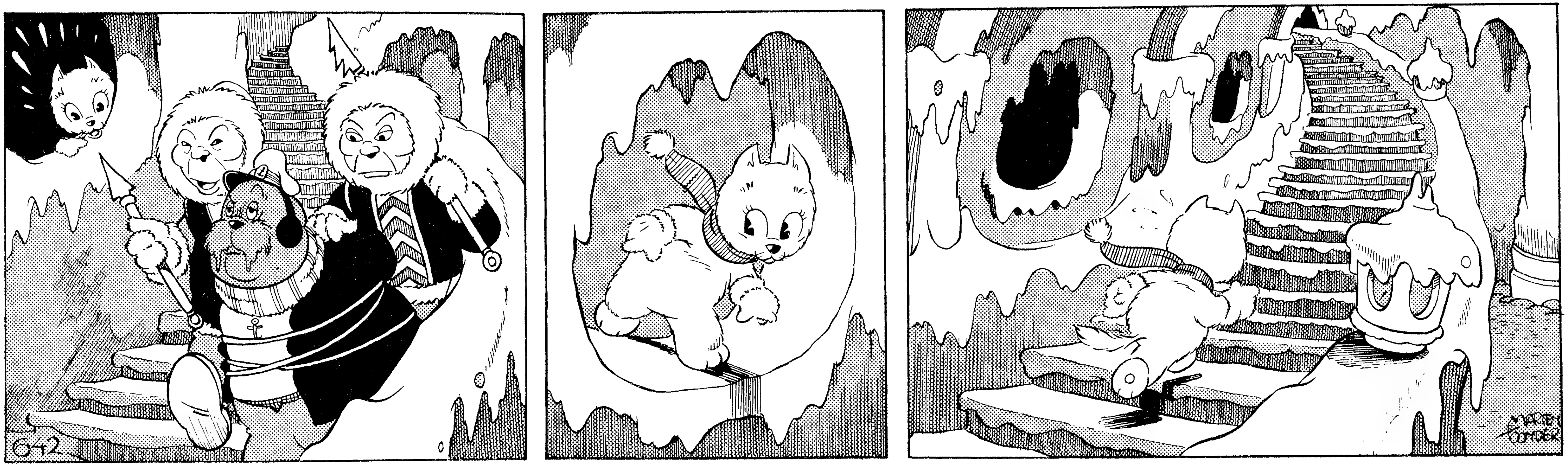
Ja, dat was een slag! Van alle kanten klonken de echo's en de ijspegels rinkelden en vielen kletterend op de vloer. Op dat geluid kwam er opeens leven in het ijspaleis. Aan alle kanten gingen de deuren open en kwamen Eskimo's aanhollen. Het duurde dan ook niet lang, of Wal Rus was aan alle kanten omringd door woestkijkende Eskimo's met harpoenen in de hand, die wild door elkander praatten. 'Eh... upmf... fff!' hijgde Wal Rus. 'Help me eens overeind, jongens! Ik ben een vriend, ik kom jullie helpen! Oef!! Wat een val! Jullie dek is me te glad!! Kom, geef me een hand en laten we een warme groc gaan drinken!' Maar de Eskimo's bleven onvriendelijk; voordat Wal Rus nog een keer 'oef!' had kunnen zeggen, was hij als een rollade met touwen omwonden en werd hij door de gang geduwd.
'Die overgehaalde ijshaaien denken, dat ik een spion van den vijand ben!' mompelde Wal Rus. 'De stomme traandrinkers!!...'

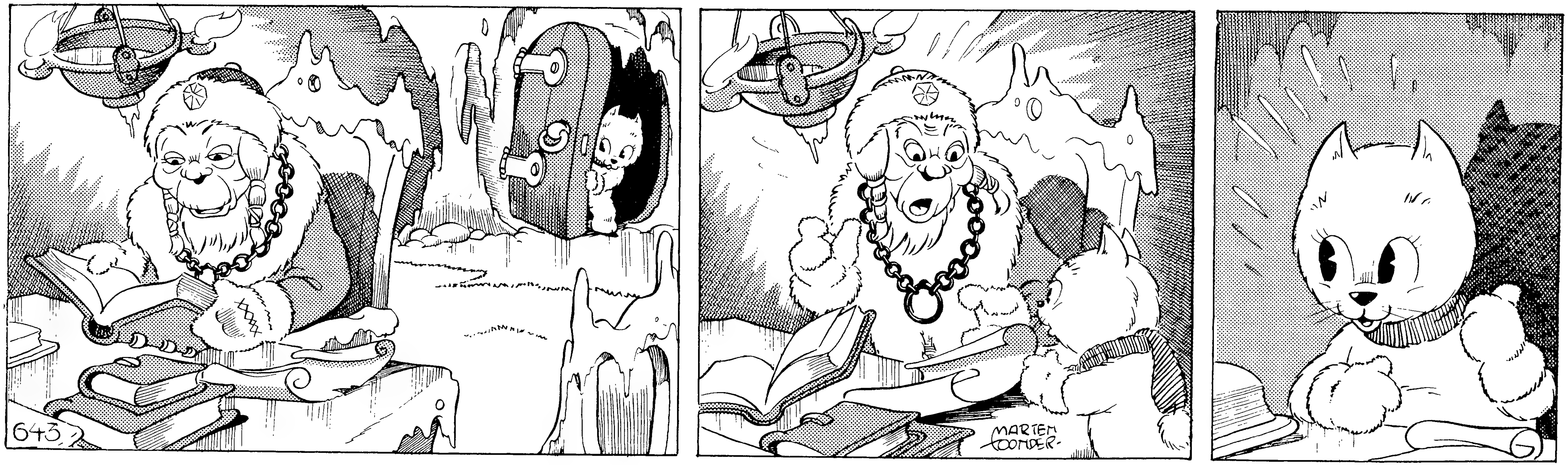
Kapitein Wal Rus werd door de Eskimo's naar een grote zaal gedreven, en regelrecht naar een soort troon gebracht, waarop een héél oude Eskimo zat. 'Jij bent zeker de baas van deze jongens hier!' zei Wal Rus. 'Zeg tegen die overgehaalde visjeseters, dat ze die touwen los moeten maken, meneer! Ik ben een vriend, en ik kom je helpen als een eerlijk zeeman...' 'Snug!!' zei de heel oude Eskimo, 'de beschermer van steen van Noorderlicht zijn Aino Kaino. De opperhoofd van alle Eskimo's zijn Aino Kaino en Aino Kaino zijn ik! Snug! En Eskimo's uit Zuiden zijn in opstand en willen steen van Noorderlicht stelen, en sturen spionnen vooruit, en die spion zijn jij!! Snug!! En daarom jij naar kleine cel onder paleis! Breng weg, dezen man met scheepspet op! In cel met hem!'
'Dat zal je berouwen!' loeide Wal Rus. 'Jij ouwe ingezouten uitgedroogde stokvis! Jij dooie visjeseter! Ik ben een kapitein van de grote vaart, en ik kom hier als vriend!'
Maar het hielp niet, Wal Rus werd door ruwe Eskimo's weggedreven...

Intussen wachtte Tom Poes nog steeds buiten en hij voelde zich niet helemaal gerust. ‘Kapitein Wal Rus is een goed zeeman!’ mompelde hij, ‘maar ik weet niet, of hij dit geval nu wel op kan knappen! Daar is meer voor nodig dan een schip sturen! Ik had hem niet moeten laten gaan! Ik ben slim en sterk en dit is meer iets voor mij! Als ze denken, dat hij een vijand is, nemen ze hem gevangen en dan ben ik nog lang niet klaar! De vijandelijke Eskimo’s kunnen ieder ogenblik komen, en Sloomuk kan ze ook niet tegenhouden! Ik ga eens een kijkje in het paleis nemen!... Eens kijken... Ik kan misschien het beste hier omhoog klimmen, en door dat raam gaan, dan hoef ik niet door de gangen...’ Zo gezegd, zo gedaan; Tom Poes klom op een balustrade, en keek voorzichtig door een raam. ‘Dacht ik het niet!!!’ mompelde hij, ‘Ik ben te laat!!...’

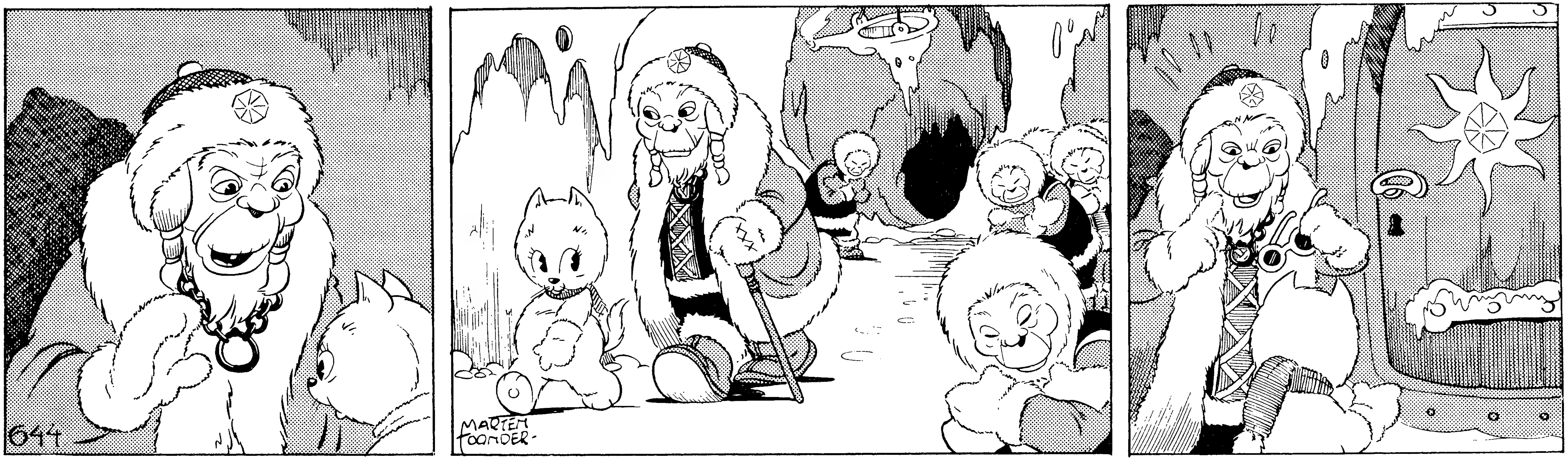

Toen Tom Poes door het raam keek, zag hij daar een lange trap, die diep naar beneden ging. En op die trap liep Wal Rus, die door twee kwaad kijkende Eskimo's naar beneden gebracht werd. 'Hmpf!' snoof Wal Rus, 'blaas niet zo in mijn nek, meneer! Ik kan die traanlucht niet verdragen! En duw niet zo, ik kan alleen wel van deze trap afkomen! Leuke jongens zijn jullie! Een mooie behandeling voor een eerlijk zeeman, die zijn hulp aan komt bieden! Bah! Maar jullie zullen er spijt van krijgen, of ik eet mijn pet op!' Tom Poes wachtte, totdat de mopperende Wal Rus met zijn bewakers in de diepte was verdwenen, en klom toen het raam in. Voorzichtig liet hij zich op de trap zakken, en rende toen vlug en onhoorbaar naar boven. 'Ik moet zien, dat ik die Aino Kaino te pakken krijg!' dacht hij...

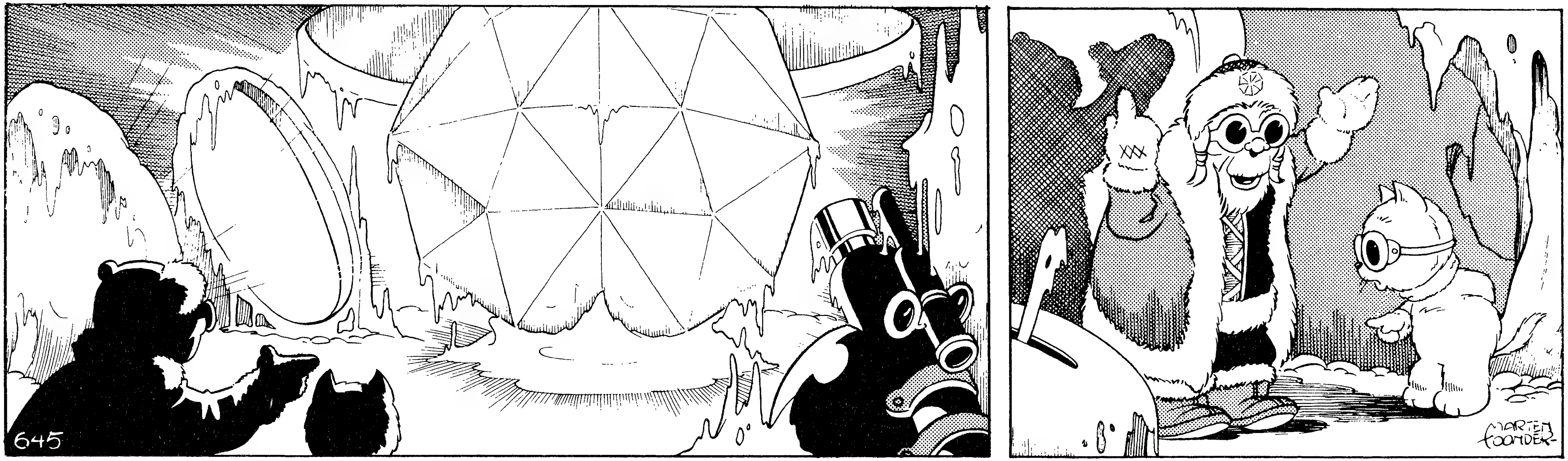

Tom Poes had geluk. Toen hij de trap opgeklommen was, zag hij recht tegenover zich een deur, die op een kier stond. Daar sloop hij naar toe en keek heel voorzichtig naar binnen. Aan een grote tafel midden in 't vertrek zag hij een héél ouden Eskimo zitten, die bezig was zacht mompelend in een boek te lezen. 'Dat moet Aino Kaino zijn!' dacht Tom Poes. 'Eskimo's met baarden en kettingen om zijn er niet veel, alleen een hoofdman kan er zo uitzien! Nu moet ik proberen om hem te spreken te krijgen zonder dat hij denkt, dat ik ook een spion ben!' Intussen bladerde Aino Kaino druk in zijn boek.

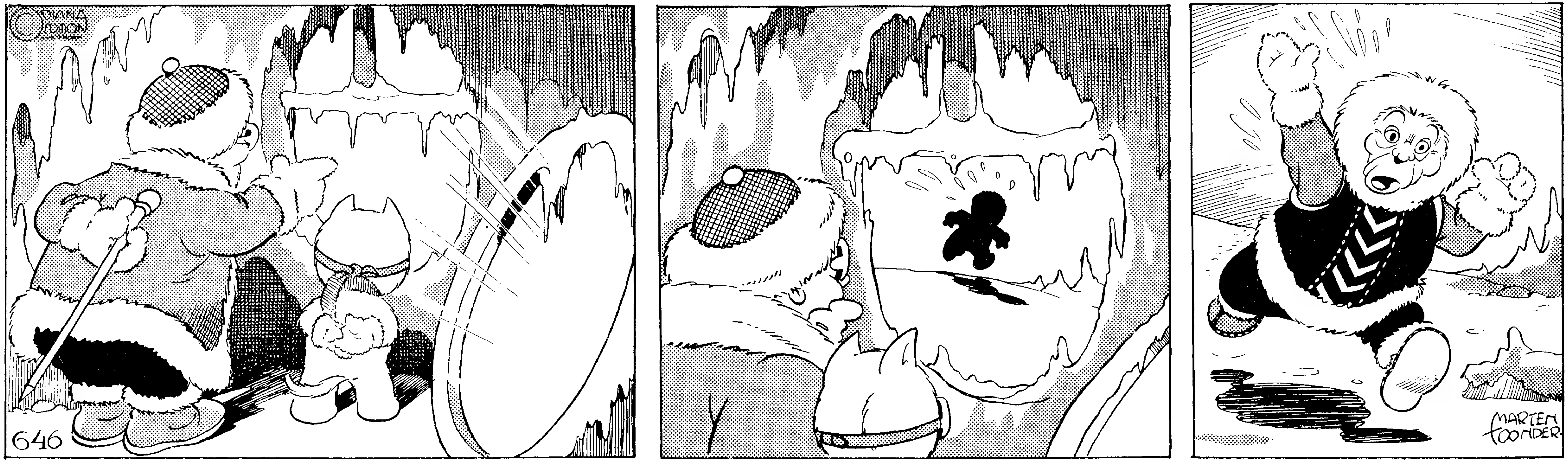
'Snug! Snug!' mompelde hij. 'Moeilijke tijden zijn het! Vechten om de Noorderlicht-diamant! En dat op een eerwaardige leeftijd! Aino Kaino wilde, dat er een tovermiddel bestond om alle vijanden onschadelijk te maken... Snug...'
'Dat tovermiddel bestaat,' zei Tom Poes, die heel zacht naderbij was geslopen, 'maar het is erg moeilijk te maken, ziet U!'
'Snugsnugsnug!' riep Aino Kaino, 'schrik mij dood!! Wie ben jij!?'
'Ik ben een tovenaar uit het Zuiden!' zei Tom Poes.

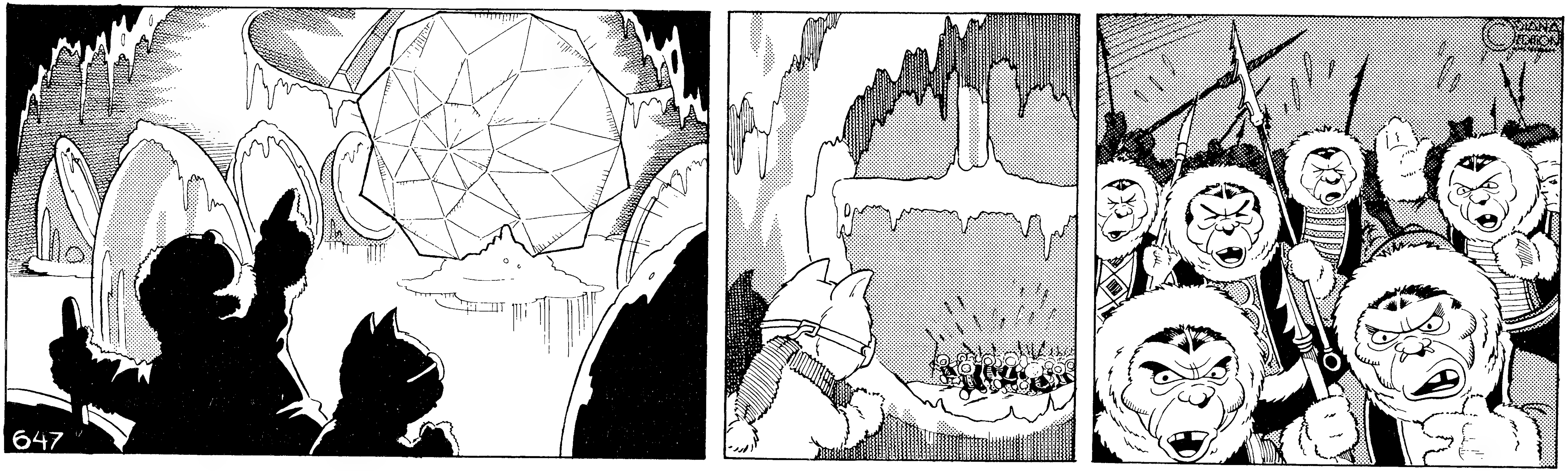
'Jij een tovenaar??' vroeg Aino Kaino verbaasd. 'Jij kleine witte haarbal? Hoe kom jij in ijspaleis? Alles is bewaakt...'
'Daar ben ik een tovenaar voor!' zei Tom Poes. 'En nu moet je goed luisteren, Aino Kaino! Het ziet er niet best voor je uit! Straks komen de Eskimo's uit het Zuiden, om je Noorderlicht-diamant te stelen en het zal je niet meevallen, om ze te verjagen! Ze zijn ruw en sterk en jij bent oud en je hebt hier niet veel mannen. Als je niet doet, wat ik zeg, zul je de diamant kwijtraken en wat begin je dan? Breng me naar die steen toe, dan zal ik zeggen, wat er gebeuren moet!' Aino Kaino maakte geen tegenwerpingen. Zonder iets te zeggen ging hij met Tom Poes een lange gang door langs diep buigende Eskimo's, die de wacht hielden en stond eindelijk stil voor een grote deur. 'Zet die zwarte bril op!' zei hij. 'Hier achter ligt de diamant van het Noorderlicht... Als je er zo naar kijkt word je blind!'

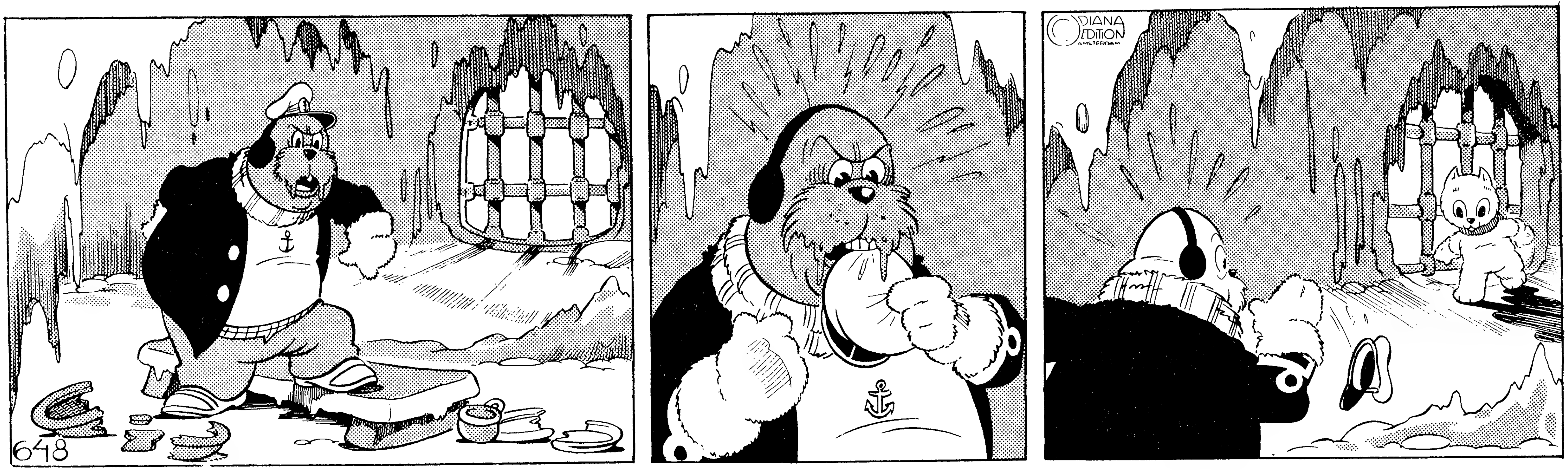
Tom Poes zette een donkere bril op, Aino Kaino deed hetzelfde en opende toen de grote deur. Ze kwamen in een ruime zaal, waarvan de wanden bedekt waren met spiegels. In het midden op een kleine verhoging lag een enorme diamant, die zo fonkelde en straalde, dat Tom Poes ondanks zijn donkere bril zijn ogen moest dichtknijpen. 'Dat is de grootste, die ik ooit gezien heb!' zei Tom Poes. 'Tjonge, wat een diamant is dat! Ik kan me voorstellen, dat er mensen zijn, die hem willen stelen. Met zo'n steen zou je de hele wereld kunnen kopen!' 'Zo is het!' zei Aino Kaino. 'Dit zijn de grootste diamant van de aarde. Kijk, de stralen worden door de spiegels gekaatst naar dat gat in dak, en diamant zelf kijkt door gat in dak naar buiten en maakt Noorderlicht. En als Aino Kaino Noordpool donker maken wil, hij doet gat in dak dicht met deze hefboom.'

'Hier is raam, dat kijkt naar buiten,' zei Aino Kaino. 'Hier kan Aino Kaino zien wat weer het is en of die lucht is donker genoeg om steen te laten schijnen.' 'Juist, ik begrijp het!' zei Tom Poes. 'Als de zon schijnt doet u het dak dicht en als het donker is, doet u het open om licht te maken. Ja, ja... Maar wacht eens, daar komt iemand aanhollen!' 'Snug! Snug!' zei Aino Kaino, 'is maar één man! Kan nog niet de vijand zijn! Aino Kaino begrijpt het niet. Snug!...' 'Het is Sloomuk!' zei Tom Poes. 'Sloomuk is bij de uitgang van de muur achtergebleven om de wacht te houden, ziet u? Ik denk, dat de vijand op komst is. We zullen aan het werk moeten, heer Aino Kaino!' Nu, Tom Poes had gelijk. Het was Sloomuk, die er aan kwam hollen. Hij zwaaide met zijn armen en rende op het ijspaleis toe zo hard als zijn oude benen hem konden dragen. 'Daar komen de vijand!!' riep hij...

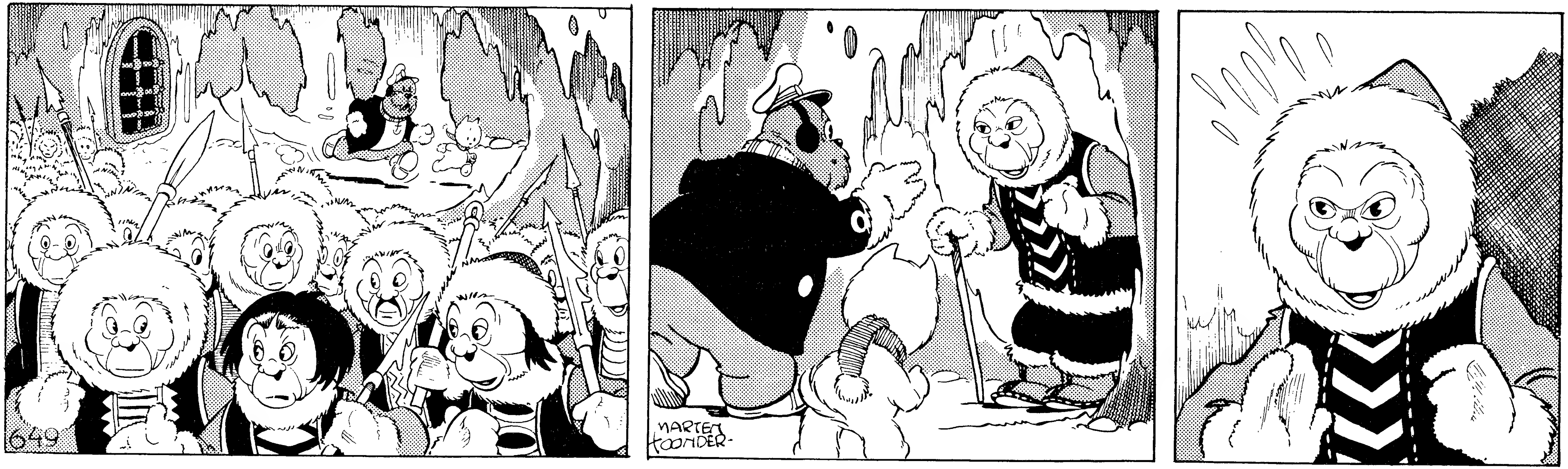
'Doe het dak dicht, heer Aino Kaino!' zei Tom Poes. 'We moeten zo vlug mogelijk aan het werk, want we hebben niet veel tijd meer! Die vijandelijke Eskimo's zijn erg talrijk en het zal niet lang duren, voordat zij uw ijspaleis hebben ingenomen. We moeten zorgen, dat de diamant voor die tijd in veiligheid is!' 'Snug!' zei Aino Kaino, terwijl hij een handle overhaalde, 'hier gaat de dak dicht! Nu wordt het donker op de Noordpool! Maar wat gaat de kleine witte tovenaar doen?' Op dat moment klonk er een luid geschreeuw buiten, en toen Tom Poes door het raam keek, zag hij daar een groot aantal woest uitziende Eskimo's aan komen stormen. Ze waren gewapend met harpoenen; daar zwaaiden ze wild mee rond, en in minder dan geen tijd hadden ze het ijspaleis omsingeld.
'Nu moet u eens goed luisteren!' zei Tom Poes. 'Ik heb uw hulp nodig, want ik kan niet alles alleen doen!'
Nu, wat Tom Poes tegen Aino Kaino zei en wat zijn plan was, zul je over een paar dagen wel merken...

Wal Rus zat intussen opgesloten in de kelders van het ijspaleis en dat was helemaal niet leuk, dat snap je wel. Niet alleen, dat het daar erg koud en ongezellig was, maar Wal Rus is nu eenmaal niet iemand, die je zo maar op kunt sluiten. Je moet bedenken, dat hij altijd aan een ruim uitzicht op zee gewend is en dat is heel wat anders dan tegen ijspegels en sneeuwwanden aan te kijken. Toen hij dan ook een poosje aan zijn tralies had gerukt, smeet hij zijn etensborden kapot en begon te schelden. 'Die overgehaalde traandrinkers-met-platgeslagen-neuzen!' riep hij, 'die schollen-op-het-droge! Ik eet nog liever mijn pet op, dan dat ik er genoegen mee neem om door die half bevroren stokvissen op benen opgesloten te worden! Grrrr!'

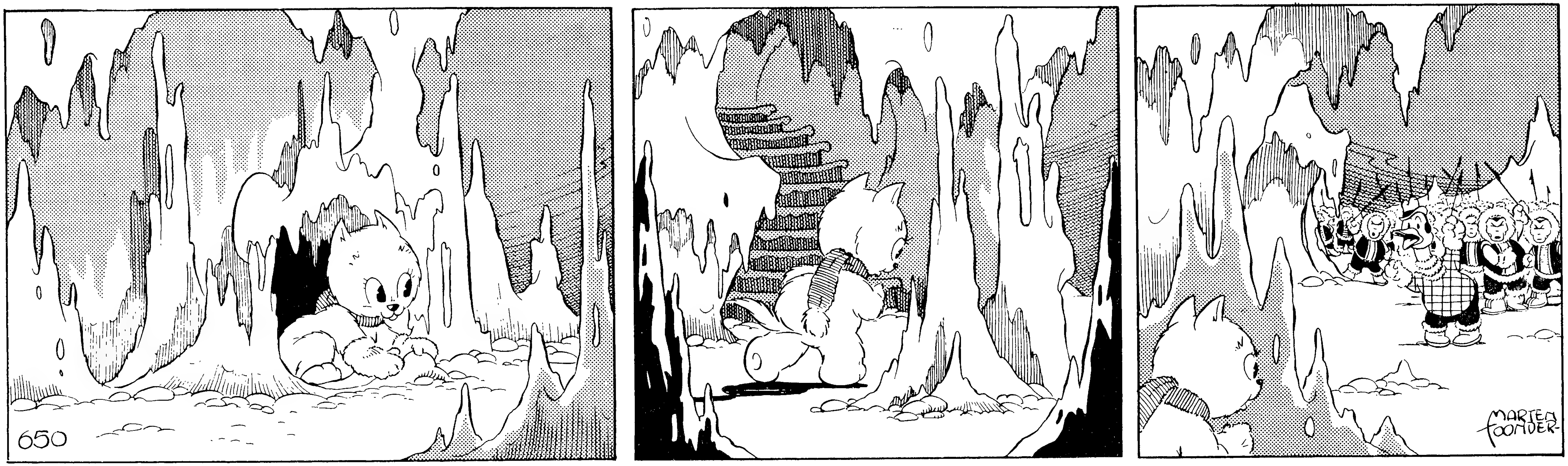
Nu, misschien was de pet van Wal Rus werkelijk wel in zijn maag verdwenen, als op dat moment Tom Poes niet verschenen was.

'Kom gauw mee, kap'tein!' riep hij, 'de kust is veilig!...'

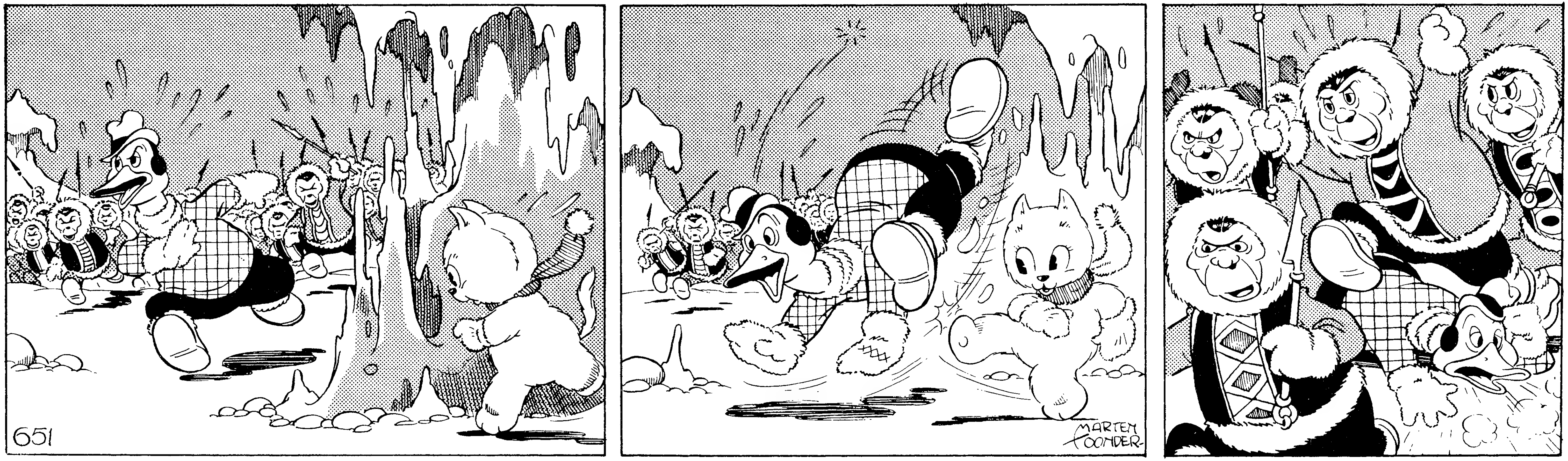

Wal Rus liet zich dat geen twee keer zeggen. 'Hoe kom jij hier?' vroeg hij, terwijl hij overeind sprong en naar Tom Poes holde, 'hoe krijg jij die deur open? Dat is een overgehaald knap staaltje, meneer!' 'Ik ben hier als tovenaar!' legde Tom Poes uit. 'Later zal ik u alles wel eens vertellen. Maar kom nu gauw mee, kap'tein, we hebben nog meer te doen!' Wal Rus vroeg niet verder, maar holde achter Tom Poes aan de deur van zijn cel uit en de gang op. Daar stond een hele menigte opgewonden Eskimo's op de komst van den vijand te wachten en druk te beraadslagen, wat ze zouden gaan doen. 'Kom mee!' riep Tom Poes, 'die Eskimo's zijn te stom om ons te helpen, kap'tein, we moeten naar de uitgang den vijand tegemoet!' Maar ze kwamen niet ver. In de eerste deuropening stond Sloomuk.

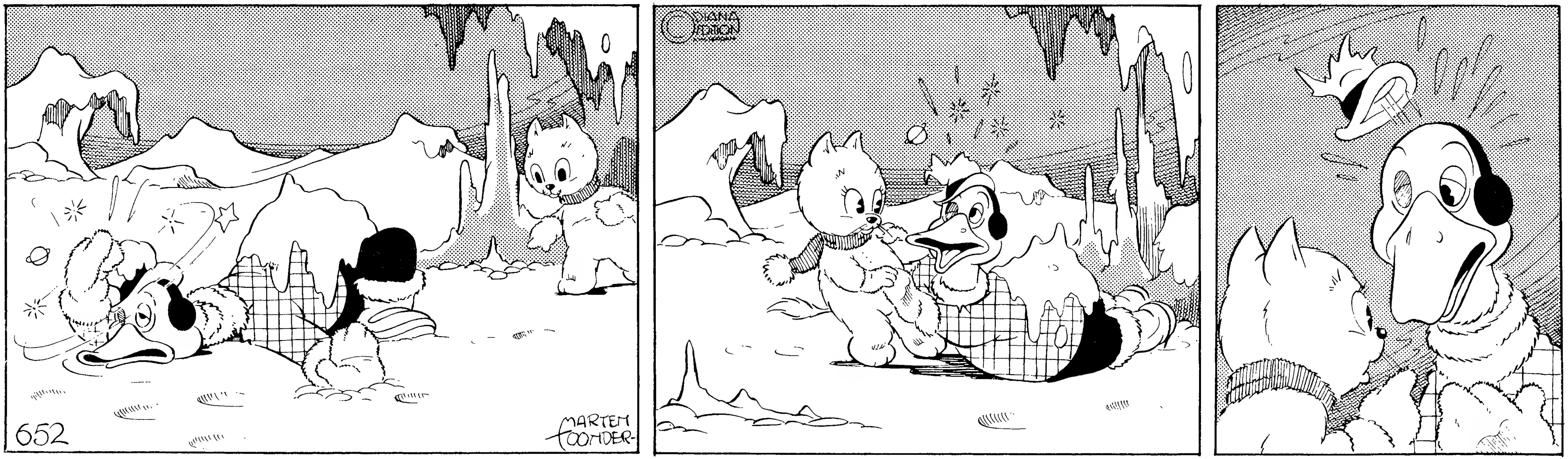
'Uk, uk!' zei hij, 'niet verder gaan! De vijand komt! Heel veel Eskimo's uit Zuiden! Niet naar buiten gaan! Ze omsingelen ijspaleis en zijn erg boos!'

'Dan zullen we het anders moeten doen!' zei Tom Poes. 'Ik ga alleen op verkenning uit en jullie blijven hier binnen. Het is het beste, als jullie naar Aino Kaino gaan. Dan zal die jullie wel vertellen, hoe jullie het beste kunnen helpen!' Zo gezegd, zo gedaan. Wal Rus was wel niet gewend, om bevelen van anderen op te volgen, maar hij ging toch gehoorzaam doen, wat Tom Poes gezegd had. En Tom Poes zelf kroop voorzichtig door een kelderraam naar buiten, om te kijken, wat de vijand aan het doen was. Terwijl hij van de eene ijspegel naar de andere sloop, hoorde hij al gauw het rumoer van een grote menigte en toen hij bij een hoek kwam, zag hij daar de vijandelijke Eskimo's, die dreigend naderbij kwamen. Voorop liep Wammes Waggel en zwaaide met zijn vuisten. 'De diamant!' riep Wammes. 'We willen de diamant hebben! Geef op die diamant!' 'Wat zullen we nu hebben?' dacht Tom Poes...

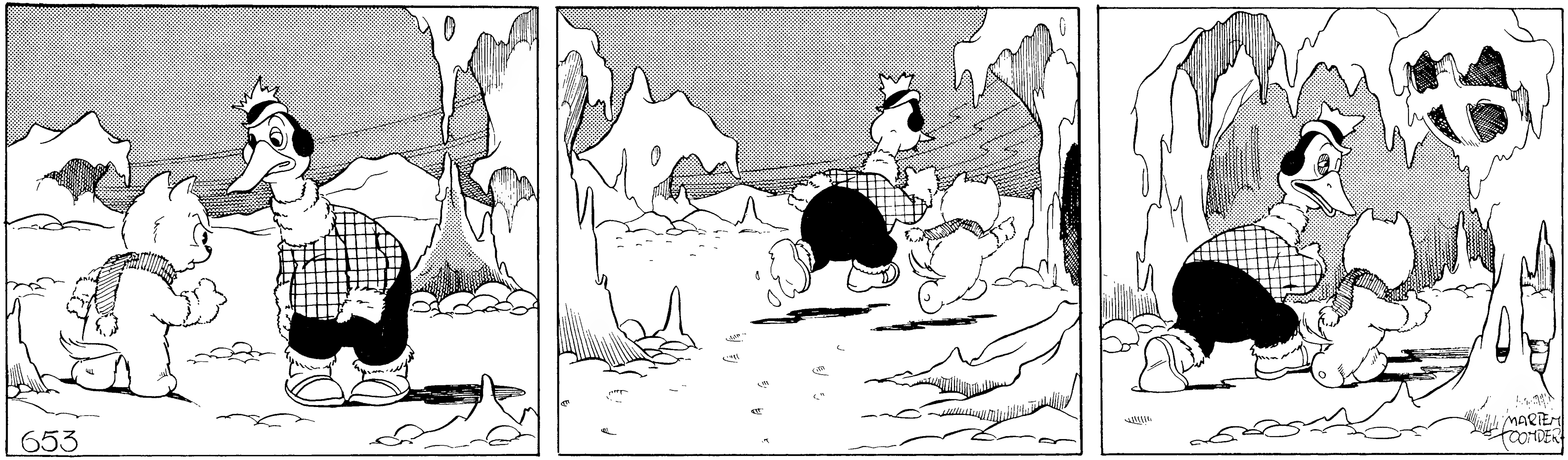
Je begrijpt, dat Tom Poes erg verbaasd was toen hij Wammes Waggel daar aan het hoofd van de vijandelijke Eskimo's zag lopen.
'Dat is nu weer net wat voor hem,' dacht Tom Poes. 'Hij doet nu eenmaal altijd gekke dingen! Maar ik zal hem!'
Intussen kwam de hele troep luid schreeuwend aanhollen, en Wammes Waggel riep het hardste. 'De diamant!' riep hij, 'wij willen de diamant hebben! Geef op die di...!' Maar verder kwam hij toch niet, want Tom Poes schoot van achter zijn ijspegel vandaan, en lichtte hem een beentje. Het ging zo vlug, dat de Eskimo's het niet eens merkten, wat er gebeurde. Trouwens, ze hadden het zo druk met het gillen en met het zwaaien van hun harpoenen, dat ze nergens op letten. Wammes Waggel viel in de sneeuw en de hele bende liep over hem heen langs de schuilplaats van Tom Poes. Zijn gegil ging verloren in het lawaai, dat ze maakten...

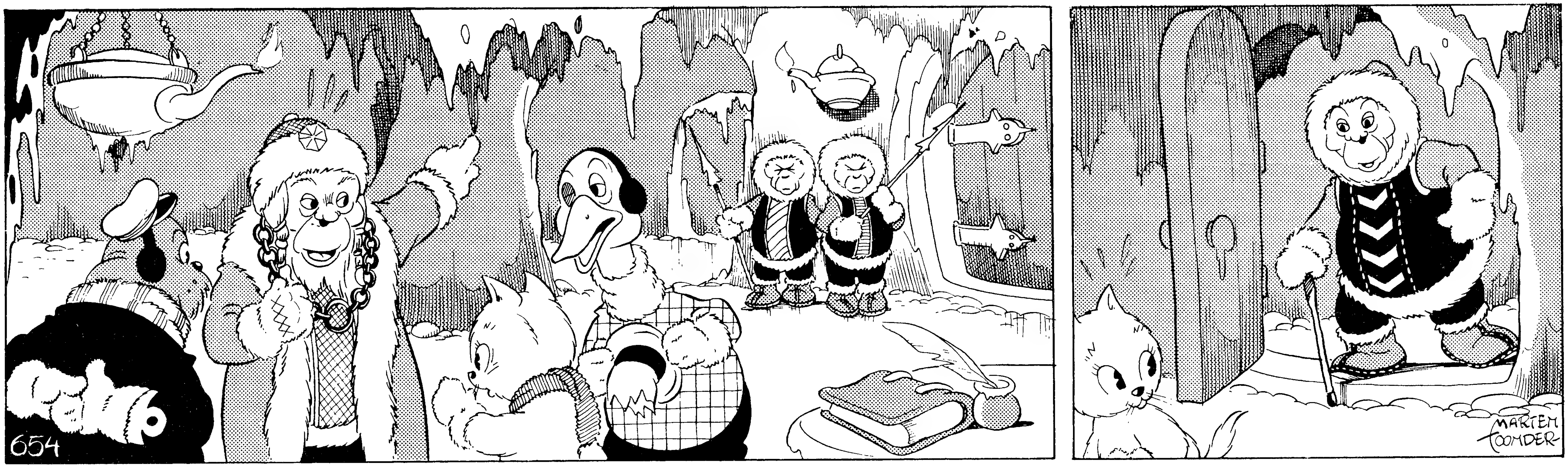
De Eskimo's waren verdwenen in de richting van het ijspaleis, en Wammes Waggel lag alleen en verlaten midden in de sneeuw. Tom Poes keek eerst eens goed om zich heen, en toen hij geen vijanden meer zag, kwam hij van achter zijn ijspegel te voorschijn.

'Wat was dat voor onzin?' vroeg hij streng, 'wat deed jij bij die vijandelijke Eskimo's.'

'Umpf!... Oef...' kreunde Wammes, 'au... d... dat was heel onaardig, Tom Poes! Waarom heb jij me omgegooid? Ze zijn allemaal over me heen gelopen, ik ben helemaal bont en blauw! Je weet, dat ik van een grapje houd, maar dit vind ik niet leuk!' 'Wat deed jij bij die Eskimo's?' vroeg Tom Poes. 'Je zou toch de wacht houden bij de ingang van de grot?' 'Ik heb ze de weg gewezen!' zei Wammes verontwaardigd. 'Ze vroegen, waar het ijspaleis was, en ze zeiden, dat ze de diamant van Aino Kaino wilden hebben. En toen dacht ik, dat Aino Kaino die diamant wel gestolen zou hebben en toen heb ik ze de weg gewezen. Daar stak toch geen kwaad in? Het waren heus heel nette mannen!!...'

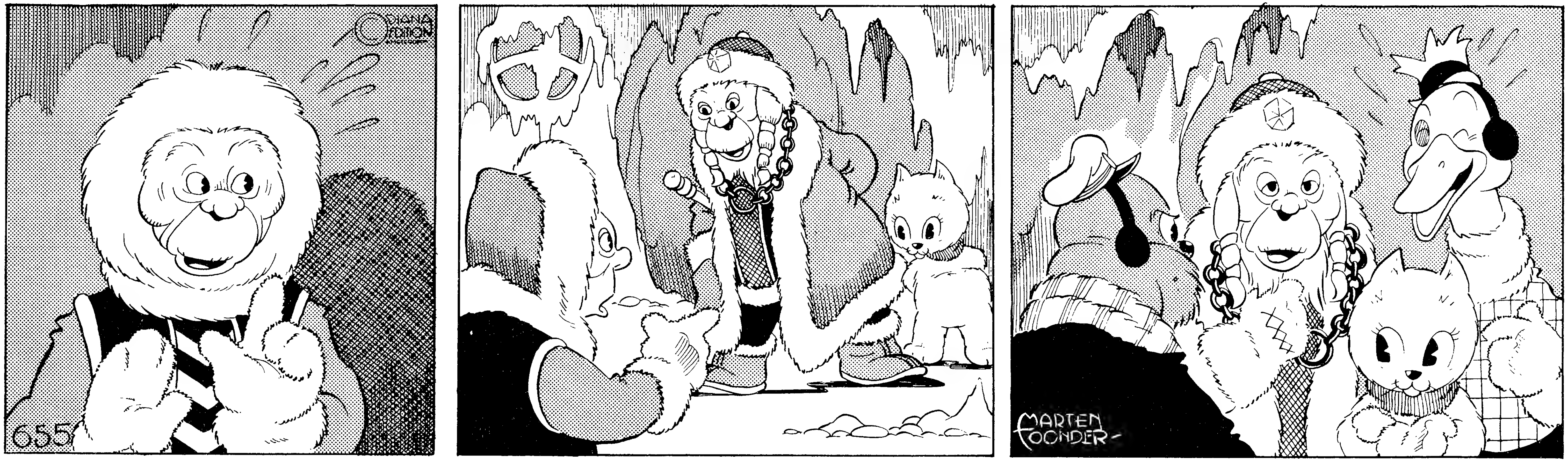

'Je bent nog veel dommer dan ik dacht, Wammes Waggel!' zei Tom Poes boos. 'Je zou toch bij de ingang van de grot de wacht houden om ons te waarschuwen als de vijand kwam? En in plaats daarvan breng je die kerels regelrecht hierheen, en doe je, alsof je de hoofdman bent! Je valt me ontzettend tegen!'
'Zo!' zei Wammes Waggel. 'Je praat alsof je boos bent, Tom Poes! Je kunt geen grapje verdragen, dat is het! Maar het is goed hoor! Voortaan zal ik ernstig en saai zijn, als je dat liever hebt! En wat gaan we nu doen? Waarom zijn we hier eigenlijk heen gegaan?' 'We moeten Aino Kaino helpen, om zijn Noorderlicht-diamant te behouden!' legde Tom Poes ongeduldig uit. 'Kom nu maar gauw mee naar het ijspaleis, want we kunnen geen tijd verliezen!'
'Hihihi! Zie je wel!' riep Wammes Waggel, 'ik wist wel, dat er iets met een diamant was!...'

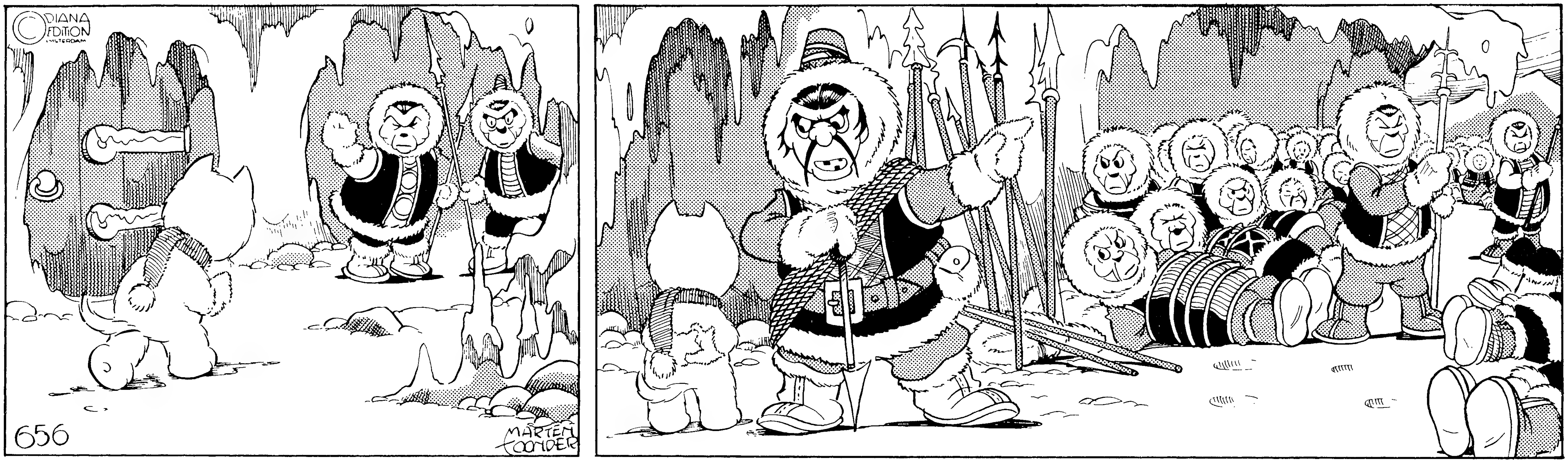

Je begrijpt natuurlijk wel, dat Aino Kaino een beetje verbaasd was, toen Tom Poes met Wammes Waggel naar binnen kwam. 'Wie is dat?' vroeg hij wantrouwig. 'Deze heer, die Wal Rus heet, heeft me uitgelegd, dat u hem uit zijn cel hebt gehaald. Het is mogelijk, dat Aino Kaino zich vergist heeft, toen hij dacht, dat het een vijand was, dus hij neemt aan, dat hij hem helpen wil. Maar wie is deze vreemdeling?' 'Deze vreemdeling heet Wammes Waggel!' legde Tom Poes uit. 'Erg slim is hij niet, maar samen met Wal Rus kan hij niet veel kwaad doen. Straks kan hij ons helpen met ons plan.' 'Goed,' zei Aino Kaino, 'ik moet alles aan u overlaten, het is ten slotte uw plan. Ik hoop nu maar, dat alles goed zal gaan...'

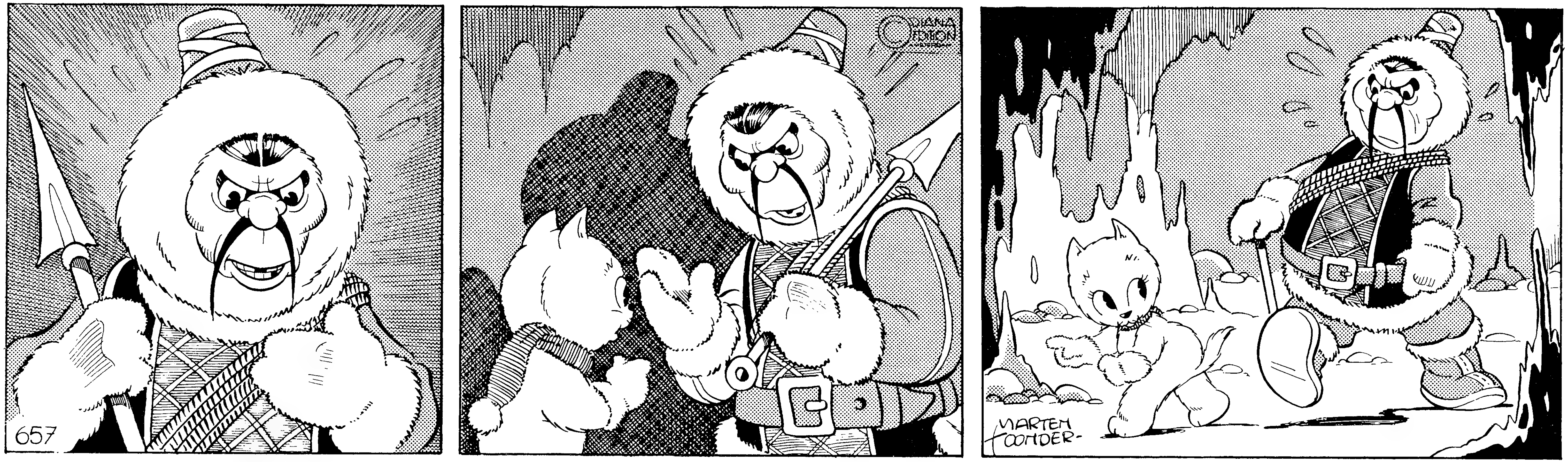
Op dat moment ging de deur open en kwam Sloomuk naar binnen. 'Vijand is in paleis!' hijgde hij, 'zijn héél veel mannen en zij vechten hard. Mannen van Aino Kaino kunnen niet tegenhouden, ook Sloomuk niet!...' 'Nu wordt het spannend!' zei Tom Poes.

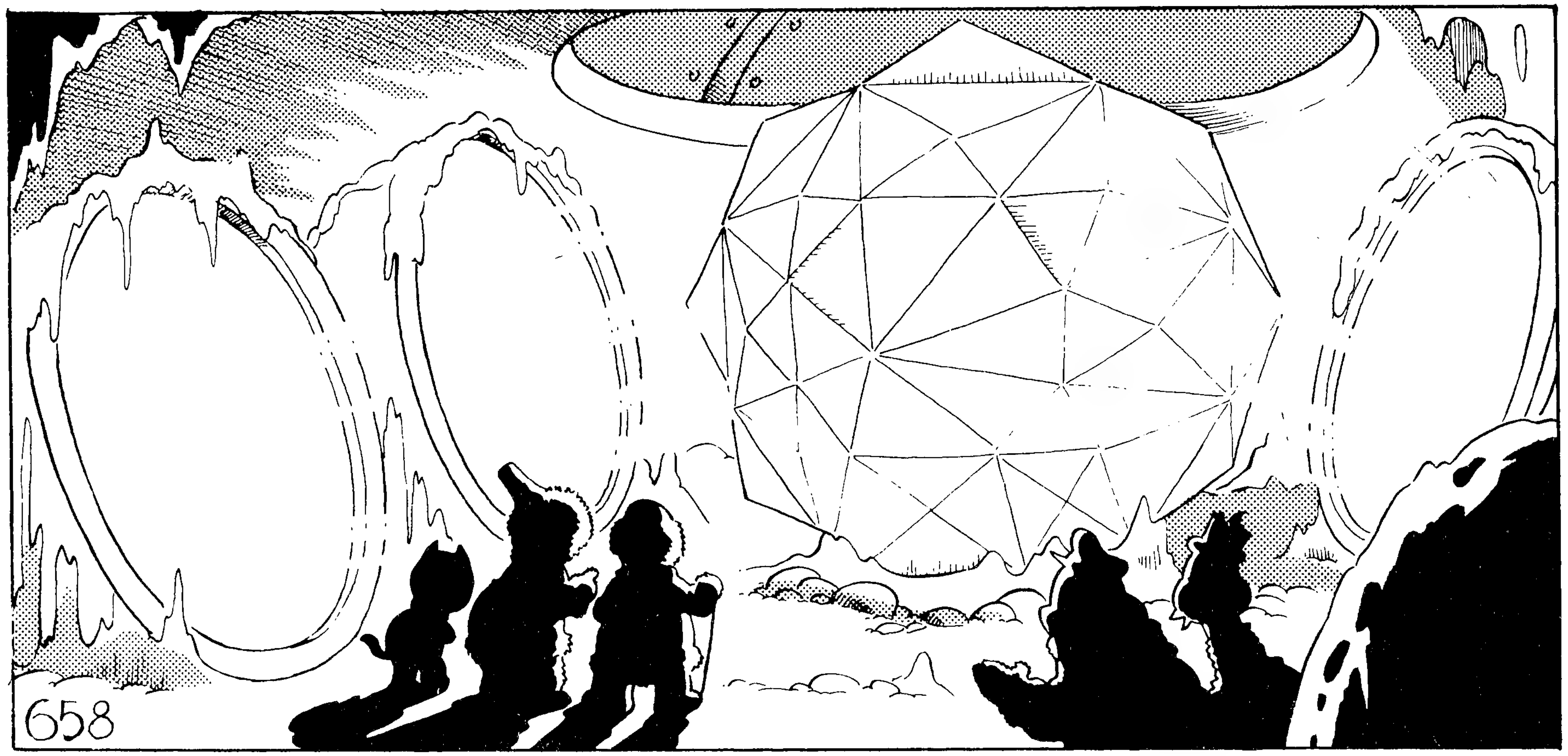
'Is heel erg!' zei Sloomuk. 'Vijand vechten en vechten en is vreselijk sterk en arme mannen van Aino Kaino krijgen véél klappen! Oude Sloomuk had toch beter thuis kunnen blijven! Hij kan niet helpen en is moe van harde lopen! Uk! Uk!!'
'Veel dank voor moeite!' zei Aino Kaino. 'Snug! Snug! Oude Sloomuk bedoelt dus, dat we het verloren hebben en dat de vijand ieder ogenblik hier kan zijn?'
'Het is een overgehaald schandaal!' riep Wal Rus. 'Waarom doen jullie dan niets? Jullie kletsen maar wat over het plan van Tom Poes en er gebeurt niets. Wat is dat voor plan? Waar is een hamer, dan zal ik die stokvis-kereltjes een voor een in de grond timmeren als haringen! Dat is mijn plan! Uit! Kom mee, Wammes!'
'Hihi!!' zei Wammes, 'kunnen we niet eerst een stukje eten? Ik zou best een paar wafeltjes lusten! Doen jullie mee, lui?'
'Ik ga eerst eens op mijn eentje verkennen!' zei Tom Poes. 'Wacht hier maar op me!...'

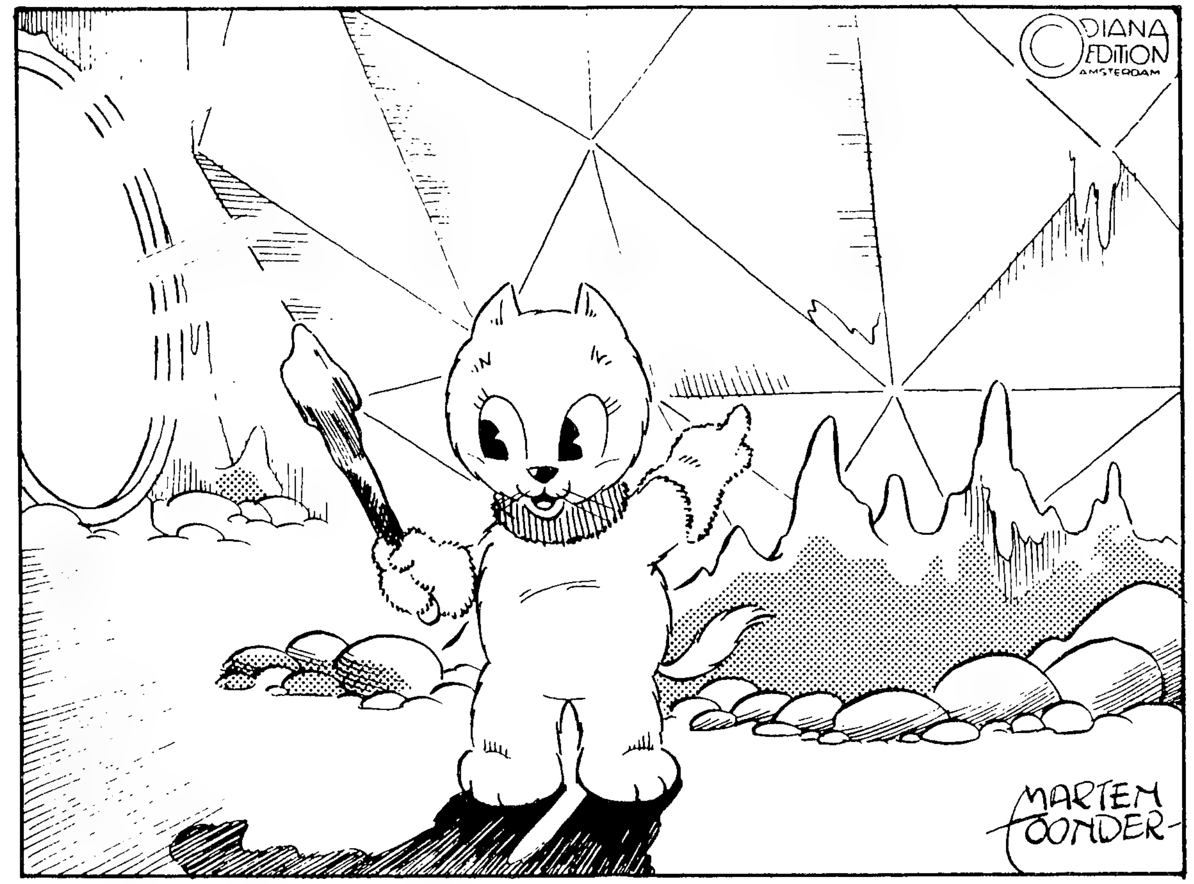

Tom Poes liep dus de zaal uit, en sloop de gang weer door. Maar erg ver kwam hij niet, want halverwegen stonden een paar woest uitziende Eskimo's de wacht te houden.
'Ho!' riep de dikste. 'Geen stap verder! Wat kom jij doen?' 'Ik moet jullie hoofdman spreken!' zei Tom Poes. 'Jullie hebben toch zeker wel een hoofdman?' De Eskimo antwoordde niet maar bracht Tom Poes naar het einde van de gang. Nu, daar was het een vreemd gezicht, want de Eskimo's van Aino Kaino lagen daar als bundels pelzen op de grond, stevig door dikke koorden gebonden en bewaakt door kwaad kijkende schildwachten. Er voor stond een erg woeste man met lange snorren en rollende ogen, en je kon direct zien, dat dat een hoofdman moest zijn. 'Gur!' zei de hoofdman, 'wat ben jij voor witte pelsbal?? Hauw! Kom jij doen?' 'Ik kom van Aino Kaino!' zei Tom Poes. 'Je hebt nu wel onze mannen gevangen genomen, maar de Noorderlicht-diamant heb je nog niet! En ik kom je waarschuwen, dat je niet moet probeeren hem te krijgen, want dan zal er iets verschrikkelijks gebeuren!...'

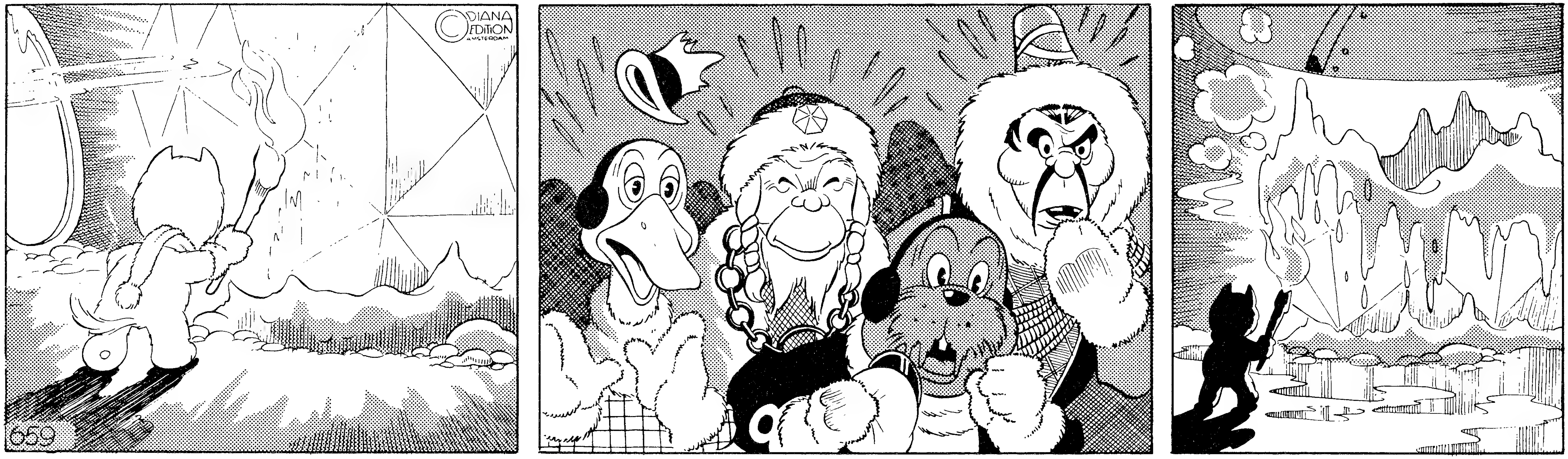

'Gur! Haw!' zei de hoofdman, 'zal iets verschrikkelijks gebeuren als ik diamant krijg? Haw! Ik is Rawlplug den Geweldige! Ik is Grote Hoofdman en ik zal diamant krijgen! Ik is niet bang voor verschrikkelijks! Breng mij bij Aino Kaino, kleine pelsbal, en geen praatjes maken, anders maak ik levertraan van jou! Ik heb gezegd!' 'U moet het zelf weten!' zei Tom Poes, terwijl hij Rawlplug den Geweldige voorging naar de zaal van Aino Kaino. 'Ik zal U naar de diamant brengen en hem laten zien, maar U moet beloven, dat Uw mannen beneden op U blijven wachten!' 'Haw!' zei Rawlplug, 'ik beloof dat! Laat zien dat diamant! Laat zien dat verschrikkelijks! Gur!'

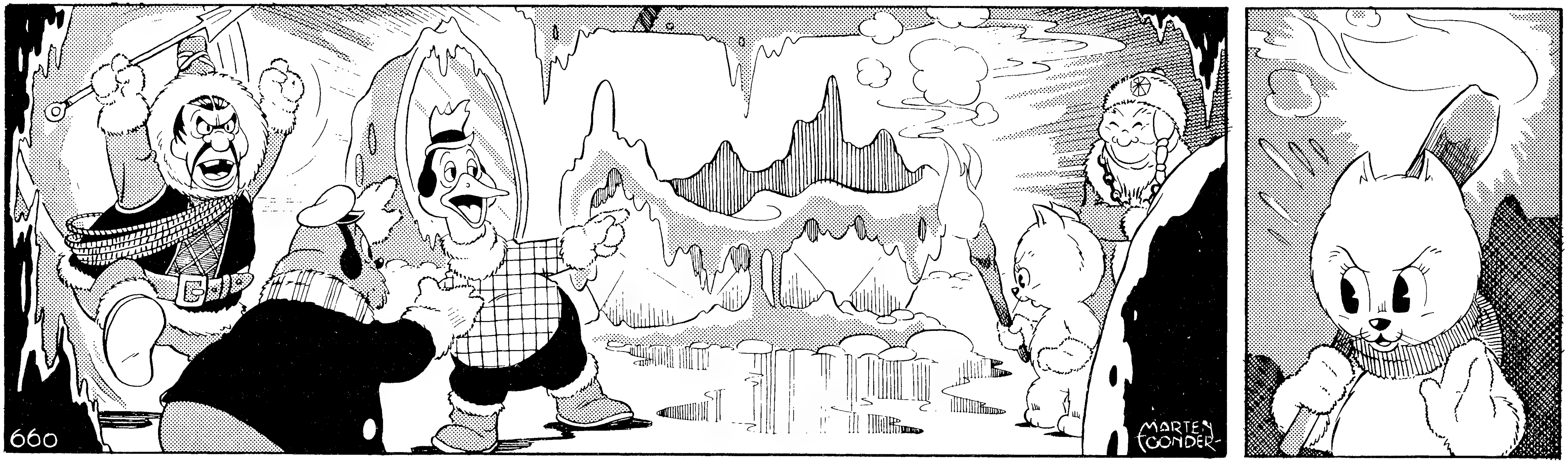

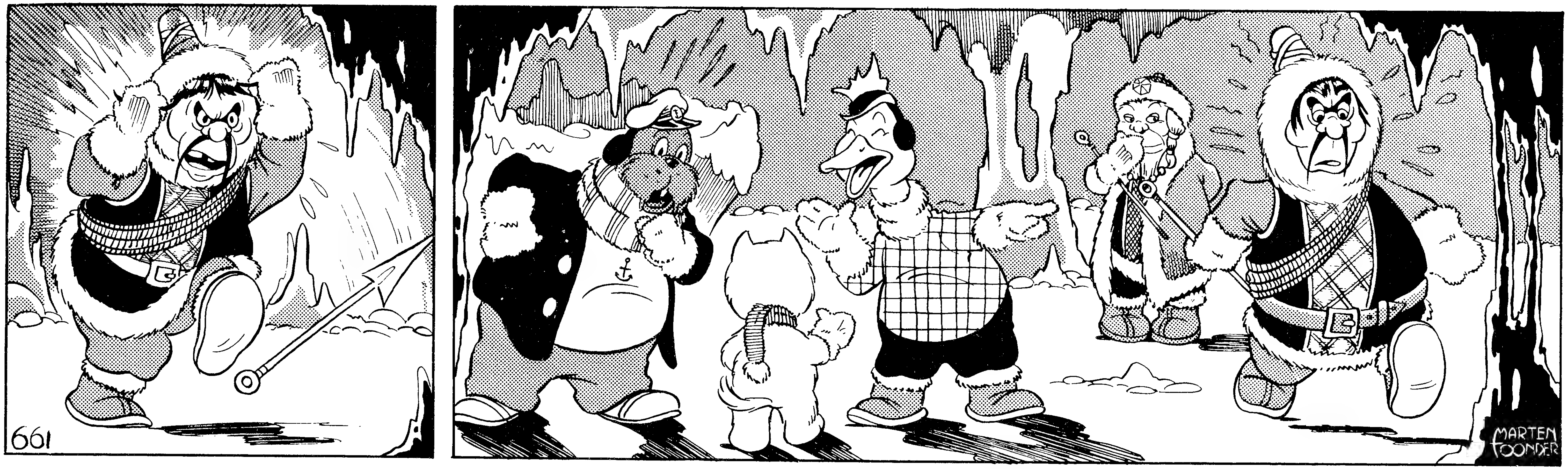
Tom Poes bracht Rawlplug den Geweldige dus rechtstreeks naar de zaal van de Noorderlicht-diamant, waar Aino Kaino met Wal Rus en Wammes Waggel al ongeduldig stonden te wachten. 'Heer Aino Kaino, dit is Hoofdman Rawlplug!' zei Tom Poes. 'Hij wil de diamant hebben, en hij is niet bang, dat er iets verschrikkelijks zal gebeuren! En hij heeft beloofd, dat zijn mannen zolang beneden zullen blijven!' 'Wat is dat voor een zee-egel?' vroeg Wal Rus ontevreden. 'Wat is dat voor geklets! Geef mij een hamer, dan zal ik dien Rawlplug in de grond slaan!!' 'Laat zien dat verschrikkelijks!' zei Hoofdman Rawlplug, 'die met grote begerige ogen naar de diamant stond te kijken, 'maar gauw een beetje, want ik wil die diamant hebben!' 'Goed!' zei Tom Poes terwijl hij een dennetak nam en er mee naar de diamant liep. 'U krijgt uw zin! Het Noorderlicht is van Aino Kaino en niemand anders mag het aanraken! Daar heb ik voor gezorgd! Ik heb de steen betoverd, let maar eens op!...'

Tom Poes stak de dennetak aan en toen hij brandde als een fakkel, hield hij hem tegen de diamant. Er gebeurde iets heel vreemd! De grote steen van het Noorderlicht begon te smelten! Grote stralen water liepen er langs naar beneden, en overal, op alle facetten begon het te druppelen!
'Ho, haw, grr, stop!!!' riep Hoofdman Rawlplug. 'Steen smelt! Stop!'
'Hoe is het, bij Neptunus mogelijk?' brulde Wal Rus. 'Hihihi!' giechelde Wammes Waggel. 'Dat is grappig! Een diamant die smelt! Hihihi!' Alleen Aino Kaino zei niets. Hij glimlachte zo'n beetje, en hield zich achteraf.
Tom Poes ging intussen kalm door met zijn fakkel, en stoorde zich niet aan het geroep en geschreeuw. Nu, na vijf minuten was de halve steen van het Noorderlicht weggesmolten, en lag er een grote plas omheen.
'Nu kunt u hem krijgen, Hoofdman Rawlplug!' zei Tom Poes. 'De diamant is van Aino Kaino, en alleen bij Aino Kaino heeft hij waarde! Wanneer een ander hem wil stelen, verandert hij in water!...'

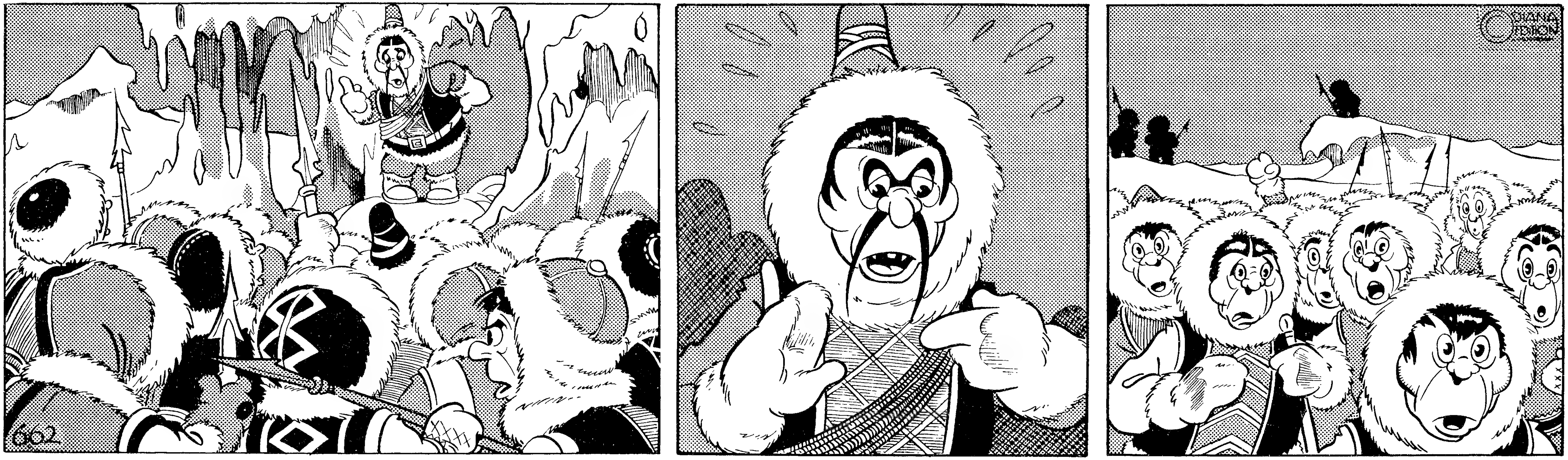

Hoofdman Rawlplug barstte haast van woede! Hij zwaaide met zijn vuisten, en danste van kwaadheid. 'Haw, gur!' riep hij. 'Weg, diamant! Ik zal alles kapot slaan! Ik zal levertraan van jullie maken!' 'Hoe is het bij Neptunus mogelijk!' mompelde Wal Rus. 'Zou Tom Poes werkelijk kunnen toveren?' 'Hihihi!' zei Wammes Waggel, 'hebben jullie dat gezien?? Gewoon water maakt hij er van! Dat kunstje moet je mij ook eens leren, Tom Poes!' 'Als u wilt mag u de diamant hebben, hoofdman!' zei Tom Poes. 'Maar waarde heeft hij niet meer! En het ergste is, dat er nu ook geen Noorderlicht meer is! Als de zon nu niet schijnt, is er geen licht meer voor de Eskimo's van de Noordpool! Dat is uw schuld, Hoofdman Rawlplug! Alleen wanneer u zorgt, dat u binnen zeven uur met uw mannen verdwenen bent, kan ik deze diamant weer veranderen in de steen van het Noorderlicht! U moet dus zelf weten, of u voortaan in het donker wilt zitten, of niet!!...'

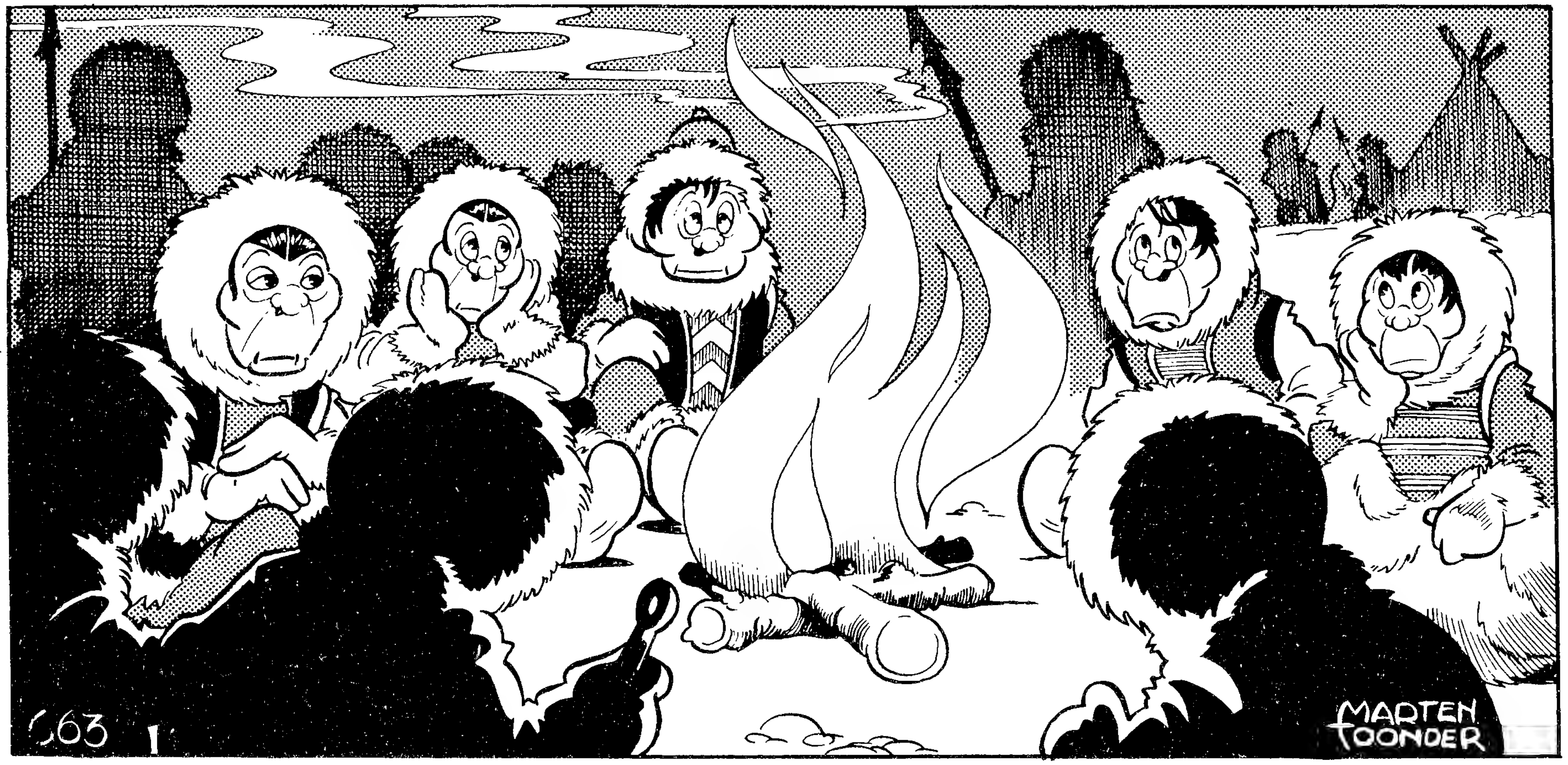

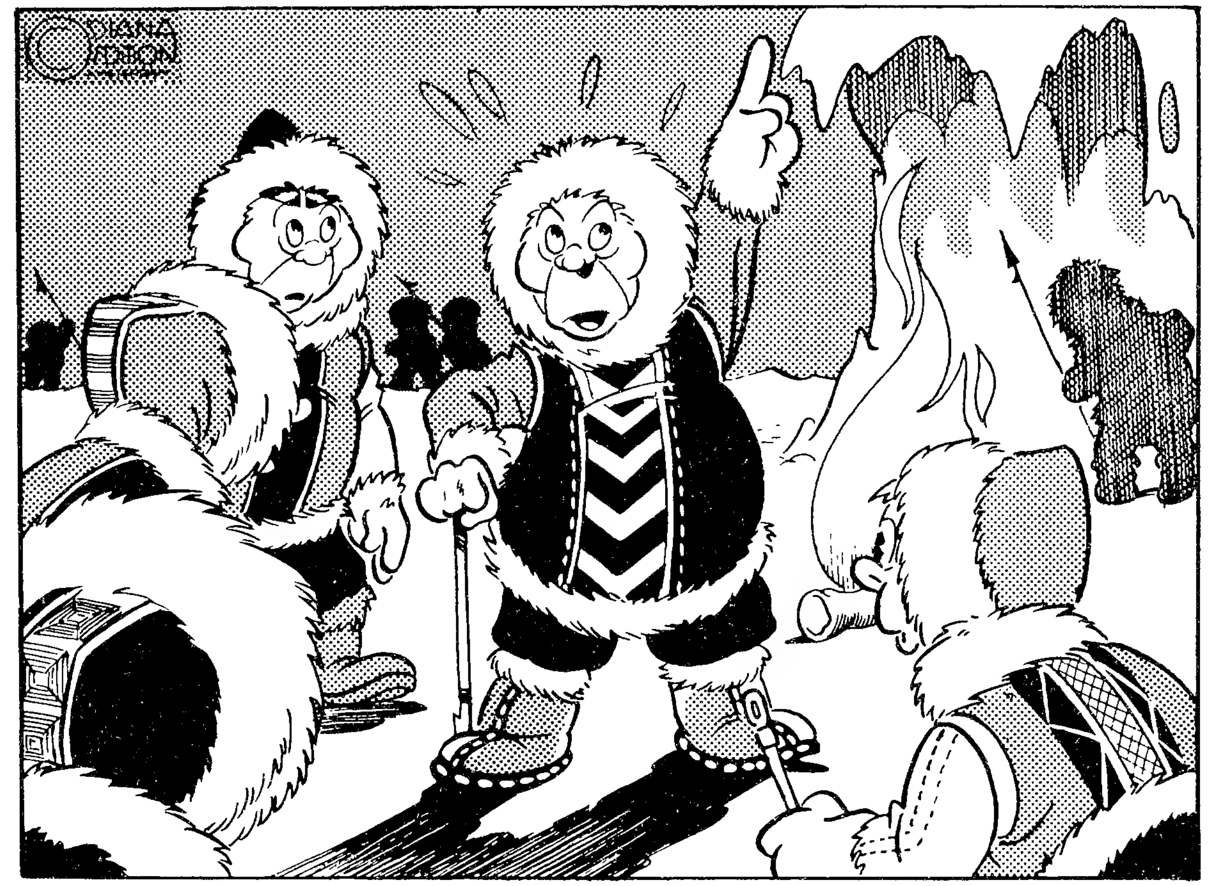
Hoofdman Rawlplug had een verschrikkelijke tweestrijd, dan kon je duidelijk aan hem zien! Hij trok zich de haren uit het hoofd en trappelde met de voeten. 'Haw, gur!' riep hij, 'geen diamant meer! Geen Noorderlicht meer! Verschrikkelijk! Binnen zeven uur met mijn mannen verdwijnen en licht komt terug!... Maar ik wil levertraan van jullie maken!!! Wat moet ik doen?'
'Bespreek de zaak eens met uw mannen!' zei Tom Poes. 'U hebt zeven uur de tijd!'

Hoofdman Rawlplug besloot die raad op te volgen. Hij draaide zich om en liep met een ongelukkig gezicht de zaal uit. 'Hihihi!' riep Wammes Waggel. 'Kijk hem eens lopen! Hij begrijpt er niets van! Ik ook niet trouwens, maar ik kan een grapje verdragen en hij niet! Hihihi!' 'Maar hoe wil je die steen nu weer heel krijgen, meneer?' vroeg Wal Rus. 'Als die Rawlplug inrukt, heb je beloofd te zorgen, dat het Noorderlicht weer gaat schijnen! Hoe doe je dat??...'

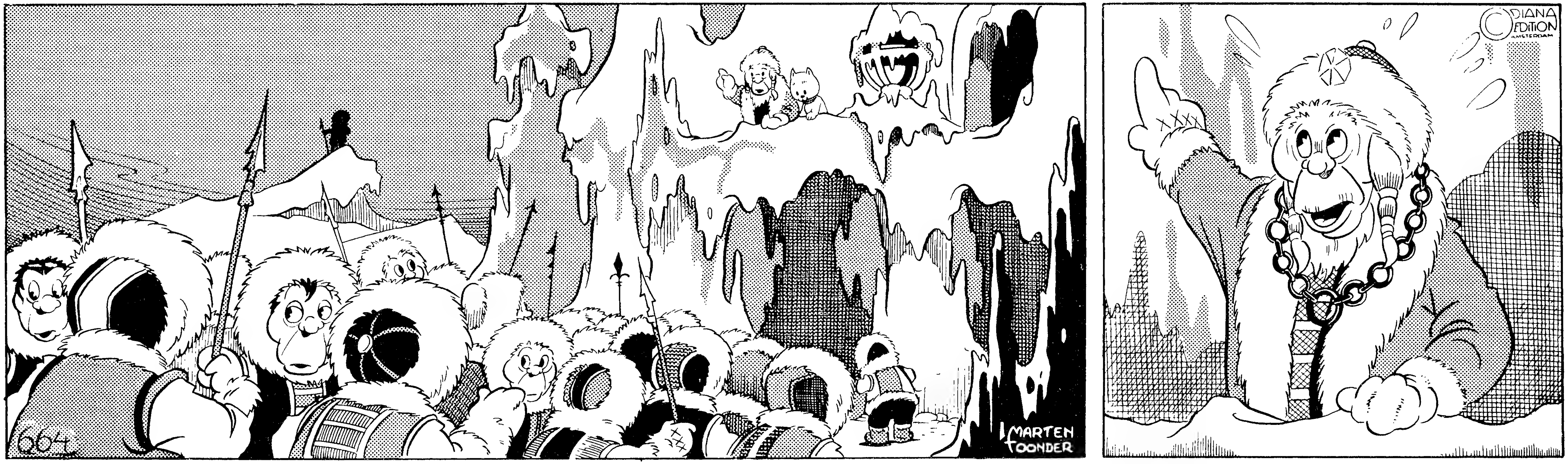

Nu, je kunt wel zeggen, dat Tom Poes succes had gehad met z'n plan. Het zag er allemaal echt genoeg uit en hoofdman Rawlplug ging diep terneergeslagen naar zijn mannen terug. Hij riep de hele bende samen voor het IJspaleis, klom op een verhoging en begon een redevoering te houden. 'Haw, gur!' riep hij. 'Luister, dapper en braaf Eskimo's! Alles is helemaal mis! Is iets verschrikkelijks gebeurd! Kleine witte wolbaal, die een tovenaar is, heeft vuur gehouden bij de Grote Diamant van Noorderlicht! En nu is heel die diamant gesmolten tot water! Die Noorderlicht-diamant is weg en nooit meer zal die Noorderlicht aan de hemel schijnen!...' De eskimo's begonnen te schreeuwen en met hun harpoenen te zwaaien. Ze waren vreselijk opgewonden en kwaad en wilden het Paleis bestormen om levertraan van Tom Poes te maken. 'Wacht even mannen!' riep Rawlplug haastig. 'Als wij binnen zeven uur vertrekken zal Aino Kaino weer Noorderlicht maken!! Kleine witte wolbaal zal dan de diamant weer heel maken...'

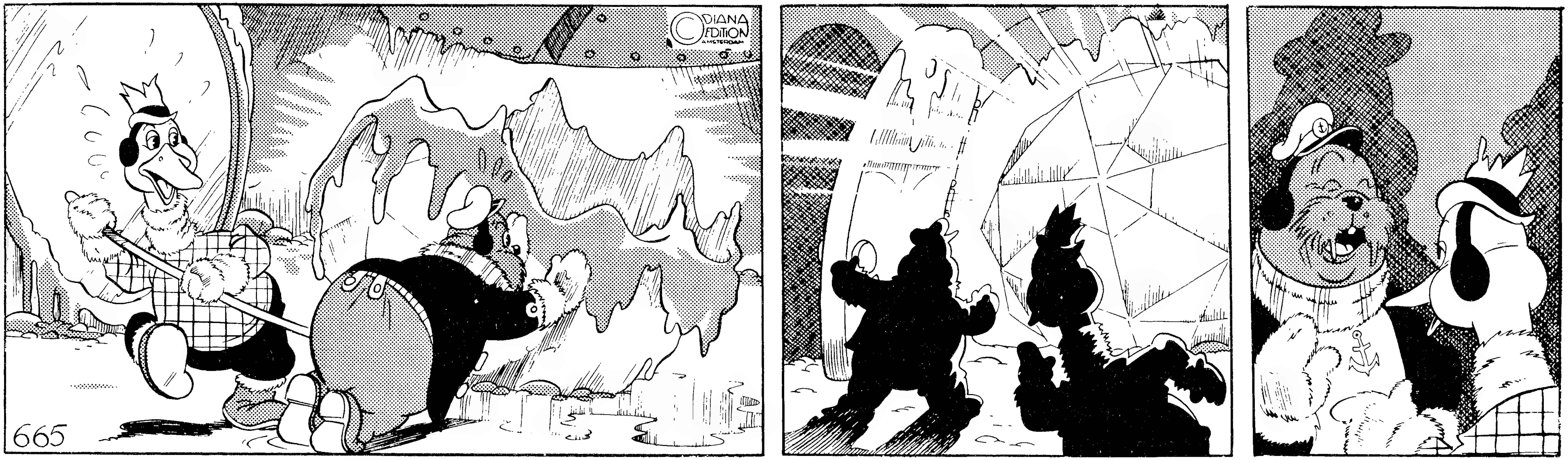

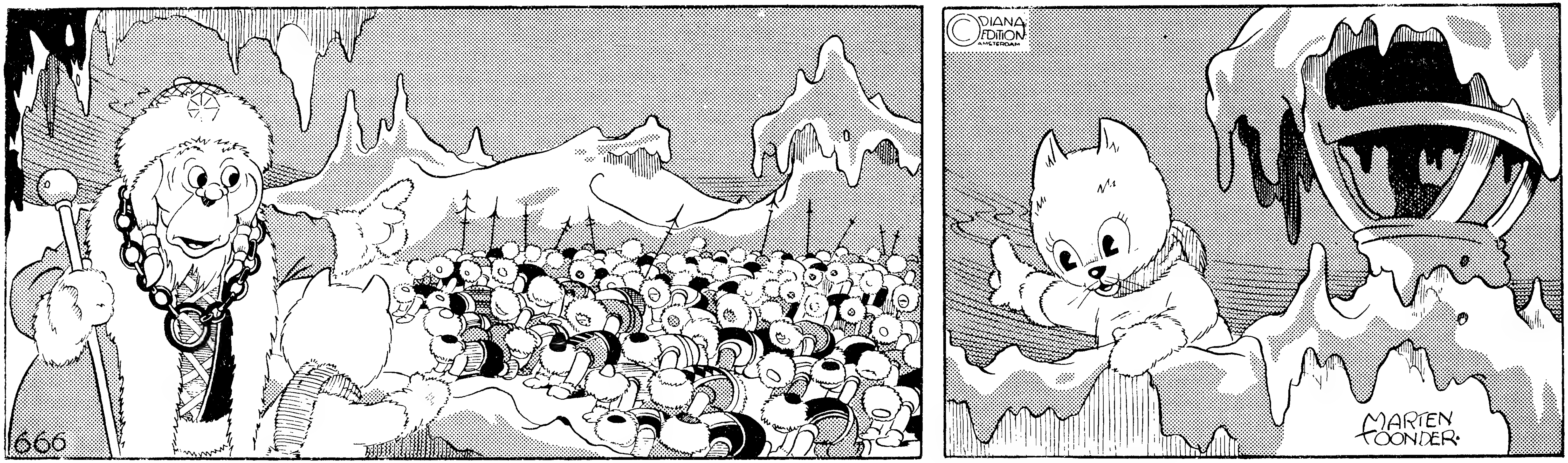
De mannen van Hoofdman Rawlplug zaten diep terneergeslagen bij de kampvuren. Ze staarden mistroostig in de vlammen en gepraat werd er bijna niet. 'Nooit meer Noorderlicht!' mompelde de een. 'Diamant gesmolten...' bromde de ander. 'Levertraan maken van die Aino Kaino!' dreigde een derde. Intussen was de oude Sloomuk uit het ijspaleis gekomen en voorzichtig tussen de schildwachten gaan staan. Nu, die waren veel te veel met hun eigen zorgen bezig om op hem te letten. 'Uk!' zei Sloomuk. 'Is toch wel erg!! Nooit meer Noorderlicht! Altijd donker.' 'Is heel erg!' zeiden de schildwachten. 'Eskimo's zonder die Noorderlicht zijn niet meer Eskimo's!! Jullie moeten weggaan!' zei Sloomuk ernstig. 'Wanneer jullie zijn heelemaal weg binnen die zeven uur, zal kleine witte tovenaar diamant weer heel maken! Het was verkeerd van jullie om die steen te willen stelen!' Nu werden de schildwachten toch boos en ze begonnen Sloomuk erg onvriendelijk aan te kijken. 'Maken levertraan van jou!' zeiden ze...

Gelukkig voor Sloomuk verschenen Aino Kaino en Tom Poes op dat moment op het balkon van het ijspaleis. De mannen van hoofdman Rawlplug renden weg van hun kampvuren en holden naar het balkon toe. 'De diamant!' riepen ze. 'We willen de diamant terug!!' En sommigen mompelden, dat er maar levertraan van Aino Kaino gemaakt moest worden. 'We moeten die paleis bestormen, en die mannen, die daar staan, gevangen nemen!' zeiden ze. 'Stil! Snug!' riep Aino Kaino. 'Luister! Zeven uren zijn haast om. Als jullie niet gaan weg, komt die Noorderlicht nooit weer terug! En als jullie naar binnen komen om wraak te nemen, worden jullie allemaal in water veranderd! Dit is de laatste waarschuwing! Over vijf minuten zal Tom Poes, de grote tovenaar, beginnen!...'

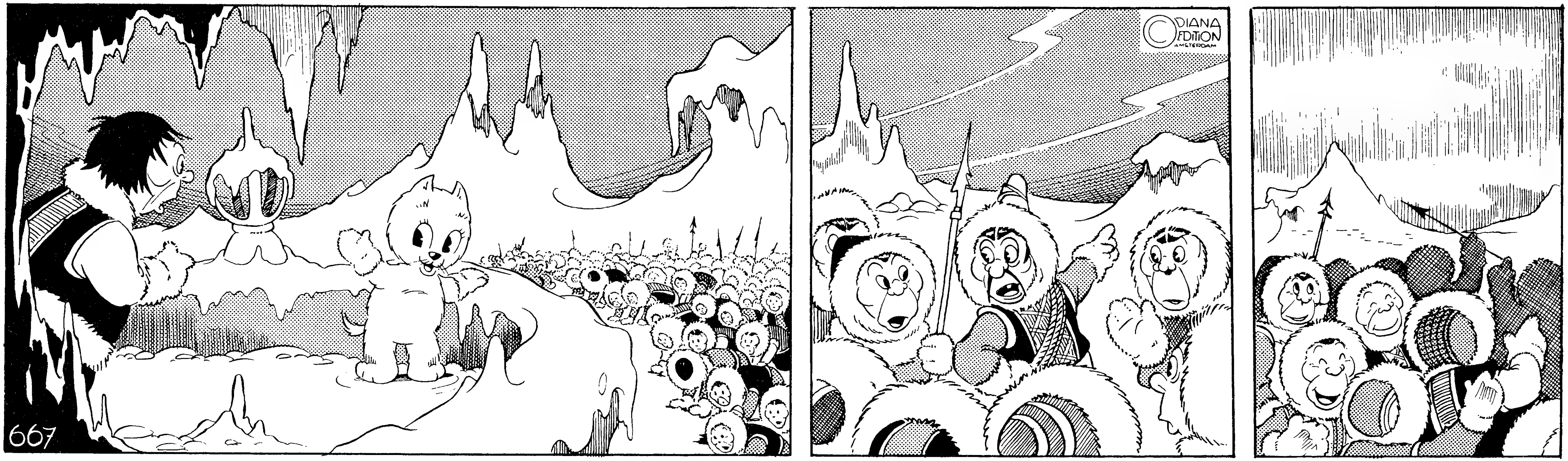

Terwijl Aino Kaino en Tom Poes op het balkon van het IJspaleis stonden, waren Wal Rus en Wammes Waggel binnen druk bezig met een vreemd werkje. Vóórdat hij met Aino Kaino meeging, had Tom Poes alles over zijn plan aan Wal Rus verteld en die was met Wammes naar de zaal gegaan, waar de diamant van het Noorderlicht nog steeds half gesmolten lag.
'Kijk,' zei Wal Rus, 'die vieze boel hier moet opgeruimd worden! Dat half gesmolten stuk Noorderlichtsteen moet naar buiten. Neem een bezem en pak aan, meneer!' Dat gebeurde en een halfuur lang waren ze druk aan het werk.
'Wat nu?' vroeg Wammes Waggel. 'Nu is alles kaal en leeg hier! wat gaat er nu gebeuren? Tom Poes had toch beloofd om weer een goeie diamant te toveren? Hoe wil hij dat doen?'
'Kom maar eens mee!' zei Wal Rus. 'Kijk, hier is een zijkamertje en daarin... Kijk, maar doe je ogen een beetje dicht, want hierin ligt de echte diamant!!!'
'Gommenikkie!!' riep Wammes. 'Hoe is het mogelijk? Hihihihi!!! Dat is grappig. Ik dacht toch werkelijk, dat ik hem daarnet opgeveegd had!'
'Meneer!' zei Wal Rus, 'wat jij hebt opgeveegd was een stuk ijs, dat Aino Kaino en Tom Poes hadden afgehouwen totdat het op de echte diamant leek!!!'

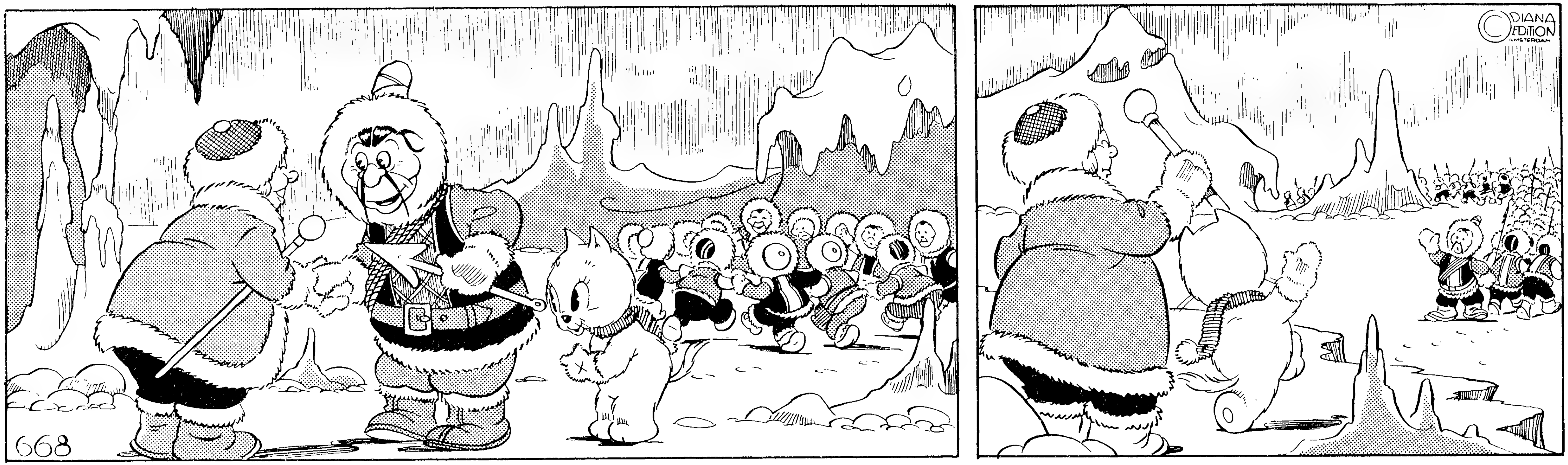

Intussen stonden Aino Kaino en Tom Poes nog steeds op het balkon en wachtten op de uitwerking van het dreigement om iedereen in water te veranderen. Nu, die uitwerking liet niet lang op zich wachten. De hele bende van hoofdman Rawlplug viel op haar knieën en begon om genade te smeken.
'Niet in water veranderen!!' riepen ze. 'Geen water van arme, eerlijke Eskimo's maken!!'

'Gaat u nu maar naar binnen!' zei Tom Poes tegen Aino Kaino. 'Ik zal proberen deze zaak met de bende in orde te maken en dan kunt u met Wal Rus en Wammes Waggel zorgen, dat de diamant straks weer op zijn plaats staat!'
Aino Kaino verdween dus en Tom Poes nam het woord. 'We hebben nu lang genoeg gepraat!!' riep hij. 'Over een halve minuut moeten jullie weg zijn en anders...'

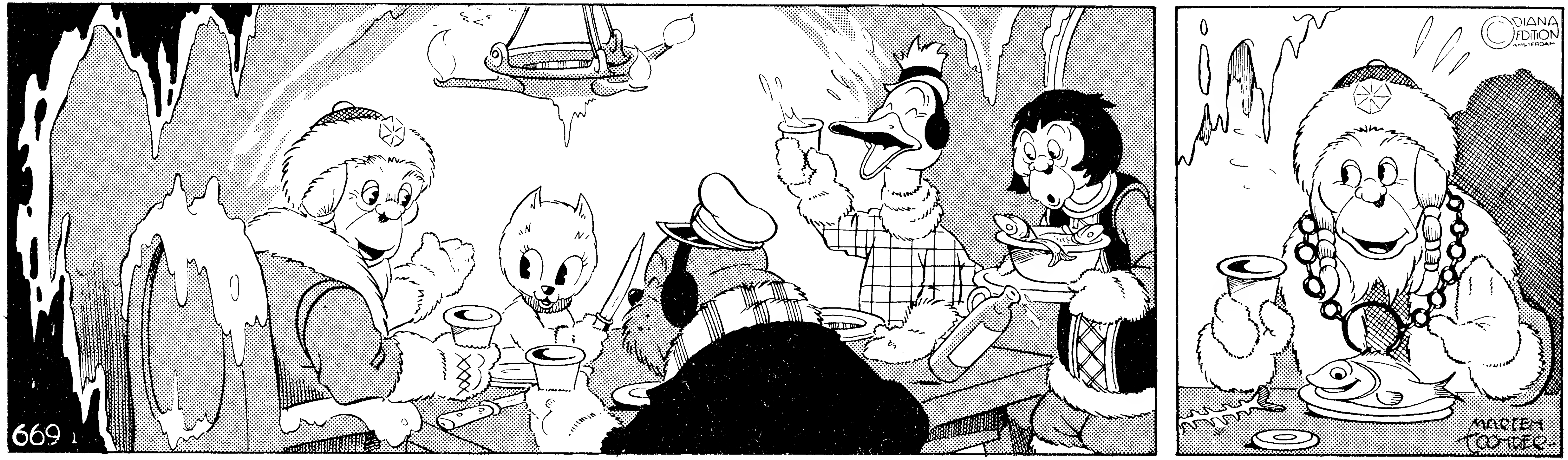
De Eskimo's lagen dus allemaal diep ter aarde en voelden zich erg ongelukkig. 'Niet in water veranderen!!!' riepen ze. 'Noorderlicht terug!!!' Tom Poes draaide zich om en wenkte een Eskimo van Aino Kaino, die in de deuropening stond. 'Zeg tegen Aino Kaino, dat alles in orde is,' zei hij. 'Hij kan het luik boven de diamant wel weer opendraaien!' Intussen was hoofdman Rawlplug opgestaan. 'Luister, kleine witte Tovenaar!' riep hij. 'Wij allemaal braaf en eerlijk Eskimo's!! Wij willen niet hebben de diamant van Noorderlicht! Wij gaan nu naar huis! Maak de grote steen weer heel en laat schijnen die Noorderlicht! Wij gaan weg en komen nooit meer terug niet!!!!!' Op hetzelfde moment draaide Aino Kaino zijn handle om en schoof het grote luik in het dak van de Diamant-zaal open. En toen schoten de stralen van het Noorderlicht weer door de donkere lucht van het Poollandschap. De Eskimo's knepen hun ogen dicht en begonnen toen te dansen van blijdschap...

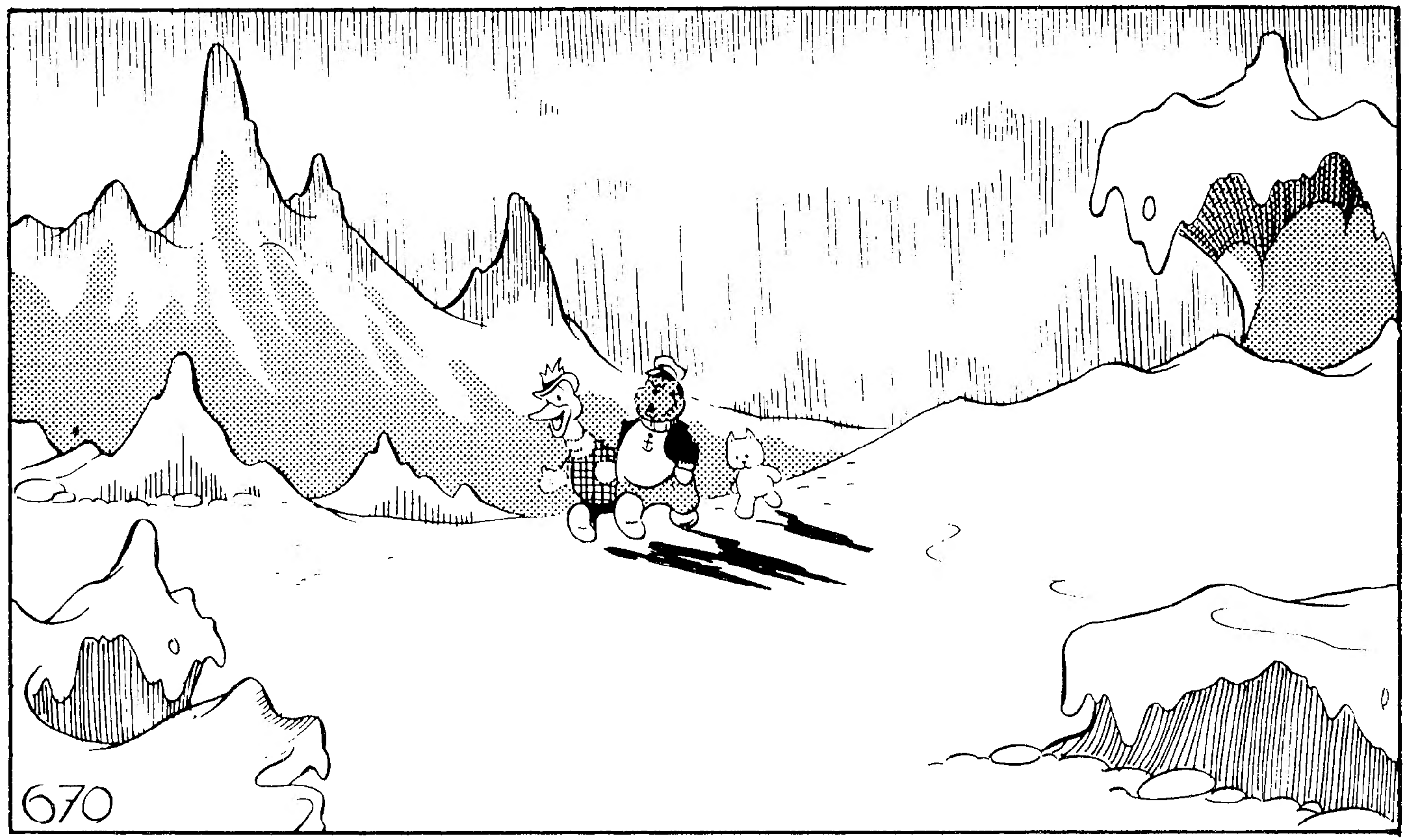
Ja, de Eskimo's waren heel erg blij, dat verzeker ik je. Ze vergaten, dat ze de diamant hadden willen stelen, want ze hadden zo lang in het donker gezeten, dat ze nu vonden dat er niets ging boven het schijnen van het Noorderlicht. Hoofdman Rawlplug nam afscheid van Aino Kaino en hij deed dat zo beleefd mogelijk. 'Was een misverstand!' zei hij. 'Spijt mij, dat ik uw mannen heb laten vastbinden. Zal het nooit meer doen. Uw mannen en mijn mannen zijn vrienden! Haw! Gur!!'

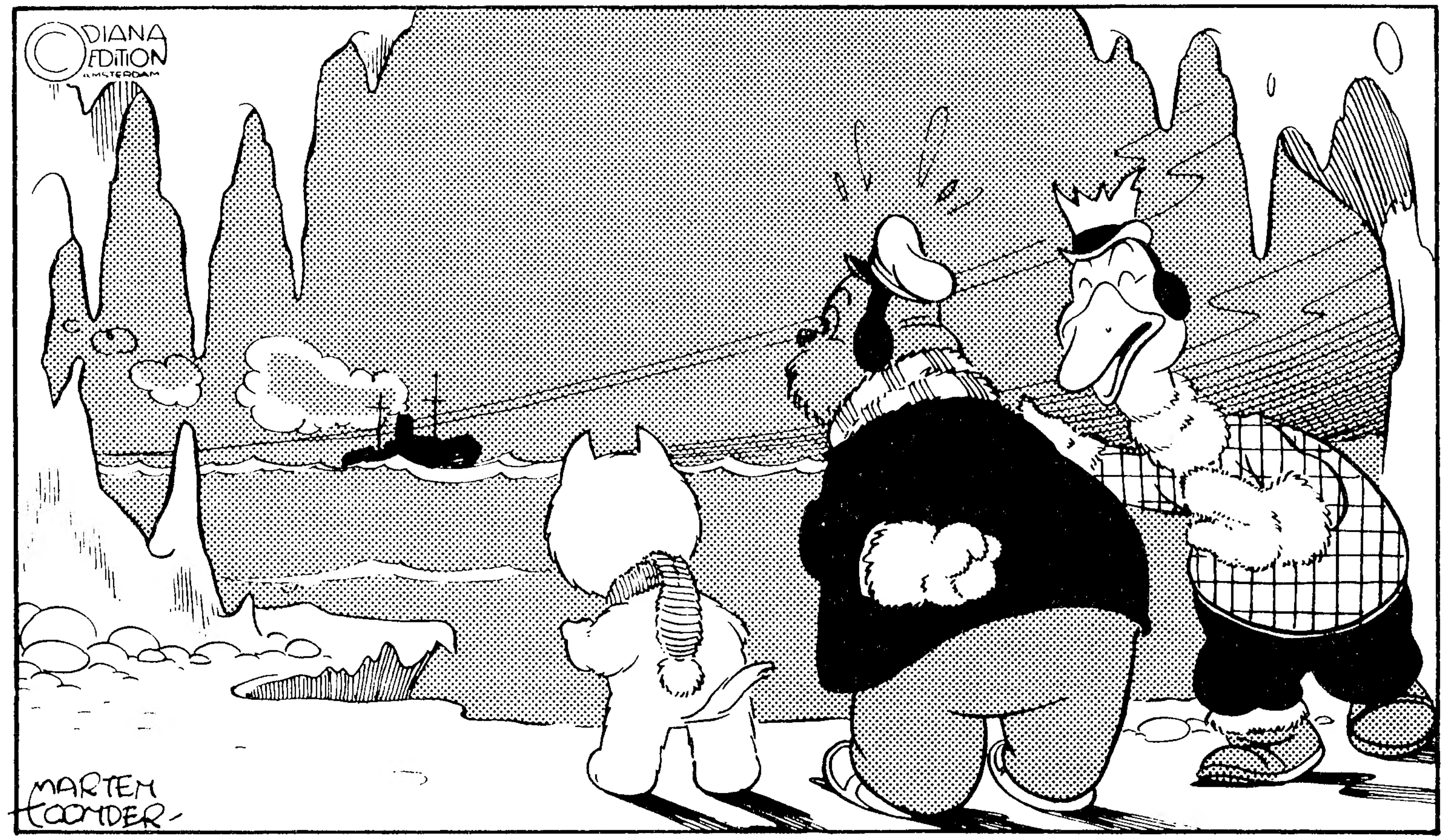
'Heel goed!' zei Aino Kaino. 'Goeie reis en ik hoop, dat ik u en uw mannen nooit meer terugzie! Maar het was heel leerzaam en nuttig voor mij. Ik dacht altijd, dat het op de Noordpool veilig was en daarin vergiste ik me.'

Nu, toen gingen hoofdman Rawlplug en zijn mannen naar het Zuiden en verdwenen in de richting van de grote ijsmuur die er om de Noordpool heen stond...

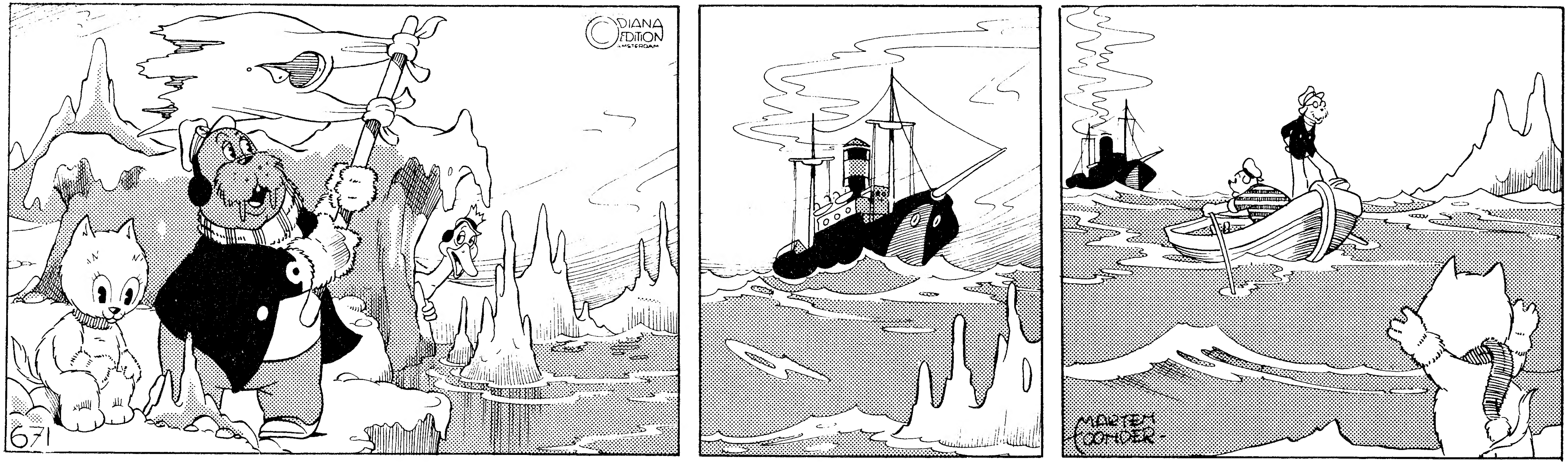

Zo was dit avontuur dus eigenlijk afgelopen. Maar het zou geen goed avontuur geweest zijn, wanneer het niet met een maaltijd geëindigd was. 'Jullie zullen wel honger hebben!' zei Aino Kaino bezorgd. 'Kom mee met mij, dan mogen jullie eten mijn eten. Snug! Ik geef jullie een goed en ruim feestmaal, zoute haringen, robbenlevertjes, platgeslagen stokvis en daarbij een hartige slok levertraan. Snug snug, kom mee met mij en zet je neder.' Nu, het was een gezellige maaltijd, dat kan ik je verzekeren. 'Die Rawlplug was toch een stomme kerel!' zei Tom Poes. 'Hij had helemaal niet in de gaten, dat het geen echte diamant was, die in water veranderde. En dat had hij toch heus wel kunnen zien, want er was niemand, die een donkere bril had opgezet. Iedereen was dat vergeten! Ik zelf trouwens ook...' 'Ook de beste walvis kan verdrinken!' zei Wal Rus. 'Die Tom Poes is een puik ventje, wat u meneer?' 'Dat is hij,' zei Aino Kaino, 'we zijn hem veel dank verschuldigd; op je gezondheid Tom Poes!'...

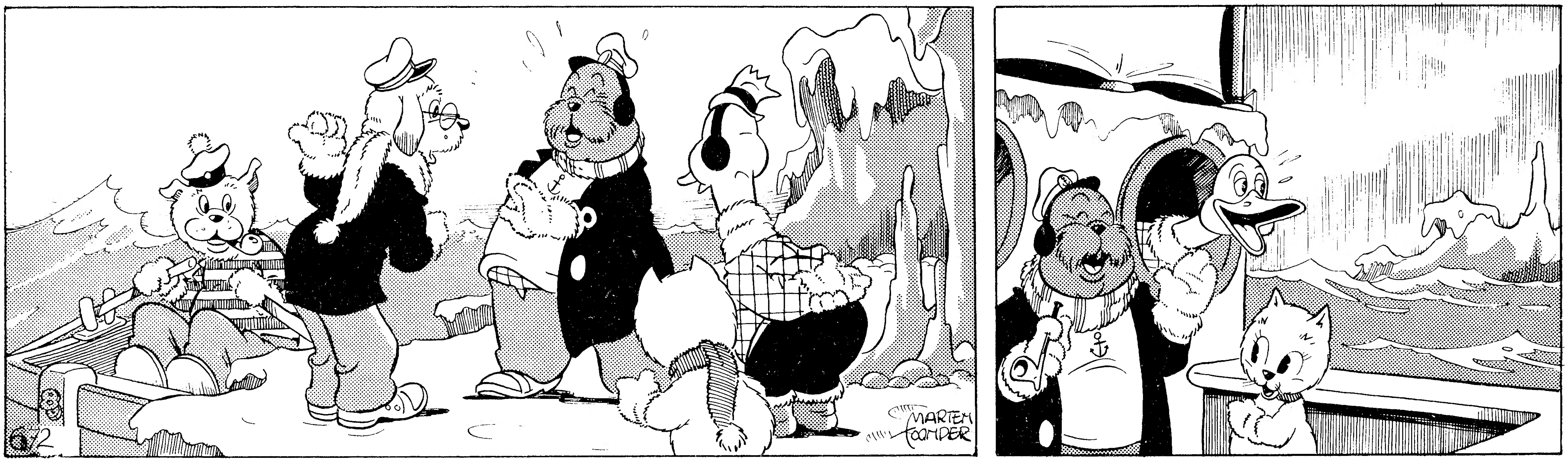

De volgende dag werden Tom Poes, Wal Rus en Wammes Waggel door een gids van Aino Kaino in de richting van de open zee gebracht. Je snapt natuurlijk wel, dat ze wilden proberen om zo gauw mogelijk weer thuis te komen. 'Ik heb genoeg van al deze ijspegeltjes!' zei Wal Rus. 'Ik zal blij zijn, als ik weer een goed dek onder mijn voeten heb, meneer!' 'Ja,' zei Wammes Waggel, 'maar toch was het wel dolletjes bij Aino Kaino. We hebben daar toch wel plezier gemaakt, wat jij Tom Poes! En wat is het eigenlijk een zonde om al dit ijs zo maar te laten liggen! Als we het nu eens mee konden nemen naar de Sahara, zouden we goede zaken met de Kaffers kunnen doen! Zou dat niet te proberen zijn! Hihihihihi, ik lach me dood, als ik aan de gezichten van de Eskimo's denk, wanneer wij al hun ijs weg gaan halen! Ik zou...' 'Onzin meneer!' zei Wal Rus nijdig, 'houd liever eens even je mond, want als ik me niet vergis, is dit de IJszee en, wat nog beter is, vaart daar een boot!!!...'

'Trek jij nou als een vliegende walvis je hemd uit,' zei Wal Rus tegen Wammes Waggel.
'Hi, hi! Hemd uittrekken!' zei Wammes Waggel.
'Wat raar! Waarvoor? Dat kan ik toch niet doen, waar al die mensen bij zijn? En het lijkt me zo koud en zo bloot, en...'
'Praat nou niet zoveel en schiet op alle-haaien-nog-antoe! Dadelijk vaart dat schip voorbij!'
Wammes Waggel trok zijn hemd uit en ging toen achter een rots staan, want hij vond het toch wel een beetje vreemd om zo bloot te zijn. Wal Rus bond het hemd aan een stok en begon er mee te zwaaien. Toen zei hij: 'Zie je, daarvoor had ik het nodig, en ik zal een platgeslagen stokvis zijn, wanneer ze ons nu niet zien, Tom Poes!' Het schip kwam intussen naderbij en toen werd er een sloep neergelaten met twee mannen er in. 'Hoera!' juichte Tom Poes. 'Ze hebben ons gezien!'
'Net wat ik dacht!' zei Wal Rus. 'We zijn gered, meneer! Over een kwartiertje hebben we weer een dek onder onze voeten! En ik mag overgehaald zijn, wanneer ik binnen een jaar weer in deze streek kom!'

Kapitein Wal Rus had gelijk. Een matroos roeide de sloep netjes aan de kant en toen stapte er de stuurman van het vreemde schip uit.
'Goedenmiddag samen!' zei de stuurman. 'Mag ik ook vragen of er iets met u gebeurd is?'
'Iets gebeurd is!' herhaalde Wal Rus. 'Dat zou ik zo zeggen! We hebben een klein schipbreukje geleden, meneer, een overgehaald, klein schipbreukje!'
'En ik heb mijn hemd moeten uitdoen!' klaagde Wammes Waggel. 'En nu heb ik mijn buis over mijn blote lijf aan en dat is vreselijk koud en ik verlang naar een ijswafel om weer warm te worden.'
'Kunt u ons misschien meenemen, meneer?' vroeg Tom Poes.
'Dat zal wel gaan!' zei de stuurman. 'Stapt u maar in, dan zullen we u naar het schip toe roeien.'
'Dat lieten ze zich geen tweede keer zeggen, en ze zuchtten alle drie van opluchting en tevredenheid, toen ze eindelijk het scheepsdek onder hun voeten voelden.
'Zo,' zei Kapitein Wal Rus. 'Dit lijkt me een goed schip, Tom Poes! En alsjeblieft nooit weer zo'n avontuur, overgehaald-nog-an-toe! Mij zie je niet weer op de Noordpool!'
'Ik begin het al lekker warm te krijgen!' zei Wammes Waggel vanuit zijn hut. 'Er is toch maar niets zo goed tegen de kou als een mondspoeling met ijswater! En kijk daar eens! Wat enig! Een ijsberg!!!'
'Ik heb ijsbergen genoeg gezien!' zei Wal Rus. 'Maar het doet me genoegen dat het Noorderlicht weer zo mooi schijnt. Wat is een eerlijk zeeman zonder Noorderlicht!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.